

ХИЛДЕ ХАГЕРЮП ПЕСЕНТА НА ГЛУХАРЧЕТАТА

Превод от норвежки: Ева Кънева, 2012

chitanka.info

1

Стана ми ясно, че Сив няма да ни разкаже какво точно се е случило, и затова реших да си го представя. Започнах с лодката. Не бяха тръгнали с яхтата, а с жълтата лодка — именно тя изчезна. Понеже новите ботуши на татко си стояха в коридора, съобразих, че е обул големите зелени галоши с пробити подметки. Явно беше взел сивата рибарска чанта и розовата кофа. Мама прибра ботушите му на тавана чак след половин година. Искаше ми се да се е случило така: рано сутринта татко пие кафе и Сив влиза в кухнята. Той вдига очи, защото чува стъпки, с надеждата да съм аз. Нали обикновено аз му правех компания, когато ходеше за риба. Затова татко и този път си казва: „Герд идва! Дватама ще се поразходим до остров Ютгордшой. Чудесна идея!“

Случи се точно два дни преди трийсетия рожден ден на татко. Новата му въдица — подарък — стоеше скрита в килера. Само след два дни предстоеше да му изпеем „Честит рожден ден!“ и да го накараме да духне свещичките на празничната торта, а после двамата с него да се качим на лодката и да отидем за риба с новата въдица. Всички си представяхме, че ще стане точно така. Такъв беше планът. Ала в кухнята два дни по-рано е влязла Сив. Представях си как се носи грациозно по пода, как пръстите на краката ѝ едва докосват дъските, защото сестра ми си беше такава: красива, спретната, мила и очарователна. Преди да се случи нещастieto. Аз съм много различна. Винаги звуча сърдито — още преди татко да изчезне. В гласа ми се долавяло недоволство още при първите ми опити да говоря.

— Стига си се цупила — често казваше мама.

Изобщо не проумяваше как съм се родила с такъв характер. Татко обаче ме разбираше. Изтърсакът в семейството е принуден да си намери свободна ниша. Когато съм се родила, фамилията ни избилствала от симпатични и дружелюбни хора, но имало голямо празно място за сърдито намръщено мрънкало. И аз съм го заела. Това

място стана само мое. Знам, че според Сив не е справедливо, задето татко предпочита мен. Ето как е станало:

— Герд ли чакаш? — пита го тя.

— Никого не чакам. Пия си кафето.

— За риба ли ще ходите?

— Не, Сив. Ще закусим.

Сив се повдига на ръце, сяда на пейката и започва да клати крака във въздуха. Косата ѝ е гладка, макар да не е сресана. Тя никога не изглежда рошава, защото не спи неспокойно като мен. Не се мята наляво-надясно в леглото. И така, тя обира течния шоколад от буркана с показалец, облизва го и се чуди дали тате ще ѝ направи забележка: ако искаш шоколад, намажи си филия. Мама Винаги се дразни, когато ядем с пръсти. За разлика от нея тате не ѝ обръща внимание и продължава да си пие кафето. Накрая Сив се навежда към него:

— Знаеш ли какво ми се прави?

— Какво?

— Ходи ми се за риба с теб.

— Наистина ли, Сив?

Сестра ми поглажда косата си и кима. Много иска да идат за риба. Татко я вдига на ръце от пейката.

— Хайде, голямото ми момиче, да се поразходим с жълтата лодка.

— Защо не с яхтата?

— Тя е запазена за Герд — отвръща тате. — Но жълтата лодка може да стане наша.

Тате не я върти във въздуха като мен, защото Сив не обича. Завива ѝ се свят и изпитва ужас, че ще я изпусне. Сестра ми е голяма пъзла, макар да е с две години по-голяма от мен.

Десет часа, след като са тръгнали, тя изплува на сушата върху син пластмасов капак. Този капак промени всичко. Не присъствах, но предполагам, че е започнала да пее още когато са я носели към линейката. Докато за мен разправят, че винаги звуча кисело, още щом си отворила устата, Сив запяла мелодично. Имаше всички шансове да я вземат в хор, да постигне успехи, да я дават по телевизията, да спечели куп пари и да ни заведе — мен и мама — на екскурзия в Испания, в Коста дел Сол, стига да внимава какво пее и кога. Тя обаче извисяваше глас в часовете по физическо; докато класът правеше

контролно по математика; когато някой я канеше на кино или ѝ правеше комплимент за красивите ѝ очи.

— Дявол да го вземе, какво толкова трудно има да завържеш стегнат възел!

Двете с Кайса се карахме на върха на склона Релинген. От там се откриваше прекрасна гледка над къщите, лавката и пътя през гората към брега на езерото в Съорвик. През цялата година изгледът беше красив, но най-красив ставаше през пролетта. Тогава природата се пробуждаше за нов живот. Снегът и ледът изчезваха и всичко се раззеленяваше. Кой би предположил, че рехавите дървета, малките полянки и бреговете могат да станат толкова зелени! Ала двете с Кайса изобщо не забелязвахме гледката. И преди я бяхме виждали, а и не си говорехме за такива неща. Вълнуваше ни друго: всяка от нас имаше кънка само на единия крак, а свободните си два крака бяхме завързали с канап и се препирахме дали са здраво стегнати. Според Кайса нямало как да се стегнат по-здраво, защото именно тя направи възела, но аз бях убедена в обратното. Кънките бяха мои и следователно имах право.

— Завържи ги ти тогава, щом толкова те бива — тросна се Кайса.

В ъгъла на устата ѝ бе избила стреснушка. Както обикновено, когато се ядосаше, и този път вратът ѝ се зачерви, а от устата ѝ се разхвърча слюнка.

— Пфу! — изпуфтах аз.

— Какво?

— Плюеш. Не искам и на мен да ми излезе херпес.

— Не плюя!

— Я погледни.

Посочих малка прозрачна капка върху ръката ми. Кайса се престори, че не я вижда.

— Тук има само лунички — рече тя с цел да ме ядоса и се разкикоти.

Кайса отлично знаеше, че ще се подразня, и се наслаждаваше на постижението си. Герд е толкова сладка, когато ругае. Герд е голяма сладурана с нейните лунички. Луничавата е като Пипи Дългото чорапче.

Не бива да излизаш под дъжда, Герд, защото ще ти излязат още лунички. Ако пък навън вали сняг, ще станат безброй.

— Майната ти, Кайса!

Дръпнах рязко крака си, завързан за нейния, за да я съборя, но се оказах права: хлабавият възел се развърза. Кайса не падна, само се олюля, но поне спря да се кикоти.

— Виж какво направи, Герд!

Посочи канапа и поклати глава, а косата ѝ, завита на масури, се раздруса зад ушите. Изведнъж ми се прииска отново да бъда мила с нея. Не знам кое ме размекна: зачервената ѝ шия, херпесът на устата, пухкавото личице с розови бузи, русите ѝ масури, малкият тесен пуловер или дантелената яка, която Мария я накара да си сложи. Все едно, но ми се прииска да се държа добре с нея, макар че тя имаше най-гнусната стреснушка на света, плюеше, докато говори, и или не можеше да завърже сносен възел, или се страхуваше да се спусне по Релинген на една кънка, завързана за мен.

— Не е опасно, нали знаеш? — опитах се да я успокоя аз.

Кайса кимна няколко пъти. Прекалено усърдно.

— Значи нищо не те притеснява?

— Не мога да го направя — неочаквано изтърси тя тихо, сякаш никак не ѝ се ще да го казва, но просто е неспособна да го задържи за себе си.

Дълбоко в себе си Кайса искаше винаги да постъпва правилно. Харесваше ѝ възрастните да я смятат за очарователна, да ѝ се усмихват и да я хвалят за примерното ѝ поведение. Кайса нямаше вина за това, но аз се дразнех. Тъкмо когато се канехме да направим нещо забавно, тази нейна слабост излезаше наяве. Виновни бяха родителите ѝ. Те държах лавката. Не ги харесвах, макар да ми правеха отстъпка за желирани бонбони и да ми продаваха четири дъвки за една کرونا.

Нарочно вдигнах високо едната си вежда и се намръщих:

— Какво?

— Мама не ми разрешава.

— Защото не знае, че умея да пазя равновесие. Няма да се забием в дърветата. Ти за съвсем начинаеща ли ме мислиш?

— Опасни са не само дърветата. Ами шосето?

Под Релинген минаваше път. Разбрах от какво се бои майката на Кайса. Горко ни, ако ни блъсне кола — ще ни размаже върху асфалта

като палачинки. Миналата година една кола сгази котката на Кайса. Не разбраха кой го е направил. Намерихме животното покрай шосето. Понеже явно беше стояло там дълго, тялото му се бе втвърдило и спаружило. Опитах се да утеша Кайса: котката и без това беше грозна, не е голяма загуба, казах ѝ тогава. Ще си вземеш нова, по-хубава, която не дращи, не е болна от краста и има две уши. Усилията ми се оказаха напразни. Дни наред Кайса плака безутешно и не спираше да повтаря: щом нямам Маца, не искам никакви други домашни животни. Знаех, че не е така. Щяха да си вземат котка, защото родителите на Кайса се бояха лавката им да не се напълни с мишки. Оказах се права. Два месеца по-късно донесоха на Кайса Тигърчо. Обикновено винаги се оказвам права.

Докато стояхме на върха на Релинген с кънка на единия крак, не пропуснах да ѝ изтъкна колко съм съобразителна:

— Довери ми се, Кайса. Винаги се оказвам права. Знаем за какво говоря.

Тя се поколеба.

— Ако искам да спра... — подхвана колебливо.

— ... трябва само да изкрещиш и двете едновременно ще седнем на земята.

Кайса се придвижи бавно към пропастта и надникна в нея. От Релинген се спускаше много стръмен склон. От Съорвик до голямата порутена къща на върха се виеше пътека, покрита с чакъл. Някога къщата била училище, но го затворили още преди да се родя. Понеже по пътеката рядко минаваха коли, децата от Съорвик превзеха Релинген. В града младежите окупираха читалища, а тук, в Съорвик, ние окупирахме баири. През зимата Релинген се превръщаше в ски-трамплин, през лятото — в стръмна велосипедна алея. Ала в цял Съорвик единствено аз имах летни кънки. Вместо да се страхува и да се прави на примерна, Кайса трябваше да се гордее, защото я поканих на първото спускане. В челото ѝ се вряза бръчка. Огледа се, все едно търсеше нещо, което преди не е виждала. Та тя познаваше изгледа от върха на Релинген по-добре от градината пред къщата си!

— А дали ще ме чуеш? — попита тя. — Ако се развикам?

— Ще те чуя, разбира се — уверих я аз. — За глуха ли ме мислиш?

Тя сви рамене. Започнах да се изнервям.

— Решавай: или се спускаш с мен, или се прибиращ у вас. Нямам намерение да те чакам цял ден. Не бъди такава бърза!

Очите на Кайса се свиха като на котка. Проклятие, помислих си, ей сега ще ме наплюе и в двата ъгъла на устата ми ще цъфне по един херпес. Но не стана така. Тя само ме изгледа и очите ѝ възвърнаха обичайната си големина.

— Добре — съгласи се най-накрая тя. — Но аз ще завържа възела.

— Става. Само се постарай този път да стегнеш канапа.

Изобщо не подозирах каква сила се крие в пръстите ѝ с дебелина на наденички. Ако знаех какво ни очаква, вероятно щях да се задоволя с по-хлабав възел, като първия.

През цялото време, докато се спускахме по склона, не престанахме да крецим. Никоя от нас обаче не седна. Чувах крясъците на Кайса съвсем слабо. Вятърът свистеше в ушите ми, а усилието да пазя равновесие ангажираше цялото ми внимание. Сигурно и Кайса не ме чуваше. В стомаха и в гърлото ми пърхаха пеперуди, ръцете ми се удряха в клонки, но аз не ги усещах. Едва вечерта забелязах раните по дясната си ръка. Лявата не беше пострадала, нали стисках здраво дланта на Кайса. По лицето ми се полепиха сополи и косми, но аз изпитвах неопишимо въодушевление, „фантастично! — мислех си. — Само внимавай да не паднеш, Герд!“ И тогава се чу удар. Интересно защо чух спирачките след удара. Това е невъзможно, защото шофьорът, видял ни отдалече, бе натиснал клаксона и ударил спирачки няколко секунди преди да се ударим в колата. Не помня да съм чула клаксон. Не изгубих съзнание. За разлика от Кайса. Двете се забихме в предната броня на първата кола, поела нагоре по чакълестата пътека от година насам: сребристосив мерцедес. Шофираше мъж в риза и сако. До него седеше момиче на нашата възраст с тъмни, добре подредени къдрици, които се спускаха над чистата ѝ синя риза. Момичето изглеждаше по-красиво и зряло от нас. Носеше бели сандали. Всичките ѝ нокти бяха лакирани. Макар че не тя се претрепа и не тя припадна, именно тя започна да плаче.

— Тате — извика тя, отвори вратата и изскочи от колата. — О, тате, дали сме я убили?

Мъжът със сакото я последва, пребледнял като платно, и се опита да ме избута от Кайса, докато се навеждаше над нея, но не успя,

защото тя бе стегнала канапа здраво, и аз паднах до нея, а глезенът ми се озова върху крака ѝ.

— Какво сте направили, за бога? — слиса се мъжът.

Не отговорих. Само гледах Кайса, просната пред колата. Приличаше на малък, розовочервен, безжизнен вързоп. Не защото кървеше, а защото Мария винаги я обличаше в червени и розови дрехи. За миг ми хрумна, че може да е умряла, и се погнусих от мисълта кракът ми да докосва труп. Не ми се щеше да съм първият човек, пипнал тялото ѝ, и се отдръпнах отривисто, но канапът ме спря. Без да се усетя, изругах тихо, под нос. Явно недостатъчно тихо, защото момичето от колата се отдръпна, а баща ѝ ме стрелна с предупредителен поглед. За миг съжалих, че ми хрумна идиотската идея да се спуснем по Релинген и най-вече задето помолих Кайса да дойде с мен. Лицето на мъжа неочаквано омекна. Дали защото ме съжали, или защото Кайса размърда главата и ръката си, той се обърна към момичето със синята риза и я помоли да отиде до колата. Вече не изглеждаше ядосан.

— Мая, под седалката ти има аптечка. Ще ми я донесеш ли?

Мая се отдалечи. Баща ѝ ме погледна:

— Какво точно се опитвахте да направите?

— Да караме кънки — смотолевих.

Много ме бива да разговарям с познати или с мои връстници, но пред мен стоеше непознат мъж, караше сив мерцедес и беше облечен в сако. Неочаквано се стъписах. Нямам представа какво ми стана. Не можех нито да го погледна в очите, нито да обеля повече от три свързани думи.

— Чия беше идеята да си вържете глезените?

Посочих Кайса, но по лицето ми плъзна червенина. Пламнах като домати, като кръв. Не знам дали ми повярва.

— Аха — сериозно кимна той. — Как се казвате?

— Герд и Кайса.

— Питам за целите ви имена.

— Герд Анете Ларшен и Кайса Мария Съорвик. Карине Мария Съорвик — поправих се аз.

— И Карине Мария ли даде идеята да се спуснете със завързани крака?

— Да — кимнах аз. — Тя е пълна откачалка. Аз се възпротивих, защото ме е страх от колите, ама тя настоя. Откачена е, питайте когото искате — промърморих.

Мая се върна с аптекката. Баща ѝ извади ножица и преряза канапа, който ме свързваше с Кайса. Отдръпнах се. Вдигнах крачола на панталона си. От глезена ми течеше кръв, но не заради падането, а защото канапът бе претрил кожата. Наплюнчих си показалеца и размазах кръвта.

— Имаме риванол — обади се Мая.

— А?

— За да почистиш раната — обясни баща ѝ.

— Не е страшна.

Пак се обърнаха към Кайса. Вече стана ясно, че не е мъртва, защото започна да сумти и да се върти. Неочаквано се надигна рязко и седна. Така правеше, когато идваше да спи при мен и сънуваше кошмари.

— Колко е часът? — попита Кайса с напълно ясен глас.

Нощем винаги звучеше така, макар да говореше съвсем отвлечени неща. Не се сдържах и се разсмях, защото ми се стори много комично. Мая също се усмихна. Не виждах лицето на баща ѝ. Стоеше с гръб към мен. Извади мокра кърпичка от аптекката и я подаде на Кайса.

— Избърши си лицето.

Тя се избърса. Кърпичката попи кръвта от драскотината на челото ѝ. Раната ѝ, несравнимо по-малка от пораженията по глезена ми, изглеждаше много по-внушителна, защото се намираще на лицето ѝ. Освен това кръвта изпъкваше драматично върху бялата кърпичка.

— Тече ми кръв — установи Кайса.

— Виж си глезена — посъветвах я аз.

Крачолът на панталона ѝ се бе раздрал, но понеже беше още замаяна, Кайса изобщо не се притесни. Повече я вълнуваше алената кръв, която бликаше от раната на челото ѝ. Върховете на пръстите ѝ се изпоцапаха, тя ги огледа, вдигна ги пред очите си и размаза кръвта между пръстите си с поглед, едновременно отнесен и заинтригуван.

— Ау.

— Ще ти останат белези, Кайса — окуражих я аз. — Двете с теб ще имаме големи белези на глезените си, а ти — и на челото. Докато

сме живи, ще има с какво да доказваме, че сме се спуснали с кърки по Релинген и сме претърпели тежка злополука.

— Наистина ли? — усмихна се Кайса.

— Да. Нали? — обърнах се към Мая и към баща ѝ с надеждата да потвърдят думите ми и да обнадеждат Кайса.

За мое разочарование те излязоха пълни глупаци или пък не искаха да зарадват Кайса, защото бащата на Мая отвърна, че в днешно време лекарите успешно лекували дори много по-тежки рани и след година белезите нямало да личат. Ако си нямах работа с възрастен, щях да го предупредя да внимава какви ги дрънка, защото докато го слушаше, Кайса изгуби надежда и при други обстоятелства подобни отчайващи приказки биха я разплакали. Извадеше ли обаче късмет, щеше да се сдобие с първия си белег: с първото и засега единствено доказателство, че е проявила смелост и е преживяла приключение. Накрая бащата на Мая все пак се сети да млъкне. Извади няколко лепенки от аптеката, залепи ги върху раните на Кайса и се изправи.

— Къде живеете?

— „Сървиквайен“ 34 — отвърнах аз. — До плажа.

— До лавката — уточни Кайса.

— Лавката до паркинга ли? — попита Мая. — Където пише, че отваря на 15 юни?

Кайса кимна.

— Тогава идват летовниците — намесих се аз.

— Качвайте се в колата — подкани ни бащата на Мая.

Огледах сивия мерцедес. Седалките бяха тапицирани в бяло.

Кайса изглеждаше също толкова изплашена, колкото и аз.

— Няма нужда — отговорих. — Ще се приберем пеш.

— Имаме кърки — добави Кайса.

— Не ставайте глупави. Ще ви закарам до домовете ви — увери ни мъжът в сакото. — Възможно е да си получила наранявания, които не се виждат, Карине Мария. Трябва незабавно да се прибереш и да легнеш. Мая, кажи им, че ще ги закараме до тях веднага.

— Да — потвърди тя.

Зави ми се свят. Неочаквано Кайса събра смелост.

— Няма нужда — рече тя и стана. — Добре сме. Двете с Герд имаме работа. А и... у нас няма никого... и...

Смелостта на Кайса се изпари за точно двайсет и три секунди. Толкова ѝ отне да се изправи на крака и да изговори тези няколко изречения. Изведнъж забеляза, че на десния ѝ крак все още стои кърката. Олюля се, докато се опитваше да се задържи. После Кайса Мария Сървик политна напред и повърна върху капака на първия сребрист мерцедес в Сървик.

2

Отварянето на крайбрежната лавка означуваше началото на лятото в Съорвик. Държаха я родителите на Кайса. Така стана и тази година. Те вдигнаха кепенците, отвориха прозорците, измиха дървените пейки, пометоха наоколо и окачиха табелата с реклама за сладолед и другата с надпис „Тук се продава вестник Ве Ге.“ По този начин те се опитваха да убедят слънцето да остане завинаги в Съорвик или ако не завинаги, то поне за няколко месеца. Оставаше само да се съблечеш по бански и от трамплина на малкия нос на брега да скочиш в Ангелския залив. Появиха се горски ягоди, цъфнаха парички, градините в Съорвик се напълниха с момини сълзи и глухарчета. Понякога мразех Кайса, задето родителите ѝ притежават такава власт над времето и над хорското настроение и най-вече задето Кайса има и майка, и баща. Казваха се Свайн-Хакан и Мария. По традиция живущите в Съорвик отбелязваха отварянето на лавката с празненство в Ангелския залив. Тогава времето винаги се оправяше, дори през последните две седмици да беше валяло. Според мама този залив не се казвал така и не било редно да го наричаме Ангелски, защото не сме религиозни и не ходим в молитвения дом. Но не само религиозните го наричаха така, а всички жители на Съорвик. Причината се криеше в ангела хранител, който бди над залива. Там били спасени много удавници, сред които и баща ми. От време на време чувах да разказват за такива случаи на празненството след отварянето на лавката. Обикновено там винаги преяждах с наденички и танцувах танца на патето толкова дълго, че получавах мускулни спазми. И всеки път някой възрастен ме хващаше за ръката:

— Знаеш ли, че баща ти като малък вървял по парче лед?

Колкото и да се дърпах и да ги уверявах колко бързам, не ме пускаха. Лишаваха ме от възможността да тегля жребий или да се разходя по горските пътеки, за да ми разкажат нещо, което знаех наизуст. Не ми позволяваха да си тръгна.

— Знаеш ли историята?

Знаех я, разбира се. Знаех всичко за баща ми: брадата му почервеняла след раждането на Сив; обичаше да се тупа по корема, докато разказва забавен виц; дядо го научил да плува, като завързал около кръста му въже и го хвърлил от пристана; тате имаше родилно петно на дясната буза и косми по кокалчетата на пръстите.

— Колко рисковано е било да го направи в средата на март!

— Да, та той се качи върху парче плаващ лед!

— Много неразумно.

— Такива бяхме едно време. Не си давахме сметка за опасностите. Или просто не сме се замисляли какво нещастие може да се случи.

— Така е.

— После ледът се пропука.

— Пропука се, ами! Ако Свайн-Хакан не беше наблизно с лодката си...

Бащата на Кайса беше най-добрият приятел на тате. Явно в семейството ни и приятелските предпочитания се предаваха по наследство.

— Лоша работа...

— Така си помагат приятелите.

После гласовете замлъкваха, сякаш се сещаха за нещо, което не смееха да произнесат. Затова пък веднъж аз се пристраших:

— Онзи път обаче Свайн-Хакан не успя да го спаси.

Възрастните ме изгледаха изумени.

— Не е бил наблизно с лодката си, когато тате изчезна — добавих аз.

В погледа им се четеше укор, все едно бях казала нещо нередно от сорта на „Баба ми е вещица“, „Ще подпаля краля“ или „Младенецът сигурно е вонял на конски фъшкии, щом е бил роден в обор“.

Повечето се смутиха. Някой ме перна с длан по главата и отбеляза, че и аз не си поплювам.

— Наследила си не само очите на баща си — обичаха да повтарят хората от Сървик.

Не исках да наследявам нещо от тате. Предпочитах да е жив, да е пред мен непокътнат, вместо да разполагам с парченцата, които той остави след себе си. Макар всичко това да се повтаряше всяка година, чаках с нетърпение родителите на Кайса да отворят лавката, а с нея да

поставят началото на лятото в Съорвик. Не се вълнувах заради самото празненство, а защото предстояха дълги, ясни дни, през които морето се слива с небето. Чаках с нетърпение лятото — сезона, когато на никого не му пука за училището — заради къпането в морето и риболова от лодка. И тази година стана същото. Още откакто помогнах на Кайса да окачи табелата пред лавката, започнах да си мечтая за 15 юни.

Когато се качихме в мерцедеса на Мая и баща ѝ, от началото на чакането бяха изминали цели две седмици.

— Свърши ли нещо от списъка, Герд?

— ***Виж, небето е прекрасно,
колко синьо е и ясно.***

Застанала на мивката с гръб към мен, Сив миеше мръсните съдове с ръце, до лактите в пяна, и както винаги пееше с нежен тих глас. Песните ѝ звучаха като фонова музика. И без да се обръща, ме позна по стъпките. Сякаш ме усети по въздуха. Сив навярно имаше антена на тила за улавяне на сигнала „Герд“.

— ***Там звездици златни греят —
сякаш махат и се смеят.***

— Какво свърши от написаното в списъка, Герд?

На вратата на хладилника висяха списъци с домашните задължения и името на онзи, който трябва да ги върши. Сив и мама зачеркваша с червено своите: да се измият съдовете, да се сварят картофи, да се измие банята, да се изхвърли боклукът. За награда им се полагаха бонбони, списания и джобни. На Сив, де. Не знам какво получаваше мама. Лично аз — нищо. По снимките във всекидневната се наслояваше прах, цветята в саксиите в кухнята вехнеха и умираха, а ръбовете на душ-кабината бяха почернели. Затова парите не ми

стигаха за бургер или кока-кола, когато Мария и Свайн-Хакан откриваха началото на лятото в Съорвик, освен ако не ми направеха голяма отстъпка.

— Пак пееш — отбелязах аз и седнах на масата, още мръсна след закуската, защото не я бях почистила, преди да отида на училище, макар да влизаше в задълженията ми.

Сив стисна устни и млъкна. Такава си беше — трудно се удържаше да не пее. Всички я съжаляваха, нищо че беше висока, слаба, хубава, нямаше рижа коса и по носа ѝ се забелязваха само две-три лунички; макар че имаше нежен глас и вършеше всичко много старателно. Бършеше ли чашите, Сив лъскаше с кърпата ръбовете им, докато заблестят. Режеше ли лук, кълцаше го на съвсем малки, еднакви по големина кубчета. Белеше ли ябълка, не личеше, че ябълката някога е имала кора.

— Колко си старателна, Сив — обичаше да я хвали мама.

И въпреки всичко Сив будеше съжаление. Но и аз бях за оплакване. Главата ме болеше от нескончаемото ѝ дотегливо тананикане.

— На твоето място щях да побързам — рече ми тя. — Днес мама приключва по-рано и ще се прибере всеки момент.

Мама работеше на половин работен ден в старческият дом в Съорвик. Там живееше баба — майката на тате — защото страдаше от болно сърце. Прескачало и биело много по-бавно отколкото сърцата на повечето хора. Вероятно баба беше толкова противна именно заради дефектното си сърце. Старческият дом се намиреше на няколко километра от Съорвик — до училището, по пътя към новия строеж. Ако се случеше да забравя нещо къщи, мама ми го носеше и през голямото междучасие ми го подаваше над оградата. Влизаше в училищния двор само когато провеждаха родителска среща или коледно тържество. Тогавата винаги си вдигаше косата на кок и си слагаше перлената огърлица. Тате ѝ я подарил по случай раждането на Сив. Тази огърлица с блестящи бели перли беше най-красивото бижу, което някога бях виждала. Идваше ли в училище, мама не пропускаше да си я сложи. Иначе не влизаше. Всъщност изобщо не се налагаше да влиза, защото ми подаваше нещата над оградата: учебника по математика, моливника, кутията с храна, папката за рисуване. Когато

бях малка, се налагаше да се вдигам на пръсти и да се протягам, за да хвана подхвърлените предмети.

— Чу ли какво ти казах? — обърна се Сив с ръце, покрити с пяна, и изцапан нос.

Защо въпреки всичко сестра ми изглеждаше толкова хубава?

— Да не си се гримирала, Сив?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли си?

— Хайде, Герд, започвай.

Не отговорих. Часовникът над масата показваше четири без десет. Щом мама е свършила по-рано работа, значи е излязла от старческия дом преди двацет минути. Понеже беше петък, тази вечер щеше да окачи нови списъци с домашните задължения. Два от сегашните бяха нашарени с червени напречни линии.

— Защо поне не избършеш масата? — попита Сив.

Свих рамене.

— Какъв смисъл има? Тя ще се прибере всеки момент и ще седнем да вечеряме.

Сестра ми натопи парцал във водата в мивката, изстиска го и избърса мушамата. Аз се отместих, за да не ѝ преча. Ако не си бях дръпнала ръцете, Сив щеше да избърше и тях. Изтърка петната от мляко, събра трохите и цветът на мушамата започна да личи.

— Струва ми се глупаво да си слагаш спирала на миглите, когато миеш съдове — отбелязах.

Шарките на мушамата — цветчета в синьо, лилаво и зелено — изглеждаха ужасно грозни. Понеже и старците от дома, където мама работеше, споделяли моето мнение, решили да я изхвърлят и мама извадила голям късмет, задето я получила напълно безплатно, а покрай мама — и ние. След като Сив избърса мръсотията, по масата останаха влажни петна от парцала.

— Аха — промърмори тя, сякаш изобщо не чу какво казах.

Сякаш думите ми не означаваха нищо. После пак се върна до мивката, изплакна парцала, изстиска го и извади запушалката от коритото. През това време аз шарех с пръст по мокрите следи. Сив тъкмо си свали домакинските ръкавици и мама се прибра.

— Здравейте — поздрави тя.

— Здравсти, мамо — отвърна Сив.

Сестра ми се приближи до мама и я целуна по бузата. Мама също я целуна, но съвсем вяло, защото явно се чувстваше капнала от умора. Личеше си по тъмните кръгове под очите и по посивялата ѝ кожа. И въпреки това ми се прииска да целуне и мен. Тя обаче не го направи. Просна се на близкия стол и понечи да отпусне глава върху масата, но Сив я спря:

— Недей, мушамата е мокра. Герд току-що я изчисти.

Мама вдигна бавно глава и ме погледна:

— Наистина ли?

— Освен това изми и чиниите — добави Сив. — Сама пожела, не съм ѝ напомняла.

— Колко хубаво — мама сложи ръка върху лакътя ми. — Благодаря ти, Герд.

Въпреки изморения ѝ разсеян вид усетих мекотата на ръката ѝ и настръхнах, но не от студ.

— Да зачеркна ли задълженията в списъка ѝ? — попита Сив.

— Разбира се. Герд, не искаш ли ти да го направиш?

Мама ме погледна. Сив — също. Докато двете се взираха в мен, чувах как часовникът над масата тиктака. Тик-так. Тик-так. Благодаря ти пак. И пак, и пак.

— *We could have been anything that we wanted to be*^[1] — тананикаше Сив.

Поклатих глава:

— Нека Сив ги зачеркне.

Сестра ми се приближи до хладилника, взе маркера, вързан на връв, и зачеркна две от задълженията в моя списък: да избърше масата, да измие съдовете. Ръцете на Сив се бяха зачервили, а пръстите ѝ още лепнеха от гумените ръкавици. Направо недоумявах как мама не го забелязва.

— Ще приготвиш ли нещо за вечеря, Сив? — попита мама. — Имам ужасно главоболие.

Докато Сив готвеше, двете с мама останахме на масата. Картофи, рибени кюфтета, моркови и бял сос, поднесени в три чинии с различен цвят: едната — бяла, двете — зелени, но не в един и същ нюанс и различни по големина. Имахме и хубав сервиз за хранене, но не беше наш, а на баба. Държахме го зад стъклената витрина във всекидневната. Всъщност цялата къща беше собственост на баба с

изключение на детската стая. Там спяхме двете със Сив: тате и Свайн-Хакан я бяха построили. Привършиха я точно преди тате да изчезне. Останалата част от къщата щяхме да наследим някой ден.

Хубавият сервиз май беше от Коста дед Сол. Наричахме го „испанския сервиз“. По чиниите имаше рисунки на вятърни мелници, момичета със забрадки и момчета е гащеризони, всички обути в сабо. Мама избягваше да вади сервиза, защото баба помнеше къде точно е оставила чашите и когато дойдеше вкъщи, винаги забелязваше, ако някой ги е местил. След като почти се навечеряхме, мама се сети за нещо:

— Герд, днес срещнах Мария. Кайса получила мозъчно сътресение. Сигурно иска да... Ако имаш настроение, иди...

Станах и доядох остатъка в чинията си на крак. После излязох. Чак навън се сетих, че можех да поискам джобни: нали се сдобих с две червени линии.

Къщата ни се намираше на известно разстояние от Ангелския залив, но по-близо до морето, отколкото къщата на Кайса. От водата ни деляха само няколко камъка, гладка скала и мост, от който хората влизаха да се къпят. Къщата на Кайса пък се намираше по-нагоре. От там се виждаше брегът, но между него и къщата се простираше паркингът за вилите. Зад паркинга растяха глухарчета. Образуваха цял килим. Според мнозина Свайн-Хакан и Мария живееха на неудобно място, но бащата на Кайса, напротив, смяташе разположението на къщата за много печелившо, защото летовниците непрекъснато се отбивали у тях да купуват разни стоки, дори когато видели, че капациите на лавката са спуснати.

Пътят от нашата къща до тяхната се виеше като дъга. За по-бързо тръгнах направо между дърветата. Бегом стигнах за по-малко от две минути. За сравнение повечето възрастни изминаваха разстоянието от паркинга до върха на носа за цели седем минути, а те със сигурност не бяха вчерашни, защото се разхождаха по този маршрут всеки неделен следобед. Към къщата на Кайса водеха два входа: през лавката и от задната страна, по стълбището. През лятото минавах през лавката. Обичах да гледам как децата на летовниците си вземат желирани бонбони и трябва да платят пълната цена, а и дори повече, защото В лавката на родителите на Кайса цените бяха по-високи отколкото в магазина за хранителни стоки.

Понеже до 15 юни оставаше много време, заобиколих къщата и се качих по стълбите. Дори не изчаках да си поема дъх, преди да позвъня. Динг-донг-динг-донг-динг-донг. Отвори Мария. Беше облечена в работен панталон с петна от бяла боя на коленете и карирана риза с навити до лактите ръкави. Мария не боядисваше, а миеше рафтовете в лавката. Не бях виждала майката на Кайса ядосана. Дори на мен. Даже след като Кайса получи мозъчно сътресение по моя вина, Мария не изглеждаше сърдита. Единственият ѝ недостатък беше, че е прекалено страхлива. Забраняваше на Кайса какво ли не, колкото и нищожна опасност да крие. Когато Мария отвори вратата, не знам усмигнах ли се, или се засмях. При всички случаи се зарадвах, защото макар да не беше красива, Мария изглеждаше хубава. Бръчките ѝ бяха от усмивки, а бузите ѝ розовееха.

Харесвах я.

— Защо се смееш, Герд? — попита тя. — Глупаво ли ти изглеждам?

Избърса челото си с опакото на дланта и си разроши косата.

— Не — отвърнах. — Просто си помислих, че си твърде хубава за грозна жена.

Дадох си сметка какво казах чак след като го изрекох, но вече беше късно. Няма как да върнеш казаната дума. Думите са като дъха — веднъж излезе ли от устата, не може да се върне назад. И този път майката на Кайса не се ядоса. Долепи се до вратата, за да ми направи място да мина. Влязох в коридора, без да я погледна, и избърсах старателно обувките си в изтривалката, преди да ги събуя, за да съм сигурна, че няма да изцапам пода. Тръгнах да се качвам по стълбите и след като ги преполових, чух гласа на Мария отдолу:

— А ти говориш твърде приятни неща за момиче, което нагрубява, Герд Амалие.

Всъщност се казвам Герд Анете, а не Герд Амалие. Майката на Кайса веднъж се обърка в бързината и оттогава ме наричаше така. Нямах нищо против.

— Къде се изгуби? — попита ме Кайса.

Заварих я легнала, заобиколена от плюшени мечета и други играчки в леглото под гладка розова завивка с дантелени краища. Колко хубаво би било и аз да съм единствено дете в семейството и любимият ми цвят да е розовият. В стаята на Кайса винаги ме

върхлитаха подобни мисли. Знаех, че са проява на завист и че не бива да ги допускам, но не можех да ги потисна. Обземаше ме желание да съсия всички ѝ вещи. Като по-малка дори съм го правила. Окастрих например гривата на малко плюшено пони и го представих като случайност. Не помогна: купиша ѝ ново, а Кайса дори не се сети да ме пита искам ли старото. Не беше лошо момиче, но не притежаваше добротата на майка си.

— Много ли си болна? — попитах.

Тя се поизправи и кимна сериозно. На мен обаче не ми изглеждаше да се чувства особено зле.

— Не ти ли е гадно да лежиш по цял ден?

— Не.

— Но нали не ти разрешават да четеш и да гледаш телевизия?

Седнах на леглото и взех розовия слон в скута си. Кайса имаше много по-нови плюшени животни, но на мен слонът с изподъвканите уши ми беше любим. Подарили го на Кайса, докато била още бебе. Слонът не изглеждаше толкова красив като останалите ѝ играчки и напомняше повече на моите плюшки. Вероятно точно затова го харесвах толкова много.

— Мога да спя, колкото си искам — похвали се Кайса. — И да се тъпча с шоколад.

Посочи нощното шкафче. Върху него, до лампата, лежеше половин аерошоколад. Но нищо не можеше да се сравни с кутията „After Eight“ пред чашата с вода. Тези бонбони ги ядяха предимно възрастните. Всяко блокче шоколад представляваше тънка плочка с бял лепкав ментов пълнеж, опакована в черен хартиен джоб. За да не се счупят, плочките стояха подредени една до друга в кутия, наподобяваща отцедник за чинии. Вземаш си една хартийка и я стисваш, за да се увериш, че вътре наистина има шоколад и никой не го е изял. После имаш избор. Може да начупиш шоколада на парченца, докато е още в джобчето, да извадиш с малкия си пръст или с език парченцата едно по едно и да се насладиш на необичайната, но вкусна комбинация от мента и шоколад, каквато ядат възрастните, защото сигурно върви идеално с чаша кафе. Преди филмите винаги рекламират тези бонбони. Може и да извадиш цялото блокче от джобчето, да го лапнеш, без да го начупваш, и да го сдъвчеш или да го оставиш да се разтопи върху езика ти, като го придържаш с два пръста

и само леко го докосваш с предните зъби, за да удължиш удоволствието от вкуса му. Обожавах „After Eight“, но много рядко ми купувах: за Коледа, за рождения ми ден, по случай идването на баба. Хапвах си едно-две шоколадчета, а понякога със Сив си поделяхме една кутия, но никога не бях получавала цяла кутия само за мен. А Кайса лежеше с — вече сериозно подозирах — измислено мозъчно сътресение и на нощното шкафче я очакваше пълна кутия „After Eight“, и то в най-обикновен петъчен ден!

— Виж ти! — Възкликнах, устата ми се напълни със слюнка, а в стомаха ми затанцуваха мехурчета.

Надявах се Кайса да ме почерпи, но тя беше единствено дете и не бе свикнала да дели подаръците си с никого. Забеляза, че не откъсвам очи от бонбоните, и пак не ми предложи. Размърда се неспокойно в леглото, сякаш съжали, задето ми показа придобивките си, а не ги скри, преди да вляза.

— Май ще се наложи да пропусна колоезденето — рече Кайса. — Още не се знае дали ще се оправя дотогава.

Колко подло! Заговори за колоездачната обиколка в началото на юни. Отчаян опит да смени темата.

— Е, поне ще се отървеш от контролното по математика — отвърнах.

Казах го, без да я поглеждам. Продължавах да зяпам шоколада, а Кайса — да шава нервно под завивката.

— До Нурвик ли ще караме? — попита тя.

— Много добре знаеш отговора. Нали всяка година караме до там.

Хвана ме яд на нея.

— Да, знам — съгласи се Кайса. — Просто в момента ми излезе от ума.

— Аха.

— Да.

Патка, помислих си аз. Разглезена патка. Двете помълчахме. Кутията с „After Eight“ беше отворена, а по пода се търкаляха празни черни хартийки. Все пак повече от половината шоколадчета стояха непокътнати. Кайса не си намираще място.

— Ей, Герд, да си чула нещо за...

Млъкна, защото се наведох напред. Кайса си пое дъх и понечи да ме спре, но закъсня. Вече бях успяла да протегна ръка към снимка на стената зад нощното шкафче.

— Какво правиш?

Умеех да действам бързо. Вземах разстоянието между нашата къща и къщата на Кайса за по-малко от две минути. Можех да преобърна чаша с вода и кутия с шоколадови бонбони толкова бързо, че да не се разбере дали съм го направила нарочно, или по невнимание.

— О, не! Страшно съжалявам!

Кутията с бонбоните тупна върху пода, а след нея и чашата. За жалост не се счупи, но поне намокри шоколада.

— Няма нищо — успокой ме Кайса. — Само вода е.

Вдигнах от пода влажните парчета шоколад и ги оставих върху нощното ѝ шкафче. Едва тогава забелязах картичка с надпис „Бързо оздравяване!“, явно пъхната под кутията.

— Кой ти ги подари?

Кайса ме погледна и се усмихна, а в бузите ѝ се образуваха трапчинки. Изведнъж се усъмних дали е разбрала, че нарочно съборих шоколадчетата.

— Мая — отвърна Кайса.

[1] We could have been anything that we wanted to be (англ.) — А можехме да бъдем каквито си пожелаем. — Бел.прев. ↑

3

Едно нещо така и не ми стана ясно: какво стана с въдицата. Два дни след злополуката, на трийсетия рожден ден на тате, надникнах в килера, но не я намерих там. Веднага заподозрях, че Сив я е взела, но това все пак не ѝ беше в природата. Тя не се държеше мило с мен и се стараеше да бъде вежлива само с възрастните, но въпреки всичко не допусках да направи подобно нещо. Мислих дълго, преди да си създам теория за случилото се. А вероятно тате все пак я е завъртял във въздуха онази сутрин? Сив се е зарадвала, макар да ѝ е прилошало, и не е успяла да се стърпи:

— Тате, искаш ли да ти покажа нещо?

— Какво?

— Всъщност трябваше да остане тайна.

— Аха.

— Идеята беше да ти я покажем след два дни. Ела.

Представих си ясно как Сив отваря вратата на килера. Вътре стои новата въдица на тате. Подаръкът за рождения му ден. Не знам кой е предложил да вземат въдицата, но явно са взели и новата, и старата. После са се качили на жълтата лодка, която отсега нататък щеше да бъде тяхна. Понякога, когато у мен се надига омраза срещу Сив, задето всички я съжаляват, обичах мислено да я обвинявам за злополуката с лодката. Преобърнала се е, защото Сив е започнала да изнудва тате да ѝ даде новата си въдица.

Когато мама и Сив се затваряха във всекидневната и започваха да си шепнат, а на мен не позволяваха да влизам, подозирах, че говорят за кавгата, причинила злополуката. Мама успокояваше Сив. Вината не била нейна.

— Само исках да изпробвам новата му въдица — чух веднъж гласа на сестра ми.

После тя започна да пее и да плаче. Мисълта, че Сив предизвиква съчувствие, но носи и вина за случилото се, ме караше да се чувствам по-добре. И все пак нямаше как да го знам със сигурност. Оставаше си

предположение. Понеже мама и Сив не ме пускаха да присъствам на разговорите им, често долепах ухо до вратата на всекидневната, но долавях само неясен шепот и музика.

— Герд, чух, че пак си се развихрила.

Изправиха ме до катедрата с гръб към класа. Никак не бях свикнала да стоя там, защото с Кайса обикновено седяхме най-отзад, но Омара имаше навика да привиква отпред провинилите се ученици.

Положението не ми харесваше. Не виждах кой какво прави, а исках да знам кой ми се присмива и кой ми симпатизира. Но как да разбера, като стоя с гръб към съучениците си?

Омара всъщност се казваше Мартин Хомлебек. В училището го знаеха като Омара, защото цялото му лице почервеняваше, когато се ядосаше или се канеше да запее. Имаше къса тъмна коса, застинала в постоянна форма. Нямах представа колко гел използва, за да го постигне, но нищо не беше в състояние да разроши прическата му. Запазваше вида си, когато прокарваше ръка по косата си и дори когато подскачаше в часовете по физкултура, докато ни обясняваше как да се целим по-точно и да не дриблираме прекалено продължително. И вятърът не успяваше да я разроши. Мартин Хомлебек представляваше загадка, както впрочем и обувките му: по тях никога не полепваше мръсотия. Но по-загадъчна и от обувките му беше неизменната усмивка. Никога не слизаше от лицето му. Устните му винаги бяха разтеглени, сякаш е завързал краищата им за ушите си с тел. Дори когато се караше на учениците, пак се усмихваше.

— Изпратила си Карине Мария в леглото — продължи Омара.

Из класната стая се разнесе предпазлив смях.

— Всъщност... — подхванах аз.

Искаше ми се да обясня какво се случи всъщност, но в моя клас това беше невъзможно поради голямото разстояние между очите и веждите на Мартин Омара. То се появяваше винаги, когато някой се опитваше да каже истината.

— Няма нужда да ми обясняваш — прекъсна ме той. — Извади си учебника по математика.

— А?

— Не се казва „а“, а „моля“.

— Кокошки не коля.

Изтъркана шега, но някой зад мен се разкикоти. Подозирах кой: Хасе и Айнар. Двамата седяха на първия чин, защото след като всички от класа си избраха места, само той остана свободен. Такава им беше съдбата на Хасе и Айнар. Винаги се задоволяваха с онова, което остане: най-лошите места в класната стая; най-предните седалки в автобуса; престојалата, зеленясала кутия с мляко в дъното на хладилника в столовата. За Хасе остана да се сприятели само с Айнар, за Айнар — с Хасе.

— Извади си учебника, Герд — повтори Омара. — Искам да разбера дали в последно време си се занимавала с друго, освен с каране на кьнки. Сестра ти се справи отлично на контролното по математика, да видим дали талантът се предава по наследство. Не говоря за певческия талант — поясни той.

Целият клас се разтресе от едва сдържан кикот. Имаш ли сестра като Сив, няма измъкване. Поне в моя случай нещата стояха така. Навън вятърът шумеше в листата на кестените, а съучениците ми шушукаха съвсем тихо, за да не ги чуваме нито Омара, нито аз.

— Гледай си работата, Омаре.

Настъпи пълна тишина.

— Моля? — рече Мартин Хомлебек с разтреперан глас.

— Нищо.

— Един час преди учебните занятия в четвъртък те искам в кабинета на директора — отсече Омара. — Ясно ли е?

Изобщо не очакваше отговор от мен. Затътрих се лениво към чина ми най-отзад и в бележника под раздела „КАКВО ИМАМ ДА ПРАВЯ В ЧЕТВЪРТЪК“ си записах „Един час преди учебните занятия с тъпака Омар“.

— Ама... — рече Хасе.

Беше се превърнало в негов навик. Хасе обичаше да подхваща разговор, но после не му се говореше. Точно затова си паснаха с Айнар. Той пък се боеше да заговаря хората, но ако някой сложеше началото, умееше да общува.

— Ама... — подхвана Хасе и ритна Айнар по прасеца.

Стояхме до баскетболния кош на игрището зад училище. Избързах нарочно, за да ме оставят на мира, но те ме настигнаха.

— Не смяташ ли, че ритниците по прасците подхождат повече на момичетата, Хасе? — заядох се аз.

Всъщност доста често нагрубяха Хасе и Айнар. Не само аз. Всичките ми съученици се държаха грубо с тях, защото двамата не ритаха футбол през междучасието и слуховете, че са обратни, стигнаха чак в гимназиалния курс. По някаква причина Хасе и Айнар все пак ме харесваха. Винаги цъфваха до мен.

Появяваха се, докато чакам автобуса след училище, макар да живеяха в друга посока. Кажех ли, че съм жадна, преди да удари звънецът, ме чакаха на чешмичката в двора, а когато в часа по физическо играехме мач, двамата винаги правеха всичко възможно да попаднат в моя отбор. Имаха навика и да ми дават разни неща. Не бих ги нарекла подаръци: химикалки, гумички. Ако ми дотрябваше нещо, беше достатъчно само да ги помоля и те веднага ми го даваха. Дори не се налагаше да им го връщам. Веднъж взех за малко будилник от Айнар. После будилникът остана у нас, върху нощното шкафче на мама. Имаше вид на Мики Маус и ушите му се събираха, когато звъни. Струваше доста пари.

— Не е ли малко лигаво да риташ Айнар по прасеца, Хасе? — попитах пак.

Двамата се изчервиха. Точно това и целях.

— Вярно ли е, че Кайса има мозъчно сътресение заради теб?

Кимнах.

— Какво стана?

— Набих я.

— Ама... Ужас... — промърмори Хасе.

Айнар подсвирна. Разсмях се.

— Божичко! — възкликнах. — Нали не ми повярвахте? Не съм удряла Кайса! Просто паднахме с кънките. Вие май съвсем оглупяхте.

Постояхме мълчаливо. Хасе човъркаше земята с върха на маратонката си — протрита, посивяла от мръсотия. Невъзможно беше да разбереш какъв цвят е била. Айнар се прокашля. По-голямото му око се разшири адски. Ако брадичката му се стесни, ще заприлича на костенурка, помислих си.

— Трябва ли ти помощ по математика? — прошепна той. — Само кажи. Всеки четвъртък Хасе идва у нас да решаваме задачи.

Мама ни купува лакомства и... така че... ако искаш, ела и ти... Живея на улица „Нурвикстранда“ 22-Б.

Хасе престана да рови с маратонката си и прикова поглед в Айнар. Лицата им, допреди малко пламнали, изведнъж пребледняха. Промяната ми се стори прекалено драстична в рамките на няколко минути.

— Вярно ли е, че се натискате в съблекалнята? — попитах и ги оставих.

Такива си бяха Айнар и Хасе.

— Мая е много симпатична — похвали я Кайса.

Лекарят ѝ бе разрешил да излезе в градината и двете седнахме да хапнем по една филия с пастет и краставица.

— Но ти едва ли ще я харесаш.

— Защо?

— Няма да си допаднете.

— От къде знаеш?

— Мая не е толкова енергична. Не обича да тича.

— А какво обича?

— По-спокойни неща: да играе, да се гримира. Вярваща е.

По лицето на Кайса се изписа дълбоко благоговение. Свайн-Хакан и Мария не бяха от най-ревностните християни. Не посещаваха молитвения дом. Но щом членуваха в официалната църква, значи вярваха достатъчно — за разлика от нас. Ние се славехме като единственото нерелигиозно семейство в Съорвик. Бях забелязала, че Кайса се пита защо сме такива. Сигурно тайно се надяваше някой ден да се превърне в ангел в Ангелския залив.

— Едва ли е чак толкова вярваща — възразих. — Така или иначе ще дойде да се разходим с яхтата следващата неделя.

Родителите на Кайса нямаха яхта. Живееха в голяма двуетажна къща с лавка, в градината им растяха вишни, но бащата на Кайса не обичаше водата и си бяха купили само малка синя пластмасова лодка.

— Не ми се вярва — усъмни се Кайса.

— А?

— Попитах я дали те познава и тя каза не.

— Да бе!

— Вчера говорих с нея. Не те познава.

Лицето ми пламна.

— Снощи се запознахме — заявих упорито.

Биваше ме да лъжа, ама не и Кайса. Когато ме спипаше да я будалкам, даже не се преструваше, че ми вярва.

— Така ли?

— Да.

— Аха.

— Мамка му! — изплъзна ми се.

Стана неволно, но както винаги, изругах по-силно, отколкото възнамерявах. Кайса се разсмя.

— Не я познаваш!

Станах мълчаливо.

— Лъжеш! — изобличи ме Кайса.

Облякох си якето и вдигнах от земята сандалите си. Бях ги хвърлила върху тревата. Кайшките се плъзнаха между пръстите ми. Докато Вървах към гората, нервно ги мачках в ръка.

— Лъжкия! — извика след мен Кайса.

Обърнах се.

— Върви по дяволите, Кайса!

Налагаше се незабавно да намеря Мая, да се запозная с нея и да я попитам ще дойде ли на яхтата в неделя. За мен беше адски важно. Адски важно! По целия път от лавката до Релинген тичах. Пред входа бе спрял камион, а свалената входна врата стоеше на поляната пред къщата. Отвътре се чуваше бръмчене от трион или бургия. Знаех, че в къщата има хора, но не посмях да вляза. Изкачих едно стъпало, спрях и се олюлях на пръсти. Нагоре-надолу. Хванах се за тъмния парапет, докато се чудех какво да предприема. Явно ремонтираха къщата на Релинген. Бяха свалили вратата, изстъргали боята от первазите, а в момента режеха и пробиваха. Стърготини покриваха с тънък светлокафяв слой площадката на двора. Почуках на рамката, макар липсата на врата да предполагаше, че мога да вляза вътре направо, защото и бездруго нямаше да ме чуят заради стърженето.

— Ехо! — извиках. — Ехо!

Нищо. Прекрачих прага. Вътре беше тъмно. От тавана висеше крушка. Натиснах ключа за осветлението, но тя не светна.

— Има ли някой въщи? — попитах.

Бръмченето спря. Направих още две-три крачки. Очите ми започнаха да привикват с мрака. Пред мен се ширна дълъг коридор с множество врати. Явно водеха към класни стаи. Предстоеше да се превърнат в спални, всекидневни и бани.

— Мая? — предпазливо извиках аз.

— Здравсти — отвърна глас зад гърба ми.

Стресна ме. Обърнах се. Пред мен стоеше момче с черна коса и зелени очи. Беше се появил, без да го усетя. Изглеждаше около две години по-голям от мен, вероятно връстник на Сив. За пръв път го виждах, но веднага се досетих кой е. Носът, брадичката, а дори челото и скулите му ми напомняха Мая. Само дето над горната му устна имаше черен мъх — набол мустак.

— Какво има?

Говореше с нисък глас. Стори ми се доста необичайно, защото момчетата от класа на Сив звучаха като разстроени цигулки — гласовете им ту изтъняваха, ту ставаха плътни. Не можеше да се предвиди кога ще преминат във фалцет. Това момче обаче явно умееше да контролира гласа си.

— Търся Мая — отвърнах с пресъхнала уста.

Защо не си навлажних устните и не си прочистих гърлото, та да не звуча като пълна глупачка? Той се обърна и влезе в близката стая, където някога са се провеждали учебни часове.

— Мамо! Тате! Мая! Елате. Едно момиче дойде. Не, не знам. Не е Карине Мария. Друга е.

Вратата се отвори и в коридора излезе мъж с трион в ръка. Не беше бащата на Мая. Двамата с майка й явно се намираха навън. Мъжът — едър, висок, в работен панталон с бели петна по коленете, с мръсни очила и слушалки на врата, се оказа Свайн-Хакан.

— Здравсти!

— А, излязла си малко на въздух.

— Ти какво правиш тук? — попитах.

— Работя.

— За родителите на Мая?

Той кимна и извади цигара от предния джоб на панталона си.

— Кайса няма да се зарадва, че си идвала тук, Герд.

— Защо?

— Защото може да й отмъкнеш новата приятелка.

Намигна ми, потупа ме по бузата и двамата последвахме братата на Мая по стълбите. Тя и родителите ѝ се зададоха от гората. Видяха ни, но не само не ускориха крачка, а дори започнаха да вървят още побавно. Семейството на Мая приличаше на слязло от кино афиш. Изпитах чувството, че не бива да се докосвам до тях, защото има опасност гъстата мръсотия, която се сипе от устата ми, да се полепи по чистите им дрехи.

Мая и семейството ѝ изглеждаха безупречно чисти. Макар току-що да се бяха върнали от гората, по ризата на брат ѝ не се виждаше дори петънце, а дългата тъмна коса на майка ѝ, праметната през рамото, приличаше на траурен воал. Безупречната гледка нарушаваше единствено букетът от бяла съсънка в ръцете на Мая. Просто в гората няма как да намериш бяла съсънка, подходяща за кино афиш. Или поне в гората до Съорвик. Стъблата на някои цветя стърчаха над останалите, а други сякаш всеки момент щяха да се изхлузят от ръцете на Мая. Веднага се досетих защо брат ѝ се спусна към тях през поляната. Знаех какво ще направи. Не защото Сив би направила същото за мен, а защото в момента този жест ми се струваше най-уместен. Както ръката на бащата прилепваше като по мярка към талията на майката, както златната висулка с форма на сърце прилепваше точно във вдлъбнатината на ключицата ѝ, така и постъпката на момчето подходеше съвършено на ситуацията. Той спря Мая, приклепна, макар да беше най-много две години по-голям, взе цветята, подреди ги старателно и ѝ ги върна.

— Ето, мъничката ми.

Мая пое букета, без да го поглежда, но родителите им се усмихнаха. Застанала на стълбите, не можех да откъсна очи от тях.

— Липсва само кучето — прошепна Свайн-Хакан.

Добре че той каза нещо, защото аз не можех да обеля дума.

— Това е Герд — представи ме Мая.

— А, да — сети се баща ѝ.

— Колко хубаво си решила да се поразходиш до нас! — възкликна майка ѝ.

Брат ѝ мълчеше. Свайн-Хакан — също, но чувах как смехът напират и клокочи в гърлото му. Винаги, когато нещо му се струваше глупаво, бащата на Кайса беше готов да прихне. Обърнах се и го изгледах строго и гневно, за да го накарам да престане, но той стоеше с

широко отворени очи и издути бузи. Приличаше на балон. Ядосах се. Всичко в семейството на Мая изглеждаше съвършено, но Свайн-Хакан на стълбите никак не се вписваше в това съвършенство. Мая се наведе към майка си и ѝ прошепна нещо в ухото.

— Така ли било? — усмихна се майка ѝ. — Значи вие живеете във вилата до залива?

Устата ми пресъхна. Досега не ми бе минавало през ум, че живеем във вила. Живеехме в къща, понеже прекарвахме там цялата година, а не само лятото. Поне така разсъждавах досега. Вилите се наричат така, защото хората отсядат там за известно време. Може би се бях заблудила. Вероятно разликата между къща и вила се криеше в различната им големина. Къщата има повече и по-просторни стаи. Кайса нямаше братя и сестри, а разполагаха с четири спални и лавка. Така става, когато баща ти е дърводелец, а не е изчезнал в морето. А старото училище на върха на Релинген предоставяше на Мая и семейството ѝ още повече стаи и хубава гледка. Вероятно за да се похвалиш, че живееш в къща, е нужно от там да се открива хубава гледка и вътре да има много стаи, помислих си. Ние не разполагахме нито с едното, нито с другото. От прозорците у дома се виждаха единствено камънаците в залива, живеехме само на един етаж в три стаи. Ако не броим кухнята и тоалетната, не се падаше дори по една стая на човек.

Свайн-Хакан се изкашля.

— Как да направим: да започна работа по втория етаж днес или да изчакам да донесат новите прозорци?

Наруши мълчанието, за да ме улесни, но думите му не успяха да заглушат отекващия в главата ми въпрос на майката. Стана още по-лошо: тя ми се усмихна дружелюбно, приближи се към мен и ми протегна двете си ръце.

Тогава направих нещо недопустимо: отдръпнах се назад. Просто не исках да я изцапам с мръсотията, която обикновено потичаше от устата ми, но майката на Мая едва ли разбра причината. Усмивката се изпари от лицето ѝ и тя отпусна ръце. Трябва да направя нещо, помислих си, трябва веднага да поправа тази грешка. Ако изобщо исках да получа малко внимание от това прекрасно новодошло семейство, се налагаше незабавно да кажа нещо адски умно.

— Ъъ... — подхванах, — ъъ... Ходих в тоалетната и забравих да си измия ръцете, та затова...

Над нас прелетя чайка. Крясъците ѝ се смесиха с настъпилото мълчание. И слава богу, защото се нуждаех от няколко секунди, за да дойда на себе си. Всъщност всички присъстващи се нуждаеха от тези няколко секунди. Дори Свайн-Хакан мълчеше. Дадох си сметка, че трябва да представя дяволски убедително обяснение за идването си. Не може просто да се тръснеш в дома на такива хора. Така се отбивах в къщата на Кайса или на други мои съученици, но Мая беше нещо друго — звезда от кино афиш.

— Затова не ви подадох ръка — довърших аз.

В гърлото на Свайн-Хакан отново започна да намира смях. Майката на Мая се обърна и погледна съпруга си. О, не, това не биваше да става! Трябваше незабавно да я накарам да ме погледне.

— Ъъ... има и друго... Поканени сте!

— Къде? — попита братът на Мая.

Мая и родителите ѝ също се изненадаха. Дори Свайн-Хакан остана смаян. Реакцията им ме окуражи. Щом успех да привлека вниманието им, значи бях на прав път. Представих отлично обяснение за идването си и останах доволна от находчивостта си:

— У нас. Мама ви кани на кафе, какао и сладки.

— Колко хубаво! — възкликна майката на Мая и ми се усмихна.
— Кога е удобно да дойдем?

— След един час — заявих. — Няма нужда да се обличате официално. Ще се почерпим по съседски.

После се обърнах към Свайн-Хакан и процедих:

— Ти не си поканен.

— Опазил ме бог — отвърна той.

— Много ти... — подхвана бащата на Мая, но аз го прекъснах, защото по тялото ми пълпеха хиляди мравки и не ми даваха да стоя мирно:

— Добре тогава. До скоро!

И избягах.

Влетях в кухнята. Мама тъкмо се бе прибрала от работа. Усещах гърлото си съвсем пресъхнало, а стомаха ми — свит на топка от страх как ще реагира мама след новината, че след час ще ни дойдат гости. Не, не след час — след петдесет и пет минути. По-точно след петдесет.

— Мамо!

— Какво има, Герд?

— Може ли да поканя гости?

— Да, само гледай да не вдигате шум. Имам главоболие — отвърна тя, без да ме поглежда.

Белеше картофи с мокри, зачервени ръце. Застанах неподвижно и се втренчих в пръстите ѝ като хипнотизирана: плъзгаха белачката по повърхността на картофа, а тънката ивица кора изпод тях ставаше все по-дълга и по-дълга. Стигна чак до подгъва на престилката ѝ. Мама забеляза как я гледам.

— Няма да дойдат много деца, нали?

Поклатих глава.

— Само четирима.

— Четирима! Добре де. Няма проблеми. Знаеш ли, май останаха няколко бисквити.

— Няма ли сладки?

— Сладки ли?

— Курабийки.

— В сряда?!

Не отговорих. Продължавах да се взирам в обелената картофена кора и в ръцете на мама. Тя започна да се изнервя. Спря и ме погледна.

— Герд, притесняваш ме, като ми стоиш на главата. Казах ти: няма сладки, само бисквити. Заеми се с нещо. Почети малко комикси, напиши си домашните, каквото искаш. Тук само ми се пречкаш. Изнервяш ме, а в момента не се чувствам добре. Става ли?

Мама не искаше да ме нагрубява. Никога не го правеше нарочно, защото ни обичаше — и мен, и Сив. Повтаряше, че сме най-хубавото нещо в живота ѝ.

Наричаше ни „любимите ми момичета“. Двете със Сив бяхме хубави деца. По-точно аз бях хубаво дете, а тя — хубава девойка. Успяхме да развеселим мама и тя не знаеше какво би правила без нас. И въпреки това понякога ни се ядосваше. Не искаше да ни се кара, но се случваше. Гласът ѝ се променяше. Мама нямаше вина за това. Не обичаше да ни мъмри, а да ни радва с къщички от меденки, със сок от френско грозде, с палачинки, ала понякога лошото настроение просто я връхлиташе и тя не съумяваше да спре сърдитите думи, които започваха да се леят от устата ѝ. Усетих как очите ми пресъхнаха, а

клепачите се навлажниха. Не бях способна да отместя нито краката, нито очите си. Подметките на обувките ми сякаш бяха залепени за пода с бързосъхнещо лепило, очите ми гледаха ококорени като отворени с кибритени клечки, а в тила си усещах тежест, която го навеждаше надолу. Мама остави картофа и си пое дъх.

— Герд...

— О, мамо!

— Герд.

— О, мамо, не се ядосвай, не се ядосвай, не се ядосвай!

— Какво си направила?

— Ами... гостите... не идват само при мен.

— Моля?

— Мая ще дойде с родителите си. Кайса иска да я държи само за себе си и не ми дава и аз да се сприятеля с нея. А Свайн-Хакан — той работи за тях — ми се присмя. Затова им казах... на Мая и на родителите ѝ, че ти... си ги поканила у нас.

Мама мълчеше. Притисна слепоочията си с пръсти. Гледаше ме и се чудеше какво още предстои да ѝ сервирам. Очакваше всичко. Продължих — веднъж започнех ли, нямаше спиране:

— Казах им, че ще ги почерпиш с кафе, какао и сладки, мамо! Никакви сладки ли няма въщици? Трябва да изчистиш кухнята и да си облечеш по-хубави дрехи. Предупредих ги да не се притесняват за облеклото, те и без това изглеждат много изискани, мамо! Не искам да те обиждам, но ми се струва, че майката на Мая глади всички дрехи. Кога ще се прибере Сив? Редно е и тя да присъства. Дали ще си дойде скоро, мамо? Защото те ще пристигнат след... — погледнах си часовника — ... четирийсет и пет минути.

Мама престана да масажира слепоочията си, отпусна лявата си ръка, а с дясната избърса потта и мръсотията над горната си устна. Наблюдавах ръцете ѝ — зачервени, изранени. Допреди малко белеха картофи, сега бършеха нечистотиите, полепнали по кожата под носа ѝ. Огледах тъмната ѝ гъста коса, която се решише лесно. Нито Сив, нито аз бяхме наследили косата на мама. Само тя от семейството имаше такава. Погледът ми се спря върху купчината картофени обелки върху пода до краката ѝ, после огледах разтрепераните си ръце.

— Как можа, Герд! — просъска мама с ядосания си глас.

Разревах се.

Някои хора обичат да плетат венци от глухарчета. Други си приготвят от листата им салата. А държиш ли дълго стъблата им в ръка, по кожата ти остават кафяви петна заради лепкавата течност, която изтича оттам. Като малки с Кайса често се прибирахме с кафяви петна по ръцете и панталоните и родителите ни решиха, че глухарчетата правят само мръсотия. Напръскаха ги със спрей против плевели. Спомням си как тате изрови корена на едно глухарче. Заби лопата в почвата и ми даде дръжката ѝ, за да усетя колко твърд е коренът на глухарчето — като камък.

— Съорвик ми се струва чудесно място за отглеждане на деца — отбеляза бащата на Мая.

— Така е — кимна мама.

— И училището е добро, доколкото сме чували.

— Да, така казват — потвърди мама.

— А физкултурният салон е ремонтиран само преди четири години.

— Да, преди четири години.

— Да, да. Сигурно е хубав?

— О, да, много е хубав.

Мълчание.

— В предното училище имаше плувен басейн. Робин Андре стана шампион на училището по плуване свободен стил. Връчиха му медал на специална церемония. Нали, Робин Андре? Децата ни носят имената на нашите родители. Мая Хелене е кръстена на тъща ми и на майка ми, а Робин Андре — на тъст ми и на баща ми, Андре Юхан Северин. Странно име, но така са ги кръщавали някога. Израснал съм в Осло. Вие от тук ли сте?

Майката на Мая сложи четири бучки захар В кафето си. Включи се в разговора чак когато почти си изпи кафето, но се показва доста приказлива. Зарадвах се, защото дотогава всички, освен мама и бащата на Мая мълчаха и стана малко тягостно.

— И мъжът ви ли е израснал тук? — попита тя, без да поглежда мама.

Продължаваше да се взира в чашата с кафе. По зеления порцелан личаха следи от червилото на устните ѝ. Тя ги изтри с върховете на пръстите си. Радвах се, задето не гледаше мама в лицето. Радваше ме и отсъствието на Сив. Мама не ми разреши да изляза да я търся, защото държеше да се включа в разтребването. И без това Сив само щеше да ни изложи с нейното пеене, а „В прелестна градина цъфтят червени рози“ не беше никак подходяща за важните ни гости. Шавах неспокойно върху стола, очаквайки да се случи нещо. Не се случи нищо. Умълчахме се. Отворих уста и изтърсих:

— Тате изчезна при злополука в морето.

Родителите на Мая се спогледаха.

— Колко... колко... — подхвана майката и млъкна.

— Струва ми се два дни преди трийсетия му рожден ден — уточних аз. — Бяхме му купили въдица за подарък.

Настъпи мълчание. Продължи дълго, много по-дълго от нормалното. Мама го наруши със спокоен глас:

— Не — каза тя. — Израснах в Нурвик.

— За нас няма значение — отбеляза майката на Мая.

— Но за нас има.

Двете с мама се бяхме наконтчили. Аз си облякох чиста тениска, а мама си свали престилката и се премени със зеления пуловер с жълтите цветчета. Върза си косата с ластик, наля мляко в каничка и я сложи върху масата до купа с бучки захар и чиния с бисквити. Мама се постара, но усилията се оказаха недостатъчни. Не умееше да общува с непознати. По това си приличахме. Мая също изглеждаше смутена, а Робин Андре не криеше колко е отегчен. Беше се избръснал. Двамата с Мая изядоха по половин бисквита, а аз изобщо не си взех, макар че обожавам бисквити, потопени в кафе със захар и мляко. Така омекват и се топят в устата. Сега обаче, седнала на ръба на стола, не посмях да посегна към чинията. Надявах се някой да разведри атмосферата с шега или весела случка, но всички мълчаха. Мая си чистеше ноктите, Робин Андре не си намираше място, сякаш имаше важна среща, а баща им, седнал като мен на ръба на стола, с изпънати напред крака и длани върху бедрата си, гледаше съпругата си. Тя приличаше на кралица: държеше краката си наклонени, мушнати под стола. Бях ги предупредила да не се обличат официално, но майката на Мая бе успяла да се гримира.

— Искате ли още кафе? — попитах.

Мама ме погледна. Родителите на Мая се спогледаха.

— Не искаме да се застояваме твърде много. Майка ти сигурно има и друга работа — отклони предложението майката на Мая.

— Не се притеснявайте, не сте застояли — успокоих я аз.

Мая се изкикоти в шепа.

— Недей така — прошепна ѝ майка ѝ.

Изчервих се. Мама също.

— Казва се „не сте се застояли“ — поправи ме тя.

— Не ни пречат, нали, мамо? — попитах аз.

— Няма нужда да правите повече кафе — възпря ни бащата на Мая.

— Напротив.

— Боже господи — въздъхна Робин Андре.

Това бяха първите му думи, откакто влезе у дома. Не можех повече да остана на мястото си; скочих и последвах мама в кухнята. Тя затвори вратата след себе си, та родителите на Мая да не видят каква бъркотия цари вътре, погледна ме с разширени очи, напълни бузите си с въздух и го издиша в най-дългата въздишка на света.

— Не може просто да каниш гости, без да ме предупредиш — каза мама.

— Но те са много симпатични, нали? — прошепнах аз.

— Да, разбира се — кимна мама и напълни кафеварката с вода.
— Симпатични са, Герд.

Зачакахме кафето да се свари. У нас не беше нито подредено, нито особено чисто. Вината за това не беше само моя. Наистина, домързя ме да раздигна чиниите след закуска, но и никой друг не го бе направил. Е, в кухнята си имахме и интересни предмети: рисунки върху вратата на хладилника, подправки в саксии по перваза на прозореца, големи оранжеви портокали, върху дървен поднос, който Сив изработи в час по дърводелство. Няколко месеца по-късно смятах кухнята ни за уютна, но тогава ми се стори ужасно грозна със сините си стени, мръснобелите врати, кафявия линолеум, червените коледни завеси, съвсем неподходящи за месец май. Реших да направя нещо, да разкрася кухнята, та спокойно да поканя Мая там. Взех парче кухненска хартия от ролката, избърсах млякото върху мушамата, събрах трохите в шепа и ги изхвърлих в кофата за смет. Е, друго си

беше, когато Сив измие мушамата с вода, но и така не изглеждаше зле. Мама ме гледаше с празен поглед, все едно вижда не мен, а нещо друго, което не бих могла да отгатна. Сякаш в главата ѝ се въртяха мисли, разбираеми единствено за нея.

— Според теб къщата на Релинген ще стане ли хубава след ремонта? — попитах аз.

— Да, разбира се.

— А дали ще ни поканят и те на кафе?

— Сигурно.

— Мамо?

— Да?

— Не може ли и ние да се преместим в истинска къща?

— Нашата не ти ли харесва, Герд?

— Харесва ми, но тя не е къща, а вила.

— Вила ли? Не е вила, нали живеем тук постоянно.

— Да, но според мен разликата между къща и вила е друга.

— Каква?

— Къщата има повече стаи.

Мама не отговори. Взе каната с кафе и отвори вратата към всекидневната. Мая и майка ѝ протегнаха шии да надникнат в кухнята.

След малко станаха да си тръгват, а ние ги изпратихме на стълбите. Обикновено не правехме така. Гостите си знаеха пътя. Защо да излизаме на стълбите? Мама никога не подаваше ръка на сбогуване, но сега се ръкува с родителите на Мая, с Мая и с Робин Андре. Аз последвах примера ѝ. Подадох ръка на всеки, като повторих след мама колко приятно ни е било и как ще се радваме да дойдат пак. Робин Андре стисна здраво дланта ми и ме дръпна към себе си. Лъхна ме мирис на афтършейв. Изненадах се. Той беше на възрастта на Сив, не по-голям.

— Наистина си прекарахме чудесно — отбеляза високо той и добави шепнешком: — А ти вече си измила хубаво ръцете си, нали?

Всички обаче го чуха. Мая пак се изкикоти.

— Престани — предупреди строго майка ѝ.

Ръкувах се с родителите и те се отдалечиха с Робин Андре. Накрая подадох ръка на Мая.

— Много се радвам, че дойде, и се надявам пак да ни гостуваш — казах.

Мама влезе вкъщи и двете с Мая останахме сами на стълбите. Трябва да добавя нещо, помислих си, да поправа лошото впечатление, което оставих у нея, да го залича, да върна времето назад. Веднага. Не ми хрумна нищо. Майката на Мая се провикна от поляната:

— Мая, мисля, че е редно да се извиниш на приятелката си, задето ѝ се присмя.

После ми махна, обърна се, хвана мъжа си подръка и заедно тръгнаха към гората. Докато вървяха, майката на Мая поклащаше бедра, сякаш не вървеше, а танцуваше по чакълестата пътека. Поклащаше се и дрехата ѝ. Гледах родителите на Мая като омагьосана. Тя наруши мълчанието, защото, обзета от възхищение, изгубих способността да говоря:

— В неделя няма да дойда — прошепна.

— А?

— Няма да дойда на разходката с яхтата.

— Защо?

— Защото не те харесвам. Много си особена. Говориш глупости. Не знаеш какво е разликата между „застоявам“ и „застоявам се“. Косата ти изглежда ужасно сплъстена. Измий я. Освен това съм чувала разни работи за сестра ти.

Понечих да я попитам какво е чувала за сестра ми и от кого, но Мая продължи:

— Свинявай — нарочно промени думата тя. — Не биваше да ти се присмивам.

— Браво на теб, Мая! — извика майка ѝ. — Това се казва добро момиче.

Тя нито чу, нито видя какво всъщност изговори и направи дъщеря ѝ, защото веднага се обърна и продължи да върви. Не видя как Мая ме ощипа по ръката. Имаше хубава бяла блуза, устните ѝ блестяха, а ноктите ѝ бяха лакирани в бяло, но щипеше по-силно и от Кайса. Пръстите ѝ стискаха здраво като моите. Остави ми синина, която пулсира в продължение на няколко дни и изчезна чак след седмици.

4

Понякога през юни се разразяваше буря. Плисваше градушка, мазето се наводняваше, а картофите започваха да плуват в кафявата вода като лодки. За мен нямаше нищо по-хубаво от светкавици и гръмотевици. Обожавах да тичам из градината, докато навън трещи. Често заставах на малкия пристан. Сякаш целият свят се тресеше. Мълниите си пробиваха път към земята, без да ги е грижа какви препятствия ще им се изпречат. Спускаха се стремглаво и изчезваха, като междуременно помитаха всичко по пътя си: бараки, телевизионни антени, а веднъж се случи мълния да порази трансформатора на дома за старци в Съорвик. Представях си, че именно светкавици са създали заливите наоколо. Спуснали са се и са поразили всичко между гората и морето. После се е появила скала, камъчета и се е образувал най-красивият малък пясъчен залив на света. Светкавиците ми приличаха на змии. Обожавах да гледам как танцуват, за разлика от Сив. Тя веднага се прибираше вкъщи, щом започне да гърми. Не ми даваше да стоя навън. Забраняваше на мен и на мама да говорим по телефона и ни караше да седнем на пода наред стаята, да си запушим ушите и да долепим пети. Отказвах да го направя. За нищо на света не бих пропуснала танца на зигзагообразната змия над Ангелския залив.

Кабинетът на директора беше по-голям от занималнята до класната ни стая. Вътре имаше дори канапе, но ме накараха да седна на чин, долепен до стената.

— Да не мислиш, че те извиках, за да спиш? — попита Омара.

Усмихна се, но този път някак неестествено, кисело. Изглежда още не бе успял да закачи усмивката за ушите си. Сякаш всяка сутрин се нуждаеше от време, докато стопли бузите си, преди да нагласи усмивката си. Омара беше в лошо настроение. Не се бе избърснал и се запитах как ли изглежда, когато не се усмихва и мускулите на лицето му се отпускат. Държеше велосипедна каска, а по лицето му още личаха следи от предпазните ремъци.

— Всеки ден ли идвате на училище с колело? — попитах аз.

— Извади си кутията за моливи — нареди Омара.

Наведох се над раницата, но не я разкопчах, а отново вдигнах глава:

— Не е ли гадно да идвате, плувнали в пот?

— Казах ти да си извадиш кутията за моливи!

Отворих раницата и отместих учебниците, които покриваха кутията. Бях я сложила на дъното. Върху кафявата кожа Кайса бе написала с черно мастило: „Казано съвсем накратко — обичам те, момиче сладко!“. Аз обаче изобщо не мислех за надписа, а за мократа тениска на Омара и за потта, стичаща се от ръцете му. На единия си пръст имаше брадавица. Мокра, потна брадавица.

— Ще се преоблечете ли? — попитах.

— Моля?

— Ще се преоблечете ли преди часа?

— В учителската стая имаме душеве, Герд.

— Аха.

— За бога, колко време ти трябва да си извадиш химикалка!

Омара се приближи и отвори кутията ми за моливи. Изненада се. С треперещи пръсти извади неподострен молив, сложи го върху купчина листове на чина и съобщи:

— Ще напишеш съчинение.

Не отговорих.

— На тема „Нещо, за което съжалявам“. Ясно ли е?

Темата ми се стори много скучна. Явно Омара я измисли в движение. Излезе и остави вратата към учителската стая отворена. Вътре няколко учителки, пристигнали по-рано на работа, си правеха кафе.

— Да, ясно — отговорих със закъснение аз.

Никой не ме чу. Лапнах молива и се залюлях на стола. В устата си усещах вкус на графит, а несъзнателно си бях надраскала горната устна. Никой не ми каза да изтрия следите. Разбрах чак когато отидох до тоалетната в голямото междучасие.

Нещо, за което съжалявам. Нещо, за което съжалявам. Нещо, за което съжалявам. По стените в директорския кабинет висяха снимки на възпитаниците на училището: всички класове от края на осемдесетте до днес. Не видях обаче мама и тате. Те бяха завършили

преди това — тате четири години преди мама. В края на гимназиалния курс се бяха ръкували лично с директора като всички абитуриенти, мама — четири години след тате. Опитах се да си ги представя. Дали мама е носела панталон, или рокля? А тате? С костюм ли е бил, или по дънки? Тате ми бе разказвал за младежките им години, за купоните в Ангелския залив. Двамата танцували. Не знам защо, но бях убедена, че мама е танцувала по сандали и ги е събула. Някакъв младеж скочил във водата с дрехите, друг започнал да пляска, а трети метнал бутилка с бира от гладката скала. Представях си как е валял ситен дъждец, сякаш над плажа са се посипали мравки. Захладняло, двойките седнали на гладката скала да се любуват на залеза: тънка огнена линия там, където облаците леко се разпръскали. Тате наметнал мама със сакото си. Изобщо не предполагаха, че ще се оженят, защото били съвсем млади, но станало точно така. Докато си фантазирах всичко това, оглеждайки старите снимки с надеждата сред многото ученици да зърна и моите родители, открих тате на една снимка. Там не беше ученик. Заедно със Свайн-Хакан, директора и още неколцина непознати мъже държаха риба. Бяха облечени в непромокаеми панталони, в оранжево и зелено. Дори не знаех, че тате се е познавал с директора. Но тази стара снимка го доказваше. В едната си ръка тате държеше улова, а в другата — въдица. Познах я — старата му въдица, която изчезна два дни преди трийсетия му рожден ден. В главата ми изплува друг сценарий. Мама и тате не са ходили на купон в Ангелския залив. Станало е друго. Веднъж тате се е качил на лодката и е заплавал към Нурвик. Спрял е пред къщата на мама да лови риба. Далеч на хоризонта слънцето започнало да се издига. Вероятно мама отишла да се изкъпе във водата точно по това време и забелязала лодката му. Тате мятал въдицата и чакал търпеливо зеления поплавък да подскочи — знак, че е хванал риба.

Направо не ми стига умът защо съм зяпала тези снимки в продължение на цял час. Изведнъж Омара цъфна в кабинета. Влезе през другата врата, без да го забележа. Усетих присъствието му чак когато дъхът му лъхна тила ми.

— Готова ли си?

Подскочих и се обърнах. Беше си взел душ, беше се избръснал и преоблякъл. Вече не изглеждаше сънлив и кисел. Усмиваше се с обичайната си усмивка, която стигаше от едното до другото му ухо. За

миг се запитах дали не си е направил пластична операция. Приблужи се до чина и взе листа. Вдигна го и се престори, че изчита задълбочено написаното. Това беше невъзможно, защото там се мъдреха само осем думи: *Нещо, за което съжалявам от Герд Анете Ларшен.*

— Всъщност... — понечих да се оправдая аз.

Той се извърна рязко и аз пак подскочих. Между очите и веждите му се образува поне половинметрово разстояние.

— Спести ми обясненията си.

— Ама...

— Не желая да те слушам.

— Стори ми се много...

— Вторник.

— А?

— Във вторник, един час преди редовните занятия. Тук. Ясно?

Не отговорих. Под раздела *КАКВО ИМАМ ДА ПРАВЯ ВЪВ ВТОРНИК* в бележника си записах: „Един час преди учебните занятия с тъпака Омар“. Наум си рекох, че това не бива да ми става навик.

Чух гласа на баба още когато влязох в коридора, защото тя винаги говори много високо. Блее като овца и провлачва всички гласни, особено в края на изречението.

Баба е дребна, противна жена с големи щръкнали уши и макар да е членувала в Християнския девически съюз като по-млада, не се отличава с благ характер. Рядко ходя да я посещавам в старческия дом. Мама и Сив се отбиват често при нея, но не и аз. Училището се намира точно до дома и веднъж баба заяви, че постъпвам като лоша християнка, но според мен се радваше, задето не ме вижда често, защото и тя не ме харесва. Баба се премести в дома, защото страда от болно сърце, но къщата все още си остава нейна. Мама твърди, че било само на хартия, понеже тате бил единствено дете, а баба нямала други роднини. Още щом чух гласа ѝ, побързах да изляза отново навън. Ядосах се на мама, задето не ме предупреди за идването на баба. Но се оказа твърде късно за отстъпление.

— Герд ли е това момиче, което току-що излезе? — извика баба.

Влязох във всекидневната. Баба се беше разположила в креслото на мама. Освен него у дома няхахме друго кресло, а дори и то не беше

наше. Тъй като принадлежеше на баба, тя имаше пълното право да седи в него.

— Не, Герд е момичето, което току-що влезе — поправих я аз.

— Ами тогава да си избърше обувките на изтривалката — нареди баба. — Не искам да цапа.

Баба винаги говори, все едно не съм в стаята. Ако иска нещо от мен, тя се обръща към мама или към Сив, а те трябва да предадат посланието ѝ. На мама ѝ омръзна и обикновено подминава репликите на баба. Мама очаква от мен да се подчинявам на баба, без да ѝ обръщам внимание. Не съм съгласна. Затова обикновено Сив влиза в ролята на посредник.

— Избърши си обувките, Герд — рече тя с тънкия си тих гласец.

Отстъпих заднишком и си изтрих два пъти подметките в килимчето, без изобщо да поглеждам дали съм ги изчистила от калта, или не.

— Да влезе и да седне — продължи със заповедите баба.

Когато баба дойде на гости, винаги се налага трите с мама и Сив да се тъпчем една до друга на канапето, предназначено само за двама души. Би било много по-удобно едната от нас да се настани на пода или да донесем стол от кухнята, но баба не разрешава, защото кухненските столове не подхождали на всекидневната, а само животните седали на пода.

— Колко мръсна си дойдееее! — отбеляза баба по мой адрес. — Защо не се измиеееее?

— Герд се е измила, разбира се — отвърна мама и се насили да се засмее.

Мама винаги се преструваше, че баба говори на шега, но баба изобщо не се шегува, стане ли дума за мен.

— Редно е да обръща повече внимание на външния си вид — настоя тя. — Не тя преживя най-много в това семейство.

И баба стисна ръката на Сив, а Сив запя:

— *Never ever have I ever been so low...*^[1]

— Бедничката ми, пак пееш! — възкликна баба и я потупа по ръката.

Баба се преструва на тъжна, задето внучката ѝ непрекъснато си тананика, но аз подозирам, че всъщност намира пеенето за много

приятно. При всяко идване вкъщи баба чака с нетърпение Сив да отвори уста и да запее.

— Какво пеееш? Каква е тази песееен?

— По-добре да не правим от това голям въпрос — обади се предпазливо мама.

— *When you gonna take me out of this black hole?*^[2]

— Че аз да не го правя на голям въпроооос? Искам просто да разбере за какво пееее!

— *Never ever have I ever felt so sad...*^[3]

— На английски ли пееш? Не разбирам нито дума! Не може ли да изпееш нещо на норвежки?

Явно баба смяташе, че е казала нещо изключително забавно, защото започна да се тресе от смях и в очите ѝ избиха сълзи. Дори си извади кърпичка да ги избърше.

— Герд, ще дойдеш ли с мен?

Сив се смъкна от канапето и излезе в коридора, преди мама и баба да успеят да обелят дума, а аз тутакси я последвах. Изнизах се с бързината на сапун по пода на банята. Двете със сестра ми тръгнахме към брега. Вълните се пенеха пред очите ни.

— Какво има?

— Искам да ти покажа един камък.

— За какво ти е?

— Още не съм решила.

— Сив, няма да е толкова хубав, след като го вземеш от брега.

Незнайно как, тя бе намерила красив камък в Ангелския залив — гладък и бял — и в момента го държеше в ръка. Ядосах се. Докато слизахме към брега, подтичвах пред нея и оглеждах всичко. Събрах куп изсъхнали водорасли, няколко мидени черупки и парче червен плат, което изглеждаше отвратително, но така и не успях да намеря такъв гладък, бял камък, блестящ като седеф. Никога не бях виждала по-хубав. Изнервих се. Забих пети в пясъка и започнах да късам на парчета водораслите, които носех в торбичка. Сив ме погледна, после — камъка и се усмихна.

— Може да го потопя отново във вода — каза тя. — От известно време искам да си направя колекция от камъни, а май на тавана имаме аквариум.

— Какво?

— Аквариум.

— Сиийив!

Ритнах пясъка с всичка сила. Чак кракът ме заболя. Защо не ми беше казала по-рано? Защо не се бях сетила преди нея? Колко пъти бях носила красиви камъни вкъщи! Защо никой не ме подсети да си направя колекция? Защо чак сега разбирах за аквариума на тавана? Мама и Сив се бяха наговорили да го запазят в тайна. Винаги правеха така. Побеснях от яд и лицето ми пламна. Сив тръгна към Ангелския залив. Сестра ми изработваше украшения от предмети, плуващи във водата, и от корени. Не ги заимстваше от списание „Наш дом“, а измисляше моделите сама. Докато връстниците ѝ ходеха по купони или на кино, Сив майстореше украшения. Нямаше приятели, в главата ѝ непрекъснато звучеше музика, а чекмеджето ѝ преливаше от ръчно изработени предмети. Всички знаеха колко много дарби притежава Сив. Понякога я мразех, защото и аз исках да имам талант. Мечтаех от двете ни аз да съм талантливата. Известно време вярвах, че е възможно да го постигна, да ѝ отнема таланта, стига да успея да отгатна какво е намислила и да я изпреваря. Затова често тръгнах с нея, когато отиваше да събира материали по брега. Мъчех се да грабна най-хубавите мидени черупки, преди да ги е забелязала, а видех ли, че ускорява крачка, хуквах пред нея с надеждата да я изпреваря. Колкото обаче и да се оглеждах, никога не виждах какво е привлякло вниманието ѝ, защото тя и аз имахме различни очи. Нейните бяха кафяви, спокойни, пълни с тайни и бляскави красоти, а моите — зелени и жадни да погълнат всичко. В главата ми цареше непоправим хаос от впечатления. Виждах небето, облаците, скупчени над главите ни, малкия пристан, нюансите на морската вода, слюдата по голите скали, въображаеми убийци в гората, но очите ми оставаха слепи за предметите по брега. Не можех да преценя кои от тях стават за украшения и кои са най-обикновени отпадъци. Докато Сив събираше изящни, блестящи, бели черупки, пръчки и клонки с красива форма, аз изравях от пясъка парчета стъкло, морски таралежи и камъни. Моите находки изглеждаха ужасно въпреки пръските вода по тях.

— Хайде да направим подарък на баба — предложи Сив.

Идеята ми се стори ужасно неподходяща.

— Да, например ново сърце — процедих аз. — Нали сегашното е болно и зло.

Сив се обърна.

— Тя вече се оправя, Герд.

— Не ми се вярва.

— Защо?

— Защото сърцето на баба не става за нищо.

Сив сви рамене. Усетих, че някой ме гледа, и се обърнах. В края на гората, на линията между дърветата и пясъчната ивица, стояха Кайса и Мая. Кайса не ми се похвали, че е оздравяла, но бе осведомила Мая. Онази я бе взела от тях и сега двете се разхождаха из гората, ядяха сладолед и се хилеха. И без да чувам за какво говорят, можех да се закълна, че ми се присмиват. Кайса си беше накъдрила косата, за да прилича на Мая, но не беше успяла да я докара толкова хубава.

— Здравсти — подвикна Кайса и се наведе напред, сякаш едва си поема въздух от смях.

— Не се е получило — отбелязах.

— Кое?

— Прическата ти.

Кайса избухна в още по-неудържим кикот. Внимавай, помислих си, защото ако продължаваш в същия дух, ще ядосаш някого и ще изядеш шамар, колкото и този някой да не иска да те удря.

Кайса и Мая продължаваха да си ближат сладоледа.

Знаех, че им го е дал Свайн-Хакан, и ми стана тъжно, защото когато излизахме с Кайса, обикновено даваше сладолед и на мен. Получавах летния сладолед дълго преди началото на лятото. Ядохме сладолед още от април, а сега Мая стана част от нашата традиция. Мая ядеше „Сандвич“ — любимия сладолед на мама. И тя като мама изблиза първо сладоледа между двете бисквити с език, за да не си изцапа ръцете. Кайса пък ядеше „Близалка“ — нашия любим сладолед. Запитах се коя от двете ни се сети първа за него. Приятелите никога не обявяват едновременно някой сладолед за свой любим. Винаги единият се сеца пръв, а другият се съгласява. Любимият сладолед не се избира според вкуса. Е, сигурно и той има значение, но по-важно е друго. Почти бях убедена, че първа съм обявила „Близалката“ за любимия ми сладолед.

— Това е сестра й — Кайса посочи Сив.

Тя се бе отдалечила до мястото, където плажът на Ангелския залив преминава в голи скали, водещи към морската бездна, но се

обърна. Видя Кайса и тръгна обратно към нас.

— Оздравя ли вече, Кайса? — попитах аз.

Тя престана да се смее и поклати отрицателно глава. Огледах ноктите ѝ, лакирани в бяло като ноктите на Мая. По дебелите ѝ пръсти се стичаше сладолед и капеше върху пухкавите ѝ ръце. Дали бе успяла да измърля и ръкавите на червената си рокля? Не видях. Забелязах обаче друго: Робин Андре. Стоеше зад тях в гората. Нямах представа откога, но в едно бях сигурна: не се бе разхождал заедно с тях, защото не ядеше сладолед, а Свайн-Хакан черпеше всички.

— Какво е това? — попита той.

Изобщо не погледна торбичката с водорасли, мидени черупки и червения парцал в ръцете ми. Цялото му внимание погълнаха Сив, белият камък в ръцете ѝ и черупките. Робин Андре я гледаше с интерес. Или поне искаше да си придаде заинтригуван вид. По лицето му се изписа любопитство. Знаех защо: защото Сив е хубава, а преди да я опознаят, хората не предполагат, че има досадния навик да пее.

— Тя изработва разни неща — обясних аз. — Много е сръчна, нали, Кайса?

Кайса понечи да свие пренебрежително рамене, но понеже всички съчувстват на Сив, не посмя. Само се престори, че не ме е чула, и се наведе да си почеше крака.

— Какви неща изработваш? — попита Робин Андре.

— Какви ли не. Прави ги от предмети, които намира в пясъка — продължих да обяснявам аз. — Събира черупки и останки от счупени лодки, а после ги превръща в хубави картини и гривни. Самоука е. Има талант. Много е даровита. Когато порасне, ще си отвори работилница и хората ще купуват украшенията ѝ и ще ѝ плащат. Сигурно ще подрежда цветя. Много я бива.

Избълвах всичко на един дъх, без да изпускам Мая от очи. Тя изобщо не ме погледна. Гледаше Кайса, Робин Андре и Сив. А Сив гледаше мен. А Кайса... един господ знае кого гледаше. Сигурно обувките си.

— И аз умея да изработвам разни неща — продължих. — Точно затова двете със Сив дойдохме тук. Ще огледаме какво интересно има наоколо, после ще се приберем у дома и ще се заемем да майсторим; вкъщи е пълно с ръчно изработени предмети. И аз имам дарба, макар

да не е толкова голяма като на Сив. Все пак тя е две години по-голяма от мен.

След като приключих с излиянията си, се случиха едновременно две неща. Първо, Мая се обърна към мен:

— Двете нямате ли си отделни стаи? — попита тя.

Пламнах от смущение. Докато Мая задаваше въпроса си, Сив погледна Робин Андре и прати таланта ми по дяволите:

— Тя събира все непотребни неща.

В ушите си чух едновременно гласа на Мая и тихия шепот на сестра ми, мек като пухче от глухарче. Но понякога този пух попада в очите ти и ти причинява болка. Защо винаги го отнасях аз? Двете нямате ли си отделни стаи? Тя събира все непотребни неща. Обидите се изсипаха върху мен наведнъж, в една и съща секунда. Въпреки това ясно чух изреченията. Смисълът им завладя главата ми и отказваше да изчезне. Двете изречения дори започнаха да се уголемяват, замятаха се напред-назад в черепа ми и отеконаха. Кайса пристъпваше нервно от крак на крак. Беше си накапала роклята със сладолед. След тази случка често си спомнях за тези петна: Кайса не можеше да се храни, без да се накапе. В това отношение бяхме напълно еднакви.

— Е, ще тръгваме ли? — попита Кайса.

Тя се обърна към Мая, но ѝ отговорих аз. Приблжих се до нея, отхапах от сладоледа ѝ и заявих:

— Ще отидем в дома на Мая.

Кайса запристъпва още по-нервно от крак на крак. Досетих се, че нещо не е наред, но изобщо не ми пукаше.

— Ще кажеш ли на мама, Сив?

Пуснах на земята торбичката с водорасли, избутах Кайса малко настрана и се намърдах между двете. Тръгнахме. Сив остана на брега с Робин Андре. Постъпих зле, като я изоставих, но тя сама си беше виновна. Започна първа. Кой я караше да казва, че събирам само непотребни неща? Само защото в главата ти непрекъснато звучат мелодии, нямаш оправдание да ръсиш каквото ти дойде наум.

— *I rode my bicycle past your window last night...*^[4]

Кайса повдигна вежди.

— *I rollerskated to your door.*

At day light.^[5]

Мая се обърна любопитно.

— *It almost seems
like you 're avoiding me
I'm okay alone but
you've got something I need...* [6]

Но аз не се обърнах, а тръгнах още по-бързо из гората, вторачена право пред себе си. Мая и Кайса не искаха да ме държат за ръка. Преплели пръсти, двете вървяха между дърветата и си шушукаха. Крачеха бързо. Не изоставах много, ала не чувах какво си говорят. Най-сетне Кайса се обърна към мен:

— Ти може да се казваш всякак, защото нямаш име.

— Имам име.

— Нямам.

— Напротив. Казвам се Герд.

— Това не е име. Просто така те наричат. Нямам нормално име. Затова може да се казваш всякак.

Родителите ми се обичаха, но живееха в грях, защото не се бяха венчали в църква. Кайса твърдеше, че нямам име, защото не съм кръстена. Преди време нещо я прихвана и започна всеки ден да ме нарича с различно име. Елен. Софие. А ако искаше да се покаже добра: Наташа, Александра, Беатриче, Мирабела. Днес определено не бе настроена дружелюбно. Искаше с Мая да тичат по пътеката ръка за ръка, а аз да ги оставя на мира. Затова повдигна темата за името.

— Нямам име — повтори тя.

— Напротив.

— Ще те наричам Бертил.

— Не се казвам Бертил, а Герд.

— Бертил, Бертил, Бертил!

Мая се разкикоти.

— Кажи й — сериозно рече тя на Кайса.

— Какво? — попитах аз.

Кайса си пое дъх:

— Днес не можем да прекараме деня с теб.

— А?

— Днес не е удобно — продължи Кайса, докато увиваше една къдрица около пръста си.

Къдрица, направена с машата на Мая. Кайса ми се струваше направо жалка.

— И защo?

— Не ми разрешават да лудувам — обясни тя. — Заради мозъчното сътресение — добави и ме погледна.

От очите ѝ хвърчаха искри, сякаш слънцето се отрази в зениците ѝ. Ала светлината не беше мека и златиста, а синя. Вече нито Мая, нито Кайса, нито аз се смеехме.

— Не държа да лудуваме — едва отроних аз.

Кайса сви рамене. Мая, която досега стоеше зад нея, я избута с лакът. Кайса не очакваше да я блъсне чак толкова грубо и се олюля. Едва не падна.

— Майка не ми разрешава — заяви Мая. — Някой я предупредил, че двете със сестра ти ще развалите възпитанието ми.

И от кого, моля ви се, го е чула? Да не би случайно да ѝ го е подхвърлило момиче, червено като рак, което спокойно би могло да мине за дъщеря на Мартин Омара, понеже се държеше по същия начин? Момиче на име Кайса? С противни къдрици, направени с машата на Мая. Страхливата Кайса с белезите от мерцедеса по глезените. Ако има човек, който изобщо да не заслужава такива белези, това беше Кайса.

— Не се изразих точно така — прошепна тя.

Продължаваше да пристъпва от крак на крак и да усуква къдриците си, сякаш се опасяваше да не паднат и затова непрекъснато ги проверяваше.

— Какво точно си ѝ казала? — попитах аз.

Чух гласа си като бръмчене на двигател в главата ми, но явно не само аз го бях чула или просто изражението ми е било доста красноречиво, защото Кайса все пак отговори:

— Просто ѝ обясних защо смятам така.

Вече никоя от нас не бързаше. Аз не можех дори да си помръдна краката. Някои неща човек просто не ги изрича. Съществуват неписани правила, негласни закони, сериозни тайни. С тях не бива да се шегуваш. Не може просто да ги подхванеш, разклатиш и хвърлиш, когато ти скимне. Издадеш ли веднъж тайната, няма как да заличиш щетите.

— Казах само, че сте нещастни — поясни Кайса. — Най-вече Сив. Затова всички ви съжаляват.

В момента виждах единствено сладоледа близалка. Червен, жълт и оранжев. От шоколадовата му глазура не бе останало почти нищо. А може би от другата страна все пак се криеше някое апетитно парченце? Най-вкусната част от близалката е шоколадът. Шоколадът и червеният сладолед. Обожавах да отхапвам големи тънки парчета от глазурата. Ако ги стоплиш малко, може да го оформиш с пръсти или с език и да си направиш фигурка. Като малки често сядахме на малкия пристан пред къщи и майсторяхме разни неща. А после изяждахме вкусния червен сладолед.

— Съжالياват ви заради злополуката с баща ви.

Без да знам как, явно отпуших тапа: Кайса изведнъж се отприщи и, напълно неспособна да спре, се обърна към Мая:

— Баща им отишъл за риба заедно със Сив, макар че имало буря. Сив се върна сама на дъска. Не намериха баща им. Трупът му е потънал в морето. Затова Герд и сестра ѝ са такива. Затова Сив непрекъснато пее. Така и не му направиха погребение, само помен. Не е същото. Не знаят дали е умрял със сигурност и не посещават гроба му, защото гроб няма. Само си го представи, Мая. Баща ти умира, но не го погребват и не можеш да ходиш на гроба му. Най-много пострада Сив, защото тя е била с него, но и Герд го изживя тежко. Беше много близка с баща си. Затова е толкова буйна.

Затворих очи и натъртих:

— Не върху дъска, а върху пластмасов капак.

— Какво? — попита Мая.

Гласът ѝ звучеше заинтригувано, макар да идваше някак отдалеч. Едва по-късно разбрах колко забавна ѝ се е струвала ситуацията.

— Сив се върна върху пластмасов капак — уточних.

Отворих очи. Кайса вече бе хукнала през гората. Без да губя и секунда, се втурнах след нея. Знаех, че няма да се успокоя, докато не я настигна.

Кайса тичаше с всички сили, но аз се оказах по-бърза. Настигнах я точно преди да минем зад завоя, откъдето се вижда къщата им. Там има блато. Преди двете неведнъж бяхме тичали из района, за да избягаме от убийците в гората, за да не изпуснем детската програма по телевизията, за да не закъснеем за вечеря, за да разкажем, че сме намерили котката на Кайса, размазана като палачинка на пътното платно. Но никога досега не се бяхме преследвали. За първи път

едната от нас, жадуваща отмъщение, тичаше подир другата, готова да се защитава със зъби и нокти. Успях да хвана Кайса благодарение на червената ѝ рокля. Пръстите ми докопах платата, аз го дръпнах и съборих Кайса до брега на блатото. Захапах ръката ѝ, започнах да я ритам в корема, да дера бузите ѝ, да цапам косата ѝ с кал. Роклята се раздра, дантелената яка падна, а аз продължавах да удрям и да дращя. Накрая тя престана да реве. Не се успокоих, докато на Кайса не ѝ останаха сили да плаче. Вече само хлипаше. Тогава забелязах сладоледа. Кой знае защо не го беше хвърлила, докато бягаше, а продължаваше да го стиска. Изпусна го чак когато я съборих. Сега сладоледът лежеше на половин метър от нея, почти разтопен и покрит с кафяви петна, но не от шоколад, а от мръсотия и мравки. Дори не се наложи да я държа, за да го взема. Кайса нямаше сили даже да се изправи. Грабнах го и преди да се усети, седнах върху корема ѝ и натиках сладоледа в устата ѝ:

— Яж.

Кайса стискаше здраво устни. Очите ѝ се разшириха от ужас. Притаи дъх и лицето ѝ пламна много по-ярко, отколкото когато се изчервява от притеснение. Пет пари не давах. Започна да върти глава наляво-надясно, но аз я хванах здраво с две ръце и я насилих да стои мирна. Вероятно я заболя — стисках много силно, а имах наистина безжалостни ръце.

— Яж!

После често си спомнях звуците: лекото щракване, когато ледът с пълпещите мравки изпука в челюстите ѝ. И Кайса бе преживяла нещастие. Не толкова трагично като нашето, но все пак нещастие. Преди няколко години в лавката влязоха вандали. Случи се малко след изчезването на тате. Не си спомням точно кога, вероятно след година. Помня само, че беше по Коледа. Пакостниците се вмъкнали в лавката и изключили фризера. Вътре нямало сладолед или замразени наденички, защото беше зима и не им беше сезонът, но Мария сложила във фризера всичката храна за коледното угощение и след случката ѝ оставаше само да я изхвърли. Спомням си колко се ядосах тогава на Кайса, защото изведнъж нейното семейство зае голямо място в хорските разговори. Когато обаче разбрах, че за Седемнайсети май — националния празник на Норвегия — Кайса ще се лиши от традиционната конусовидна бадемова торта, се разкаях за завистта си.

— Да не си се била с някого, Герд?

— Да.

— С кого?

— С Исус. Повалих го на земята и го накарах да изяде сладолед на клечка, който беше паднал в една локва.

Баба тропна с крак в пода, та чак се разхвърча прах от килима.

— Не сте ли я научили колко грешно е да се лъжееее? Не желая в къщата ми да живеят лъжци.

— Ами тогава няма да стоя в къщата ти — сопнах се аз. — Ще си отида в моята стая. Тя не е твоя, а моя и на Сив. Тате и Свайн-Хакан я построиха, след като ти се премести в старческия дом.

Още не се бях отпуснала върху дивана, а баба веднага започна да ми се кара. В гнева си размаха бурно дългите си слаби ръце — прорязаната от кръвоносни съдове кожа висеше отпусната над лактите и ѝ придаваше вид на прилеп — и прекатури чашата с чай.

— Махай се! — развика се тя. — Вън! Изгонете я от тук! Виждате ли какво направи!

Баба посочи обвинително червените парчета от строшената чаша. Върху едно от тях личеше остатък от изобразено сърце, пронизано със стрела.

— Нищо не е станало — успокой я мама. — За късмет не се счупи чаша от испанския сервиз.

— Не съм виновна — възразих. — Ти бутна чашата, бабо.

— Не искам да я виждам повече! Махнете я от очите ми! Дяволско изчадиеееее!

Легнах си и затворих вратата, но крясъците ѝ продължаваха да отекват в ушите ми. Дяволско изчадие, повтаряше тя с пронизителния си глас във всекидневната. Питаше мама дали наистина съм дъщеря на сина ѝ. Изневерявала ли е на тате? Съвсем сигурна ли е, че докато е живяла в грях с него, не е била тайно омъжена за някой откачен? Не чувах какво ѝ отговаряше мама, защото шепнеше със спокоен глас. Спокоен като вятъра, който докосва леко повърхността на морето и я нагъва в нежни вълни. Трябва да съм заспала, защото когато отворих очи, В леглото над мен съзрях очертанията на Сивиния гръб.

— Сив — прошепнах. — Разкажи ми нещо за тате.

Не знам дали спеше, или просто се престори на заспала. Не ми отговори. Изведнъж се сетих, че си бях легнала сама. Сив бе се промъкнала в стаята, докато съм спала. Вероятно след като баба си е тръгнала. Или дори по-късно. Питам се къде ли е ходила и дали Робин Андре е бил с нея.

[1] Never ever have I ever been so low... (англ.) — Никога не съм се чувствала толкова потисната... — Бел.прев. ↑

[2] When you gonna take me out of this black hole? (англ.) — Кога ще ме извадиш от тази черна дупка? — Бел.прев. ↑

[3] Never ever have I ever felt so sad... (англ.) — Никога не съм се чувствала толкова тъжна... — Бел.прев. ↑

[4] Снощи минах с велосипед покрай прозореца ти. — Бел.прев. ↑

[5] През деня дойдох с кьнки пред дома ти. — Бел.прев. ↑

[6] Стори ми се, че ме избягваш. И сама ми е добре, но в теб има нещо, от което се нуждая... — Бел.прев. ↑

Возех се в автобуса на първата седалка точно до шофьора. *Знай, шофьорът автобусен никога не е намусен*, тананиках си аз, пъхнала крака под дупето си. Така щях да си изцапам дънките, а и седалката, но пет пари не давах. Шофьорът обаче се ядоса. Спря до строителната площадка и ме предупреди да си сваля краката върху пода или да слеза и да извървя оставащия път до училище пеш.

— *Видиш ли го ти намусен — не е шофьорът автобусен!* — продължих да припявам аз.

Вътре пътувахме само аз и две възрастни жени. Те седяха в средната част на автобуса, всяка на отделна двойка седалки. Едната я познавах — бабата на Кайса. Имаше къдрава бяла коса, а приятелката ѝ си беше увила главата в голям червен шал. Когато ме чу да пея, бабичката си свали шала и се премести до бабата на Кайса, сякаш мисълта да седи сама, докато пея, ѝ се струваше непоносима.

— На интересна ли се правиш? — попита шофьорът.

Въпросът беше насочен не към старицата, а към мен.

— Горкичката госпожа Ларшен — Въздъхна бабичката с шала.

Госпожа Ларшен — говореха за баба, а не за мама. Ако изобщо на света съществува човек, незаслужаващ никакво съчувствие, този човек е баба ми.

— Така е, така е — кимна съжалително бабата на Кайса.

— Това момиче никога не е било нормално.

— Да видиш пък сестра ѝ...

— О, да, при нея положението е още по-тежко.

— Така е, така е.

— Да.

— Ох, да.

— Представяш ли си какво ѝ е на бедната госпожа Ларшен?

— Не мога.

— Замисли се колко неща преживя.

— Да, горкичката!

— Така е, така е...

Бабата на Кайса клатеше енергично глава и къдриците ѝ се люлееха. Виждах ги в огледалото. Те мен — също. Шофьорът стана и ме хвана за ръката, а двете старици отново заклатиха глави и премляснаха, за да покажат възмущението си не от неговото, а от моето поведение.

— Свали си краката, ако обичаш.

Не помръднах.

— С внучка ти не бяха ли приятелки? — прошепна старицата с шала.

— О, не.

— Е, така съм чувала, не знам...

— Бяха, но вече не са.

— Аха.

— Оттогава мина много време.

— Ясно.

— Внучка ми си има нова приятелка.

— Ами? Коя е?

— Мая Волен.

— Момичето от къщата на Релинген?

— Да.

— Хубаво, хубаво.

— Да, така е.

— Изглежда ми много свястно дете.

— Съвсем различна е.

— Вярно е.

— Чу ли какво ти казах? — попита шофьорът.

— Знай, шофьорът автобусен *НИКОГА НЕ Е НАМУСЕН* — изпиях отново аз.

Превръщам се в Сив, помислих си. Но не беше така, защото аз пеех нарочно, осъзнато, с цел да го ядосам. Шофьорът ме хвана под мишницата, вдигна ме и ме свали от автобуса. После потегли, спря десетина метра по-нататък и изхвърли раницата ми.

— Поне да беше закарал учебниците ми до училище, проклет, шибан боклук! — извиках аз.

Автобусът зави и по шосето профуча лека кола. Макар отначало да не познах колата, видях пътниците на задната седалка. Това ме

подтикна да огледам колата — сивия мерцедес на бащата на Мая.

— Наистина ли наби Кайса, Герд?

— Не я е набила, разбира се. Ти полудя ли?

— Напротив, набих я — сложих край на спора между Хасе и Айнар.

— Проклятие — изруга Айнар.

— Освен това я накарах да яде мравки.

— Защото разказва онези работи за баща ти?

— Какви работи?

— Никакви.

— Каж ми какво е говорила Кайса за баща ми!

— Само съм чувал...

— Веднага казвай какво си чувал или ще оближеш подметките на Хасе!

— Веднъж спомена, че хората ви съжалявали заради случилото се с баща ви.

Тримата с Хасе и Айнар стояхме пред класната стая и чакахме да се появи Омара. Поне двете момчета си мислеха така. Лично аз чаках не само Омара, а Мая, майка ѝ и Кайса.

— И какво се е случило с баща ми? — настоях да разбера аз.

Айнар и Хасе се спогледаха.

— Ами... — подхвана Хасе.

— Изплюй камъчето.

— Ами...

— Мамка му! — изругах и блъснах Айнар.

Той си удари главата в закачалката за дрехи на стената.

— Нали знаеш — отвърна той.

Не си спомням дали наистина исках да го набия. Възможно е. Но има ли значение? Така или иначе не го направих. Попречи ми появата на Омара. Омара с неговите пръсти. Ощипа ме по врата и ми извъртя главата. В този миг можех да мисля само и единствено за брадавицата на ръката му.

— Ето я нашата Герд! Всички я познаваме. Тя е рядко срещан вид, така да се каже.

Омара се засмя. Майката на Мая и Мая — също. Само Кайса остана сериозна. Криеше се зад Мая, използваше я като щит. Все едно. Окото ѝ беше посиняло.

Следобед се прибрах и заварих Сив да обикаля всекидневната, заета да почиства стайните растения. Късаше внимателно само сухите повехнали листенца, без да унищожава зелените. Опипваше почвата в саксиите, за да провери дали е достатъчно влажна. Изкашлях се, тя се стресна, обърна се рязко и бутна една саксия. Саксията падна и се строши. Веднага усетих, че нещо е станало.

— Какво има?

— Нищо.

— Напротив, има нещо. Личи ти.

Големите очи на сестра ми засноваха неспокойно из цялата стая като мехурчета по морската повърхност.

— Всичко е наред — настоя Сив.

Гласът ѝ също издаваше вълнение. Това не може да продължава, помислих си. Сив няма да издържи да пази още една тайна. Неизказаните неща ще заемат прекалено голямо място в душата ѝ.

— *I rode my bicycle past your window last night. I rollerskated to your door at daylight...*

— Свързано ли е с Робин?

Сив не отговори. Само си пое дъх, изпълни с него бузите си и продължи:

— *It almost seems like you're avoiding me. I'm okay alone but you've got something I need.*

— Да не си влюбена?

— *I've got a brand new pair of rollerskates, you've got a brand new key. I think that we should get together and try them on to see.*^[1]

Престорих се, че се отказвам да я разпитвам, и тръгнах към спалнята. Тогавя тя не издържа:

— Виж.

Сестра ми извади малък, сгънат на четири лист от задния си джоб. Сложи го върху масата, разгъна го и го пригладя с длан. Показа ми какво пише чак след като изгладя всичките му гънки.

— Прочети го.

Докато четях, усещах погледа ѝ върху себе си:

„Мила Сив,

Вчера прекарах чудесно. Знай, че през живота си не съм виждал по-красиви сини очи от твоите. Само това исках да ти кажа. Ако имаш желание да измислим нещо, обади ми се.

Поздрави, Робин Андре“

Прочетох писмото няколко пъти и направо го научих наизуст. Накрая гласът на Робин Андре зазвуча в главата ми. Сив започна да нервничи. Клатеше се напред-назад в ритъм, който само тя чува в претъпканата си с мелодии глава.

— Как ти се струва, Герд?

— Ами как...

— Хубаво?

Не отговорих. Само бавно сгънах листа. Прегънах го няколко пъти и той стана още по-малък, отколкото беше в началото, когато Сив го извади от джоба си.

— Герд! Хареса ли ти?

По носа ѝ избиха капчици пот.

— Сив — не се стърпях накрая, макар да знаех, че е по-добре да не го правя. Обаче просто не можех да го премълча. Не го ли кажех на глас, щях да го кажа насън.

— Да?

— Твоите очи са кафяви, не сини.

Сив влезе в спалнята и се заключи. Наведох се да събера парчетата от счупената саксия.

Всички учители обичат новите ученици. Радват се, че в класа идва свежа кръв. Особено когато тази свежа кръв принадлежи на момиче с тъмни къдрици, което изкарва отлична оценка на първата си контролна работа и винаги има подострени моливи подръка. За мен дълго време си остана пълна загадка как така Мая винаги има подострени моливи.

Често я наблюдавах от мястото си — най-отзад в левия ъгъл на стаята. Останах сама, след като Кайса се премести до Мая. Двете заеха

двойния чин, разположен диагонално на моя. Така имах възможност да се уверя, че моливите на Мая никога не се изтъпяват. По тях не личаха и следи от зъби. Отне ми дни, докато разбера как го постига. В едно голямо междучасие — времето беше хубаво — излязох навън заедно с останалите, но си забравих кутията със закуска и се върнах в стаята да я взема. Там заварих Хасе. Застанал до кошчето за смет, той остреше моливите на Мая.

В съзнанието ми ясно е останал споменът за една разходка за риба. Слънцето тъкмо залязваше над залива и времето сякаш ни приканваше да хвърлим мрежите и да метнем въдицата. Старата въдица на тате. Той седеше до двигателя, а аз — на носа на яхтата. Помня го ясно: с рижа брада и сини очи. Не от снимка. Просто знаех, че изглежда така. Когато той изчезна, бях съвсем малка, но някои неща просто се запечатват в съзнанието на човека. Още помня скърцането на дъските, примесено с рева на двигателя, докато той се настанява удобно. Пър-пър-пър. Тези звуци вече ги няма. Трябваше да ги запазя в кутийка, както се прави с пясък от пустинята или от плажа, където си се къпал. Искаше ми се да бях скътала тези скъпи звуци от Съорвик като сувенири от далечна страна. Не успях да ги запазя в кутийка, защото това е невъзможно, но ги съхраних в спомените си. Трябва да е било лятно време, късно вечерта. Шляпах боса из лодката, наметната с одеяло. По едно време заспах. Не, по-скоро съм задрямала, защото когато тате ме събуди, се опомних тутакси.

— Герд, виж — прошепна той и посочи към морето.

Надвесих се над парапета и какво да видя! Цял пасаж скумрии точно зад борда! Заобикаляха ни от всички страни. Бяхме обградени. Не ни оставаше друго, освен да протегнем ръце и да си наловим колкото ни душа иска. За миг двамата с тате застигнахме нерешително. После той метна живарника във водата.

— Пригответе ли кофата, Герд?

Донесох я и я вдигнах, а тате започна да вади скумрии с живарника. Струваше ми се, че нямат край — толкова много наловихме. Ако вземем всичките, лодката ще потъне, помислих си. Не взехме всички, разбира се. Уловихме, колкото можехме да носим. После се прибрахме и си опекохме прясна скумрия на скарата в

градината. И мама беше там, и баба, и Сив. Двете със сестра митичахме, облечени в широки рокли. Мама ги беше намерила на тавана. Наложих се да им подгънем ръкавите до лактите, защото ни бяха много дълги. Не помня на какво сме играли със Сив, но се сещам, че тя каза нещо смешно и аз се запревихах от смях. А нищо чудно и само да съм го сънувала.

— Къде е Сив? Не е ли с теб?

Не, глупава моя майчице. Сив никога не се движи с мен. Много добре го знаеш. Не го казах на глас, само поклатих глава. Двете с мама се прибрахме по едно и също време. Срегнахме се в градината. Минаваше осем, а външната врата беше заключена.

— Сигурно ще си дойде всеки момент — мама се наведе да вдигне някакво боклуче от земята.

Навън се стопли достатъчно да излизаме по шорти и тениски. Лятото донесе горещина и задуха. Облаците, надвиснали над главите ни, приличаха на големи, тъмни късове памук. Въздухът тежеше в дробовете, жегата причиняваше главоболие, а мама бавно сновеше по поляната да събира нападали шишарки и изсъхнали клонки. Седнах на люлката и започнах да се люлея напред-назад. Откак се помнех, с Кайса всяка лято се люлеехме, колкото високо и силно можехме. Целта ни беше да завъртим люлката около лоста, да се превърнем в акробатите на трапец от телевизионния цирк, да плъзнем поглед над покрива на къщата, над залива и над морската шир. В миналото останаха толкова много такива лета! Двете с Кайса тичахме боси из гората без цел и посока. Не вървахме на никъде, определено нямахме никакви планове. Просто бягахме заради самото бягане. Играехме си на война, представяхме си как ловим рисове или че в гората ни гонят убийци. Летяхме по пътеката, прескачахме блатото, без да се спъваме в пъновете или в камъните, защото дори непроходимият терен за нас представляваше гладка пътека. С Кайса умеехме да се справяме с природата. Осъзнах, че чак сега бих могла да се праметна с люлката над лоста. Вече притежавах нужната сила, за да видя морето. Но желанието да го направя изчезна. В момента исках единствено да се люлея бавно напред-назад, помагайки си с крака, докато майка ми обикаля поляната и току се навежда да вдигне нещо от земята, а после отново се изправя. Напред-назад, нагоре-надолу. В този ритъм се плискаха вълните в малкия пристан; в този ритъм се люлееше баба в

леглото си в старческия дом; дори докато се карах с някого, говорех и действах в същия ритъм. Изобщо целият свят се движеше в ритъма на скърцащия лост на люлката.

— Герд, иди да провериш дали Сив не е оставила ключа зад къщата.

Да... Сестра ми предизвикваше хорското съчувствие със странностите си, но това не пречеше да ѝ поверят ключа за дома ни. Бяхме се разбрали да го окачва на тайно място, ако се случи да се прибере по-късно. А аз... Аз носех маловажния ключ за яхтата и ми забраниха да го оставям, където и да било. Тате ми го даде, когато му се оплаках, че все Сив получава важните неща. Тогава той го окачи на врата ми заедно с шала си.

— Ето така. Сега и ти ще носиш две важни неща — успокой ме той.

След като тате изчезна, прибрах шала под дюшека си. Но ключа продължих да нося на врата си. Той се превърна в моята перлена огърлица. Понечих да заобиколя къщата и да проверя дали Сив е оставила ключа там, но тя се зададе тичешком от гората.

— Иииизвинявайте. Ихииизвинявайте — прошепна запъхтяно.

Вероятно искаше да го извика, но се чу като шумолене на листа, отчасти защото по принцип гласът ѝ е доста слаб, но най-вече защото Сив тичаше с всички сили. Дотогава не бях предполагала, че може да бяга толкова бързо.

— Ихииизвинявайте — задъхано повтори тя.

Лицето ѝ се бе зачервило. Бузите ѝ пламтяха като божури, а от джоба на панталона ѝ се подаваше връвта с ключа.

— Нали знаеш кога се прибирам днес — напомни мама.

— Къде беше? — попитах.

Сив спря насред коридора. Едната ѝ ръка още се намираще в якето, а сандалите ѝ лежах скупчени на пода.

— Никъде — отвърна тя.

Това, разбира се, не отговаряше на истината. Не може да си бил никъде. Дори да се возиш в жълта пластмасова лодка, пак се намиращ някъде. Сестра ми беше ходила в къщата на Релинген.

Навън беше топло, но не и в кабинета на директора. Омара се появи в колежански пуловер и лента на челото.

— Ще се опитаме ли днес да напишем хубаво съчинение, Герд?

— Опитвайте се каквото искате — отвърнах.

Той дори не си направи труда да ми отговори. Отбори вратата към учителската стая и тръгна към съблекалнята, а аз останах сама пред белите листове и тъпите моливи. Чувах как учителите бърбрят оживено в съседната стая, но не и какво обсъждат. Мен? Питах се кой ли ще закара днес Мая и Кайса на училище. Свайн-Хакан с микробуса или бащата на Мая със сивия си мерцедес? Най-вероятно бащата на Мая. Кайса сигурно вече е свикнала с колата му и не се бои да не изцапа светлата тапицерия на седалките. Представих си как се качва, оглежда се в огледалото за обратно виждане и се настанява удобно. Двете с Мая носят еднакви слънчеви очила с черни стъкла и започват да се оглеждат една в друга, да си оправят къдриците и да се цупят глезено.

— Ей, момичета — казва бащата на Мая. — Виждам, че сте си купили еднакви слънчеви очила.

— Да, от „Хенес и Мауриц“ — отвърща Кайса.

— Ти да видиш! — възкликва бащата на Мая.

Предната врата се отваря и до шофьора се качва Робин Андре със зализана назад коса и гладко избръснат.

— Може ли да се отбием да вземем Сив? — пита той.

Баща му кимва. Слизат от Релинген и спират да вземат сестра ми. Тя сяда зад Робин Андре и слага ръка на рамото му, а той оставя единия ѝ пръст да докосне голата му кожа. Уж случайно. Мая и Кайса виждат това и се споглеждат над очилата си от „Хенес и Мауриц“, а после започват да се ритат по прасците. Шушукат си:

— Не Сив е особена, а Герд.

— Всички качиха ли се? — пита бащата на Мая.

— Да — отвърща Мая.

— Чудесно, защото няма повече място.

После потеглят за училище. През това време, докато те пътуват, аз си седях в кабинета на директора и си представях всичко това. Нима е чудно, че не стигнах по-далеч от заглавието?

След няколко дни училището организира велосипеден поход. Мартин Омара се появи с прилепнали шорти. Стискаха бедрата му здраво, но сланините изскачаха към коленете и придаваха на краката му вид на наденички. Понеже Мартин Омара носеше прилепнали шорти, такава стана и модата сред учениците. Мая и Кайса се бяха облекли в розови лъскави гащета. Аз пък носех анцуга, с който играех във всеки час по физкултура, независимо дали в салона, или навън; дали играем футбол, или отиваме на поход. След като преди две години анцугът се скъса и Сив се сдоби с нов, старият остана за мен: зелен, протрит, хавлиен анцуг със сини кръпки на дупето. Е, беше ми все едно. Бях пристегнала широките крачоли с ластици, за да не се развяват. Всички се бяхме събрали на паркинга. Яхнала велосипеда, чаках стартовия сигнал. Предстоеше ни дълга обиколка: Нурвик, планината Флуфел, Грувен, Химелстюпе и Ангелския залив, а после обратно към училище. Всичко това само за един ден, който дори щеше да ни се брой за учебен, а през юни на всички ни се лудуваше. Сега ни се удаваше такава възможност, без да бягаме от час.

— Разбрахте ли какво се иска от вас? — попита Омара.

— Дааааа — извикаха дружно всички на паркинга, обзети от радостно нетърпение и нервност.

— Всички ли имат другарче?

— Даааааа!

Няколко деца, сред които и аз, започнахме да въртим педалите на място, стъпили с единия крак на земята.

— И ти ли имаш другарче, Герд?

Двама-трима започнаха да се хият. Ама че глупаци.

— Да, имам.

— Добре. Ще ми кажеш ли кой е?

Огледах целия паркинг. Само Айнар не отмести очи от мен. Проклети боклуци.

— Ако нямаш компания, ела да караш с мен — предложи Мартин Омара.

— Не, ще карам с Кайса — заявих аз.

Кайса и Мая, застанали в другия край на паркинга явно с намерението да тръгнат последни, вдигнаха глава. Кайса почервенея като домати.

Представих си как порите ѝ се разширяват. Усмивнах се с усмивката на играч на „Монопол“, започнал да строи хотел на площада пред Кметството. Почувствах се като победителка. Така ти се пада, бледо жалко мамино детенце.

— Аз ще карам с Мая — възрази Кайса.

— Нали ми обеща да караш с мен — не отстъпих аз.

— Нищо не съм ти обещавала.

Съучениците ни започнаха да нервничат. Момчетата продължаваха да въртят педалите на място и засъскаха с уста.

— До утре ли ще стоим тук, господин учителю?

— Не съм ѝ казвала, че ще карам с нея — заинати се Кайса.

— Напротив, точно това каза!

— Майната ти! — извика Кайса.

Някой подсвирна. Не бях аз, но ме досмеша, защото от устата на Кайса рядко се чуваше ругатня.

Особено пък пред учител. Мартин Хомлебек остана сериозен. По лицето му плъзна червенина. Превърна се в достоен защитник на прозвището си.

— В такъв случай ще карате трите заедно — отсече той. — Елате насам, момичета.

Спечелих. Мая приличаше на примадона, изпуснала един милион крони в плувен басейн, ала не смее да скочи и да ги извади, защото е твърде изискано облечена.

— Ако продължаваш да се държиш така... — процеди Кайса.

— Какво ще направиш?

Кайса и Мая се спогледаха. Имаха по-нови велосипеди от моя, но въпреки това очаквах, че ще карат по-бавно. Все едно.

— Старт! — извика Мартин Хомлебек.

Раз, два, три! Потеглихме от паркинга и излязохме на шосето: група велосипедисти, които звънят със звънчетата, подсвиркват и се смеят. Преди да изминем стотина метра, неколцина изпопадаха от велосипедите, но не и аз. Карах начело, а вятърът свистеше в ушите ми и ако не приличах на момче в главата с късата си рижка коса, ако имах по-женствен вид и по-дълга коса, тя щеше да се развява зад гърба ми като траурен воал.

Очаквах Мая и Кайса да карат рамо до рамо далеч от мен, да се кикотят, да пеят и да се забавляват, но не стана така. Трите се

наредихме една зад друга. Първо аз, после Мая и накрая Кайса. Мислех си, че двете нарочно ще се постараят да изостанат, за да карат близо до останалите ни съученици. За моя изненада Мая и Кайса въртяха педалите енергично и ме следваха неотстъпно. Изкачвахме баири, спускахме се, продължавахме по равното и така постепенно се отдалечихме от класа. Минахме през гората и поехме по нивите. С ярките си нюанси на жълтото и зеленото пролетният пейзаж в нашия край би вдъхновил художник на анимационни филми за преживяванията на хора, приели психотропни вещества. Почти стигнахме Нурвик, когато силите на Кайса я напуснаха. Наближихме едно от най-стръмните нанадолнища по трасето и тя слезе от колелото.

— Чакайте меее! Чакайтееее! — изписка тя.

Нямах никакво намерение да я чакам. И през ум не ми мина обаче, че и Мая няма да я изчака. Момичето, което започна да циври, когато с Кайса се блъснахме в мерцедеса на баща ѝ, което си къдреше косата и си лакираше ноктите в бяло, щеше да изчака Кайса, разбира се. Мая изглеждаше състрадателна. За мое учудване тя продължи да кара след мен. Спуснахме се по баира и поехме по следващия. Вече не чувахме пискането на Кайса. А когато се отдалечихме достатъчно и Кайса вече не можеше да ни види, Мая увеличи скоростта. Изобщо не се шегувам. Останахме само двете и Мая започна да върти педалите по-бързо и по-силно, за да ме настигне. Вече чувах запъхтяното ѝ съсредоточено дишане и триенето на гумите върху асфалта. Излязохме на главния път. Предстоеше ни най-опасният участък. Омара изрично ни предупреди да внимаваме. Ние обаче не давахме пет пари за глупавите му наставления. Въртяхме педалите с всичка сила. Колкото и усилия да полагах, с всяка изминала секунда Мая скъсяваше разстоянието помежду ни. То се топеше метър по метър, докато покрай нас профучаваха автомобили. Изведнъж почувствах как губя контрол над велосипеда. Нещо разклати задната ми гума. Помислих, че съм минала през камък или нещо подобно. После отново усетих нещо да ме бута. Този път по-силно. И пак. Вече не можех да направя нищо, освен да се помъча да се задържа върху седалката. Колите префучаваха по шосето с бясна скорост. Пътят се спускаше стръмно надолу. През цялото време Мая ми дишаше във врата и удряше задната ми гума. Пак и пак. Долепи се до мен. А наклонът ставаше все по-стръмен. Нивите,

светещи в жълто и зелено, се сляха пред очите ми. Чух глух удар. Натиснах спирачката. И се строполих на земята.

Двете се озовахме в канавката. Не знам дали това е била целта ѝ. Но по всичко личеше, че Мая наистина е искала да ме събори в канавката. Раницата ми се изтърколи на платното. Надигнах се. Торбичката ми с храна лежеше размазана върху асфалта. Приличаше на кафява палачинка. Жалко за филията с пастет, помислих си. В следващия миг Мая скочи върху мен и аз отново се озовах върху земята. Повали ме за втори път! Тикна юмрука си в лицето ми. По дяволите, помислих си. Ще ми счупи челюстта и ще ми останат белези. Но тя не го направи. Не ме нарани. Само наведе глава и почти докосна челото ми.

— Утре — извика тя, а от устата ѝ се разхвърча слюнка право в лицето ми.

— Какво утре?

— Яхтата.

— А?

— Ще ме чакаш на пристана в четири. В четири и половина. Става ли?

Направо не можех да повярвам. Нима Мая ме събори в канавката, за да ѝ позволя да се повози на яхтата?

— Ама ти сериозно ли?

Натисна брадичката ми с юмрук.

— Да или не?

— В четири и половина — прошепнах. — Разбрахме се.

Следобед минах покрай лавката. Кайса и Мая ядяха сладолед заедно с Мария и Свайн-Хакан. Кайса седеше с котката си в скута. Не ме видяха, защото минах през гората. Забелязах, че Мая се е преоблякла с нови чисти дрехи, а на бузата си има лепенка. Чух за какво говорят.

— Трябва да бъдеш по-внимателна, Мая — предупреди я Мария.

— Просто не съм свикнала да карам на такова разстояние — оправда се Мая.

— Не е толкова лесно да пазиш равновесие — намеси се Свайн-Хакан. Не и когато се стараеш да поддържаш темпото на Кайса.

— Точно затова се е пребила — заяви важно Кайса, а гласът ѝ отекна из гората, издигна се към небето и се понесе из Вселената.

[1] Аз имам чисто нови кѐнки, а ти — чисто нов ключ. Какво ще кажеш да се съберем и да ги изпробваме? — Бел.прев. ↑

6

Често си спомням какво се случи, преди Мая да се нанесе в Релинген; точно след като тате изчезна. Спомням си го много ясно: седя в лавката. Отвън е спусната табелката „затворено“. Клатушкам се на пластмасовия стол, защото думите на Кайса не ми дават мира:

— Понякога ми позволяват да ям сладкиши до пръсване.

Ей сега ще се случи, мисля си аз. Мария и Свайн-Хакан ще разтворят завесата, ще ме пуснат в стаичката и ще ми дадат от всички лакомства: аерошоколад, желиран бонбони... Сънувам го ден и нощ, откакто се помня. Сънувам, че Мария я боли гърбът, Кайса я няма, а аз минавам случайно от там и решавам да ѝ помогна да пренесе стоката. Обслужвам клиентите на лавката, работя цял ден и някой ме хвали, че се справям, все едно цял живот съм правила само това. Накрая Мария ме черпи с дъвки. Казва ми да си взема, колкото искам. Подарява ми и огромно количество „After Eight“ — ще ми стигнат, докато стана на сто. Мария и Свайн-Хакан се чудят как да ми се отблагодарят за добрината и решават да ме осиновят, защото тяхната дъщеря не е достатъчно работлива, а моята майка вече си има дъщеря, която ѝ стига.

И ето, че сънят ми се превръща в действителност. Седя на пластмасов стол в затворената лавка, вече усещам вкуса на шоколада върху езика си. Питам се какво ли са решили да ми подарят. Дали ще ми позволят да си избира, или направо ще ми дадат лакомствата? Ако е сладолед, предпочитам близалка. Да речем дваисет броя. Чудя се дали ще ми прилошее от толкова сладолед, или ще ми понесе без проблеми.

— Имаме само един въпрос — подхваща Свайн-Хакан.

Стискам здраво ръкохватките, очаквайки да ме попита „Какво ти се яде най-много? Дваисет «Сандвича» ли предпочиташ, или петнайсет «Близалки»? Нали няма да забравиш после да си измиеш зъбите?“. От мисълта за предстоящото угощение устата ми се пълни със слюнка, а в дробовете ми бълбукат мехурчета. Ала Свайн-Хакан не бърза да зададе въпроса. Снове напред-назад из помещението и от време на време

поглежда Мария. Тя стои само на метър от мен, облегната на тезгяха, и аз непрекъснато се мъча да уловя погледа ѝ, но цялото ѝ внимание е погълнато от Свайн. Повдига вежди, сякаш се кани да каже нещо, и ми се иска да я избавя от затруднението ѝ. Да стана и да ги уверя, че с каквото и да ме почерпят, ще го изям, но все пак предпочитам „Близалка“ и „After Eight“ — най-добре по десет-двайсет броя от двата вида, а няма да откажа и няколко дъвки. Свайн-Хакан продължава да крачи нервно, а Мария — да повдига и отпуска вежди. Накрая не издържам и изтърсвам:

— Няма значение с какво ще ме почерпите.

Поемам си дъх твърде бързо, от гърдите ми се чува хриптене и избухвам в кашлица. Мария се спуска към мен и започва да ме тупа по гърба. Не мога да спра да кашлям. Свайн-Хакан ми носи вода.

— Бедничката! — възкликва Мария. — Няма от какво да се страхуваш.

— Не сме ти ядосани — успокоява ме и Свайн-Хакан.

После вади носна кърпа от задния си джоб и си избърсва челото. Не я прибира, а започва да я усуква нервно с пръсти. Прави малка топка и не престава да я стиска, макар кашлицата ми да се е уталожила. Става ми ясно, че няма да получа лакомства.

— Малко се натъжихме, това е — обяснява Мария.

Обляга се на тезгяха. Веждите ѝ изглеждат спокойни. Гледа ме с нежните си очи. Понякога ми се иска и мамините очи да излъчват такава нежност.

— Няма да се оплакваме в полицията — уверява ме Свайн-Хакан. — Но не разбираме защо си го направила.

— Можеше да поговориш с нас — обажда се Мария. — Щяхме да разрешим проблема.

Изправям се рязко и столът се прекатурва. Пет пари не давам. Искам незабавно да се махна от там. Втурвам се към вратата. Заключена е. Започвам яростно да въртя ключа, но не успявам да отключа. Мария се приближава и го завърта със спокойни, плавни движения. Ръцете ѝ не треперят като моите, а в гласа ѝ няма и следа от гняв:

— Последното, което искаме, е да се скараме с теб. Нали го знаеш? Добре дошла си в лавката по всяко време. Идвай и при Кайса, когато пожелаеш. Не сме ѝ казали, че ще говорим с теб. Решихме да го

запазим в тайна. Майка ти също няма да разбере. Още сега теглим чертата и забравяме, че изобщо се е случило. Понякога нещата лесно излизат от контрол, нали, Герд?

Изобщо не ми го побира умът как успя да изговори толкова изречения, докато отваряше вратата. А вероятно изобщо не е казала нищо. Вероятно всичко се е случило в главата ми. Или е извикала след мен, докато съм бягала.

Сив и аз никога не се прибираме заедно от училище. Ако мама е първа смяна, я изчаквам, а иначе се качвам на автобуса или тръгвам пеш през гората. Нямам представа как се е прибирала Сив, нито как тя, с пословичната ѝ мудност, успява да се придвижи толкова бързо. Във всички други дейности я изпреварвах, но не и в прибирането вкъщи. Сякаш излизайки от училище, ѝ поникват крила и тя запалва мотор, закачен на дупето ѝ.

— Сигурно просто не се бави след края на часовете — предположи веднъж мама.

Това влиза в противоречие с всички закономерности. Обаче си е факт. Пробягвам сто метра по-бързо от Сив, преплувам Ангелския залив, докато тя още е на половината разстояние, слизам в подножието на Релинген с велосипед, преди тя да е потеглила от стартовата линия. И въпреки това тя съумява да се прибере вкъщи, преди да изляза от класната стая. Или поне така ми изглежда, защото щом вляза вкъщи, виждам колко работа е успяла да свърши.

Един ден я заварих да простира в градината: чаршафи, протрити розови кърпи, старите ми маратонки и чорапи с дупки на пръстите. Сив окачваше всичко това върху простора, опънат между стената на къщата и люлката, като внимаваше ръбовете да не висят накриво, шевовете — да не са измачкани, а всяка дреха да се намира на достатъчно разстояние от съседните. Всичко си идваше на мястото. Сив носеше торбичка на кръста си, пълна с щипки, и приличаше на вещица.

— *Работлив коняр е Стефан,
изгрева не чака той,
още призори с жребците
тръгнал е на водопой.*

— Стига си пяла, Сив!

— Робин Андре иска да ти каже нещо — Сив посочи нататък.

Пуснах раницата на земята и заобиколих къщата. Там, на пристана, Робин Андре си клатеше краката над водата.

— Няма ли да ме почерпиш с бисквити?

— Искаш ли?

Той поклати отрицателно глава.

— Не, но може да поканиш Мая. Тя ме помоли да те подсетя за уговорката ви за следобеда. Тези чорапи нови ли са?

— А?

— Нови ли са тези чорапи? Много са пъстри и хубави.

Погледнах надолу към краката си. Бях обута в чифт стари чорапи на Сив с цветовете на дъгата.

— Чорапите са на Сив — отвърнах.

Той се усмихна. Направи ми впечатление, че усмивката не слезе от лицето му. Точно като усмивката на Омара. Освен мен и сестра ми Робин Андре нямаше друга публика и все пак се усмихваше и кимаше към гората, сякаш там са се събрали невидими за нас хора и го гледат.

— Сив има кафяви очи — отбелязах аз.

Робин Андре се престори, че не ме е чул.

— Имаш поздрав от Мая. Да не забравиш за уговорката ви. Ако не отидеш, щяла да те набие. Звучи много предразполагащо, нали?

Кимнах. Колко нелепо! Вместо да отговоря, просто кимнах. От милион оригинални неща, които бих могла да кажа, ми хрумна само това. Сетих се да го попитам как върви ремонтът на къщата, но той вече бе тръгнал да вземе Сив. Втурнах се след него да го настигна. Заобиколих къщата. Там обаче вече нямаше никого. Заварих само големия леген с прането. Приковах поглед в него. Не бързах да се заема с простирането. Усещах тежест и ленивост в цялото си тяло. Чак след десетина минути започнах да вадя дрехите и да ги окачвам.

Греблата пореха водата неритмично и лодката помръдваше едва-едва, но Мая настояваше да гребе. Оставих я да прави каквото иска, макар да виждах колко зле се справя. Пет пари не давах. Лежах си в лодката и гледах небето.

— Ще слезем ли на сушата? — попита Мая.

— Както искаш.

— Знаеш ли къде има интересен остров?

— Зависи какво точно разбираш под „интересен“.

— Искам да ми покажеш къде се е удавил баща ти.

Надигнах се и седнах. Мая престана да гребе. Веслата не пореха морската повърхност, но продължавахме да се движим със същата скорост заради течението. Мая прибра веслата в лодката и ме погледна.

— Никой друг не те харесва. Казвали са ти го, нали? — попита ме тя.

Опитах се да се засмея, да се престоря, че думите ѝ са ме развеселили.

— Покажи ми къде се е удавил баща ти.

Ако беше продължила да ме гледа, сигурно щях да я заведа до Съондрешер — Южния риф — и да ѝ разкажа как тате тръгна на риболов със Сив и така и не се върна. Но тя мигна и започна да чопли лака си. Забелязах малка пукнатина в белия слой. Явно не беше чак толкова безупречен. Наведох се към двигателя и дръпнах шнура.

— Няма да стане — отвърнах. — Но ще ти покажа нещо друго.

Поех към остров Ютгордшой.

От едната му страна имаше плажна ивица и до сушата се стигаше лесно. От брега по стръмна пътека се стигаше до най-високата част на острова, където растеше голяма бреза. Представляваше истинска мистерия. На острова нямаше никаква растителност, ала брезата се издигаше величествено, макар и самотна. Стига да се покатериш на някой от ниските ѝ клони, пред теб се откриваше целият свят: Ангелския залив, Нурвик, Релинген, Южния риф. В далечината се намираще Дания и ако присвиеш очи и заслониш очи с ръка, може дори да се престориш, че виждаш град Скаген. Скаген не се вижда от там, разбира се. Всичко това е илюзия. Но от брезата се открива хубава гледка.

С Мая се покатерихме върху скалата. Предупредих я да си събуе сандалите. Забелязах, че кожата на прасците ѝ е настръхнала. Бяхме излезли на доста хлъзгав бряг. По скалите бяха полепнали черни водорасли. Ако Мая не се събуе, ще се подхлъзне, помислих си. Ако падне и си удари лошо главата на някой камък, ще ме обвиняват за инцидента. За мое щастие Мая веднага ме послуша и тръгна боса. Катереше се като маймуна. До брезата спряхме да си поемем въздух.

— От другата страна на острова се намира най-хубавият трамплин за скокове във вода — обясних аз.

Дотам нямаше много път, а и Мая не се беше задъхала прекалено. Въпреки това не помръдна от мястото си, сложила ръце на хълбоците, и остана вторачена в точката, която ѝ посочих.

— Ти можеш да скачаш от трамплин, нали?

— Да, разбира се — отвърна тя.

— Да тръгваме тогава.

Завтекох се, след мен и Мая. На самото място нямаше дъска за отскок. Облаците се бяха сгъстили. Смрачи се. Съблякохме се по бикини. Сега вече не само Мая бе настръхнала.

— Първо ти — настоях аз.

Тя се поколеба само за секунда. После се засили от скалата и се хвърли право в тъмните морски гълбини. От триметрова височина. Чу се много силен плясък, когато тялото ѝ проби водната повърхност. Знаех колко ужасно боли, но Мая не издаде звук.

— В града често ходехме на аквапарк, но там не разрешават да скачаш в басейна, защото има много хора. С Трине обаче се спускахме по водната пързалка, а през останалото време се печяхме на шезлонги.

— Трине ли е най-добрата ти приятелка? — поинтересувах се аз.

— Беше — отвърна Мая и изведнъж смени темата: — Какво мислиш за Кайса, Герд?

Почти голи, лежахме върху скалата, защото там беше най-топло. Чакахме слънцето да пробие облаците и да ни изсуши, но облаците продължаваха да го скриват. Цветът на морето се промени от тъмен към сиво-черен. Вълните станаха по-малки. Сякаш някой потопа гребените им в сметана или шоколад. Сдобиха се с остри връхчета, но изобщо не ми хрумваше, че е възможно да се нараня, ако ги докосна. Така изглежда морето преди приближаваща се буря. Ако не искахме да станем вир-вода, трябваше веднага да си тръгнем. Не казах нищо на Мая. Продължавах да си лежа до нея и да се преструвам на сигурна, че ще изгрее слънце, докато оглеждах червения белег, който тръгваше от бедрата ѝ и стигаше чак до шията. Имаше форма на крава или по-скоро на момиче. Второ момиче върху момичето. Втора Мая върху Мая. Питях се коя коя е. Коя от двете е Мая със старателно подредените къдрици, коя — Мая, дете ме събори в крайпътната канавка, коя — Мая, която скочи от три метра, макар никога през живота си да не бе

скачала. Надигнах се и заслоних лицето си с ръка. Слънцето едва се подаваше през облаците, но грееше много ярко. Такова е времето през пролетта. Ту облачно, ту слънчево. Очаквах да завали дъжд под слънчевите лъчи. Може и да запеем „Вали дъждец и слънце грее, та чак ти идва да запееш!“. Тате винаги си тананикаше тази песничка, докато ме въртеше във въздуха. Никога не ми омръзваше. Искях да ме върти все по-високо и по-високо. Сив се страхуваше от високото, но аз — не. Тате се радваше, че в семейството има мъжко момиче.

— Какво мисля за Кайса ли?

— Да, каква е тя според теб? — попита Мая.

— Съвсем обикновено момиче — свих рамене.

— Да, само дете непрекъснато хленчи.

— Ами... не... не знам. Обикновено момиче е — повторих.

Мая се разкикоти.

— Защо се смееш?

— Замислих се какво ми каза Кайса за теб.

Нещо в мен се стегна. Станах, за да виждам лицето ѝ. Бикините ми още не бяха изсъхнали, но така или иначе трябваше да тръгваме, защото притъмня.

— Кога си говорила с нея?

— Вчера — отвърна Мая.

— Какво правехте?

— Нищо особено. Помагахме на Мария в лавката.

Преглътнах.

— А после говорихме за теб.

— И какво ти каза Кайса?

— Никога не те била харесвала истински, защото постоянно се страхувала какви дивотии ще измислиш.

— Боли ли? — посочих белега с формата на момиче. Втората Мая.

— Не.

— Да тръгваме.

Лодката не вдигаше почти никакъв шум и не предизвикваше вълнение. Ако обаче не си свикнал с морето, е нужно съвсем малко, за да изгубиш равновесие. Ако покрай теб мине корабче, трябва да внимаваш. Мине ли обаче голям кораб, се налага да го приближиш,

колкото смелост имаш, и да наведеш лодката в противоположна посока.

— Застани отпред.

— А?

— Застани отпред. Там вълните се усещат най-слабо.

Насочих лодката към ферибота. Мая ме послуша и се хвана с две ръце за парапета. Тялото ѝ подскачаше като поплавък на въдица, който съобщава за улов. Ще се отмести или ще повърне, помислих си аз. Но Мая продължаваше да стои там, стиснала здраво парапета, със сериозно сключени вежди. Нито се отмести, нито повърна.

Вечерта се разрази буря. Първо имаше надежда да се размине, но после облаците се върнаха и блисна проливен дъжд. Сякаш някой изливаше отгоре огромни кофи с вода. Двете с мама се спуснахме на двора да приберем прането. По небето проблясваха светкавици. Видях, че земята е зелена, а розите в лехата — вече червени.

— Знаеш ли как се определя на какво разстояние от нас е мълнията?

— Не.

— Преброй секундите от светкавицата до гърма.

Нова ярка ивица проряза небето и двете с мама започнахме да броим. Прането в легена се намокри, но хич не ни интересуваше.

— Едно-о-о, две-е-е, три-и-и — брояхме в един глас.

Когато стигнахме до дванайсет, над Ангелския залив се разнесе страшен трясък, все едно зареваха мечки.

— Мълнията падна на три километра от нас — пресметна мама.

— По четири секунди на километър.

— Ау.

Тя се усмихна, защото се появи нова светкавица. Прииска ми се да отида на малкия пристан и да почувствам как целият свят се тресе.

— Може ли, мамо?

— Разбира се. Само внимавай.

Кимнах и хукнах към малкия пристан. Знаех, че мама ще прибере сама легена с прането. Заобиколих къщата и спрях. На пристана вече имаше хора. Сестра ми. Сив, която винаги настояваше да си стоим вътре, когато гърми. Сив не беше сама. До нея седеше Робин Андре. Чух ги не по собствено желание, а заради вятъра. Те не знаеха, че вятърът духа от пристана към къщата и разнася гласовете им

въпреки проливния дъжд и гръмотевиците. Чух ги как пеят. Познавах добре спокойния тих глас на Сив, но за първи път чувах Робин да пее. Имаше нежен, плътен и хубав глас.

— *Татко Якоб, татко Якоб* — пееше Сив.

— *Татко Якоб, татко Якоб* — пригласяше ѝ Робин Андре.

— *Спиш ли ти, спиш ли ти?*

Чуваш ли камбани? Чуваш ли камбани?

Зън-зън-зън. Зън-зън-зън.

Дълго стоях, притаена до ъгъла на къщата. Тръгнах си чак когато Сив отпусна глава върху рамото му. Макар да не харесвах Робин Андре, ми се прииска не Сив, а аз да се бях върнала от корабкрушение върху пластмасов капак с глава, гъмжаща от мелодии. Настръгнах заради тази мисъл или заради бурята, или заради всичко това. По гърба ми полазиха ледени тръпки.

Когато тате и Сив изчезнаха, всички се събрахме да ги чакаме в дневната. Спомням си всичко. Баба дойде и се зае да меси сладки хлебчета. Позволи ми да сипя стафиди в тестото и аз сложих цяла шепа.

— Ще станат хубави хлебчета — прецени баба.

А мама през цялото време седеше на дивана и усукваше едно вълнено одеяло между пръстите си. Не се включи в приготвянето на хлебчетата. Продължи да усуква края на одеялото, докато баба не й даде чаша в синьо и бяло от испанския сервиз с изображение на голяма вятърна мелница. Тогава разбрах, че се е случило нещо страшно. Баба извади чаша от испанския сервиз, а нито празнувахме Коледа, нито имахме гости. Спомням си ясно как мелницата започна да се върти под тънките пръсти на мама. Явно само аз го забелязах.

— Гаджета, а? — изкрещя баба и тропна с крак.

Седнала в края на дивана, усещах мравки по коленете си и направо не вярвах, че баба се кара на Сив, а не на мен. Сестра ми мълчеше. Мама — също. Пръстите ми нервно усукваха покривката и се принудих да ги пъкна под дупето си, за да престана.

— Това момче дава ли си сметка в какво се забърква?

— Ние сме само приятели — оправда се Сив.

— Да бе, да. И ти не възразяваш, така ли, Гюнвур? — обърна се баба към мама.

По погледа й ми се струваше, че ако не е толкова стара, сигурно би й зашлевила шамар.

— Предпочитам да дам на Сив свободата да решава — отвърна мама.

— Свобода! На Сииниив!

Баба се подпря на бастуна си, поизправи се от креслото, краката й се разтрепериха.

— Утре той ще вечеря вкъщи — обадох се аз.

— Само това липсваше! Съвсем си изгубила контрола над децата, Гюнвур! В моята къща! Изобщо не можеш да ги контролираш!

С маминото съгласие Сив бе поканила Робин Андре на вечеря и аз проявих хитростта или глупостта да изтърся новината точно в присъствието на баба.

— Мама ще изпържи палачинки — продължих. — С боровинково сладко.

Сив стана и отиде в стаята ни. Жалко. За мен не остана къде да се дяна. Мама ми обърна гръб. Не съвсем, но наполовина. Застана с гръб към баба и към мен и трите стояхме така известно време мълчахме. Чуваше се само тиктакането на кухненския часовник. Накрая мама събра чашите от масата. Още не си бях изпила кафето, но тя вдигна и моята.

— Ще те закарам, Ингри.

— Добре — отвърна баба и се нацупи, а устните ѝ се свиха до размерите на грахово зърно.

— Да дойда ли с вас? — попитах. — Искате ли да ви правя компания?

Понякога Сив придружаваше мама до града, за да се поразходят. От сладкарницата до реката ми носеха еклери.

— Искам да дойда с вас — повторих.

— Няма нужда — отвърна хладно мама. — Ще останеш вкъщи, Герд.

— Да тръгваме — баба стана и разпери ръце.

Знаех какво означава това. Когато баба разпери така ръце, обикновено Сив отива да ѝ донесе палтото от коридора, оправя ръкавите и ѝ помага да го облече. Не намерих палтото с бързината на Сив и забравих да оправя ръкавите, но поне се постарях да ѝ помогна. Искях да бъда мила и добра, ала никой не ме разбра.

Слязох на пристана и седнах. В далечината плаваше лодка: Айнар и Хасе. Престорих се, че не ги виждам. Забих поглед надолу. После напред. По вълните пробягваха светли отблясъци. Колко хубаво би било, ако можех да извадя тези отблясъци от водата. Щях да ги използвам за толкова много неща. Представих си как би изглеждала рокля или диван от отблясъци. Диван от меки лъскави отблясъци. Лежа върху него, а под главата ми има възглавници от отблясъци... Докато

си мечтаех, към мен се приближи мама. Дори не бях чула кога се е върнала. Изведнъж тя просто се появи до мен.

— Погледни как блести морето — посочих аз. — Красиво е, нали?

Мама не отговори. Не знам дали ме чу, или беше твърде заета да слуша гласовете в главата си.

— Забелязала ли си колко се промени напоследък Сив, Герд?
Свих рамене.

— Станала е малко по-небрежна.

Мама кимна.

— Според мен е заради Робин Андре.

— Изглежда като пълен кретен — споделих аз.

— Не съм на същото мнение. Промяната ми харесва.

— Харесва ти, че Сив не простира прането?

— Харесва ми, че се занимава и с друго, освен с домакинска работа. Моля те да не проваляш връзката ѝ и да не постъпваш като днес следобед. Защо ти трябваше да казваш на баба си кого сме поканили на вечеря?

— Казах истината.

— Няма значение дали е истина, или не.

— Това не е честно.

Последните думи се отнасяха за онова, което Мая ми каза в лодката. Никой друг не те харесва. *Никой друг не те харесва. Никой друг не те харесва.*

— Според мен не бива да я наричаш баба, а Ингри Ларшен — посъветвах я.

— Аха — мама избърса чело с дланта си.

Не видях дали е потна, или просто за да разтърка главата си.

— Мамо, съжаляваш ли?

— За кое?

— Задето имаш две деца.

Мама не отговори. Стана, тръгна към къщи, влезе и затвори вратата. Аз останах навън сама до късно.

Спомням си един скандал между мама и тате. Нямам представа за какво точно се караха, но Сив зае страната на мама. Сестра ми нарече тате глупак, а мама заяви, че предпочитала сама да приготвя вечерята, вместо да обяснява на тате къде се намират приборите и

продуктите. Аз си мълчах. Скрих се зад дивана и слушах какво си говорят. След като приключиха, мама и Сив влязоха в кухнята, а тате излезе. Седнала на пода зад дивана, си играех с валмо прах. Представих си, че е мишка. Мишка от прах. Прашна мишка. С пръсти ѝ придадох желаната форма и я накарах да подскача, все едно търси сирене. Много интересно ми стана. За малко забравих случката. Станах, но в дневната нямаше никого, а вратата на кухнята беше затворена. Това ме подсети за кавгата. Прибрах валмото в джоба си и излязох в градината. Намерих тате, седнал на пристана с гръб към къщата. Настаних се до него. Поседяхме мълчаливо и размахвахме крака над водата. Не е било нито лятно, нито зимно време. Или есен, или пролет — не си спомням. Потопих пръстите на краката си и изтръпнах от студ. Инстинктивно ги дръпнах, а тате се усмихна.

— Имам си мишка от прах — извадих валмото от джоба си.

— Гледай ти! Къде я намери?

— Зад дивана — отвърнах. — Гладна е.

Тикнах мишката пред лицето на тате и тя „нападна“ брадата му. Той се включи в играта. Престори се на изплашен и се дръпна, после ме прегърна и въздъхна. Оставих мишката върху дъските.

— Държаха се гадно, нали? — попитах.

— Знаеш какви са жените, Гердюлф — отвърна тате.

Кимнах. Тате ме стисна в прегръдката си. Толкова ми беше хубаво. Не си отдръпвай ръката, помислих си.

— Има ли напредък в начина, по който говориш? — поинтересува се той.

— Почти никакъв — поклатих глава. — Според мама продължавам да звуча сърдито.

— Да, да. Е, ние, момчетата, трябва да се поддържаме.

— И още как — съгласих се и се изплюх във водата.

Не уцелих. Слюнката ми падна върху кола под пристана. Тате се разсмя. После ме събори в леденостудената вода и двамата започнахме да се боричкаме, да крещим и да се пръскаме като два тюлена.

Първият понеделник от юни се падна почивен ден. Нямах никакви планове за деня. Дори не се бях замисляла какво ще правя. Затова отворих книжка с комикси за Доналд Дък. Докато четях, телефонът звънна.

— Обажда се Кайса — осведоми ме Сив.

Стомахът ми се сви и се замислих колко силно бие сърцето ми в момента. В училище веднъж ни научиха как да си мерим пулса и затова сметнах, че моят надвишава сто и дващсет удара в минута. Скочих рязко и си ударих главата в горното легло.

— Ало.

— *Ще ходим в града.*

— Аха.

— *Аз и Мая.*

— Ммм.

— *В християнската книжарница има разпродажба.*

— Аха.

— *Ти какво ще правиш днес?*

— Нищо.

— Аха.

— Ами да.

— *Чао.*

— Чао.

Няколко секунди, след като тя затвори, задържах в ръка слушалката. Мама и Сив приготвиха ребени кюфтета в кухнята. На мама ѝ донесоха безплатна риба и понеже оставиха вратата към дневната отворена, цялата къща се пропи с миризмата на треска и скумрия. Възглавничките на канапето, завесите, дори телефонната слушалка — всичко се вмириса. Не след дълго и аз щях да замириша на риба.

— Какво иска Кайса?

— Нищо — отвърнах.

— Отдавна не е идвала у нас — отбеляза мама.

— Те се скараха — издаде Сив.

— Не сме се карали.

— Герд я наби и ѝ натика паяци в устата.

— Не е вярно.

— Напротив, вярно е — настоя сестра ми.

— Не бяха паяци — отрекох аз.

— И слава богу — отдъхна си мама.

— Мравки бяха.

— Господи!

Телефонът звънна отново.

— Ало.

— *Мая иска и ти да дойдеш* — каза Кайса.

— Добре.

— *Ако имаш пари.*

— Ммм.

— *Ще хванем автобуса в единайсет и половина. Не закъснявай, защото няма да те чакаме.*

Погледнах си часовника. Имах половин час да се приготвя.

— Чудесно. Чао.

Не разбрах дали Кайса отговори, или не. Ако изобщо бе благоволила да ми каже „чао“, вероятно го е смотолевила съвсем набързо, защото чух само щракването на слушалката. Влязох в кухнята.

— Ще ходя в града. Трябват ми пари.

Мама си избърса ръцете в кухненска хартия, взе си чантата от стола и започна да отброява монети.

— Ето за автобуса, ето и за сладолед.

— Толкова много пари за сладолед? — промърмори Сив.

Това я издаде. По очите ѝ разбрах, че си прави сметка колко пари ще останат за нея. Сив може да беше прилежна и особена, но и тя мислеше за неща, за които мислят всички хора.

— Не са много — възрази мама. — Герд ще почерпи Кайса.

— И Мая — добавих.

— Да, и Мая. Надявам се, нея не си я карала да яде буболечки?

— Още не.

Наведох се и целунах мама по бузата. Тя по навик избърса страната си с ръкав, но се усмихна. Не помнех от колко време не я бях целувала.

С идването на пролетта животът в Съорвик закипя отново. Същото се случваше и в града. Пътуването траеше десетина минути. Качих се, а шофьорът ме предупреди да внимавам къде ще си държа краката.

— Обувките ѝ са лъснати, с чисти подметки — увери го Мая и направи реверанс.

Аз също се поклоних и бързо-бързо тръгнах след нея, без да поглеждам шофьора в очите. Опасявах се, че ще се усъмни в искреността на жеста ми. Мая ме пропусна да седна до прозореца, а Кайса се принуди да седне отделно, на двойката седалки пред нас. Обърна се назад, а по лицето ѝ личеше, че изобщо не е очаквала такъв развой на събитията.

— Ще ходим в християнската книжарница, нали, Мая? — попита тя.

— Да.

— На разпродажба.

— Ммм.

— Колко пари смяташ да похарчиш?

— Не знам.

— А ти? Ти колко пари ще похарчиш, Герд?

На няколко пъти слънцето светна в очите на Кайса, те се свиха и тя заприлича на гнусен плъх.

— Няма да купувам книги — отвърнах. — Ще си купя лак за нокти.

— Няма нужда — намеси се Мая. — Аз ще ти дам.

Обърнах се гърбом към тях, за да не видят доволната ми усмивка, и се загледах в горите, поляните и малките къщи покрай пътя, боядисани в червено и бяло. Всичко цъфтеше. Градините светеха в розово, жълто, лилаво, а някъде хората бяха изнесли пръскачки. Видях как три момичета по бански се разхлаждат под струята на една пръскачка. Бяха постлали плажни кърпи на тревата, викаха, крещяха и се пръскаха с вода. Макар да изглеждаха много по-малки от нас, не се стърпях и долепих ръце до прозореца на автобуса, сякаш се надявах някоя капка да влезе през стъклото и да капне върху кожата ми.

По пешеходната улица гъмжеше от хора, които се радваха на идващото лято. Вървахме на зигзаг между кофи за смет, велосипеди с кошове, знаменца и звънчета, между кучета, откъснали се от стопаните си и тръгнали на самостоятелна разходка из града. Чуваше се детски рев, мяукане на котки, а журналист от местното радио уверяваше гръмогласно минувачите, че „Вечерно гурме в крайморското кръчме“ е най-прекрасното лятно преживяване за цялото семейство. Въпреки всичко хорът на Армията на спасението се оказваше най-гласовит. Псалмите във възхвала на Исус тръгваха от рибния площад, издигаха

се над покривите на къщите и стигаха чак до Спестовната банка, където вървахме ние. Докато повечето минувачи гледаха да се отдалечат от силната музика, ние се почувствахме привлечени от нея. Вървахме, хванати за ръце. Настъпвахме опаковки от сладкиши и празни бутилки от кока-кола и крачехме в едно и също темпо: десен крак, ляв крак.

И трите носехме шорти над коленете и сандали на босо. Сигурно минувачите са ни възприемали като цялост, като три неразделни приятелки. Самата аз го чувствах така. Да, мислех си, ето ме на разходка с приятелките ми. Кайса, Мая и Герд. Мая вървеше в средата.

— Къде отиваме? — попита я Кайса и развали цялата идилия.

Нима беше толкова глупава, та още се чудеше накъде сме тръгнали?

— Почакай и ще видиш — отвърна Мая.

— *Исус обича всички деца* — пееше хорът на Армията и аз се сетих къде отиваме.

Сетих се, разбира се. Стиснах ръката на Мая и наведох глава така, че да докосна рамото ѝ. Започнах да се смея. Знаех, че така привличам вниманието на Кайса, и тя ме гледаше сякаш през прозрачното тяло на Мая.

— Какво толкова смешно има, Герд?

— Нищо.

— Тогава защо се смееш?

— Просто така.

— Боже мой!

Кайса пусна ръката на Мая и застана пред мен. За миг останахме така — наежени една срещу друга. Вече не бяхме три приятелки, а две и една. Така ми се прииска да дръпна Мая и да се махнем от там. Кайса се олюля на пети. Нагоре-надолу, нагоре-надолу. Не забеляза, че е нагазила в локва. По прасците ѝ се образуваха кални петна, а херпесът на устната ѝ почервеня. Мая я спря. Хвана ръката ѝ и сложи глава върху рамото ѝ. Малко отпусна пръстите си около моите и ме пусна. Потърка глава о рамото на Кайса като коте.

— Хайде да не се караме — нежно помоли Мая с престорено гальовен глас.

Кайса отметна назад глава и си пое шумно въздух през носа, после се върна на мястото си и трите продължихме към рибния

площад. Само дето вече вървахме по-бавно. Хорът на Армията се оказа доста по-малоброен, отколкото очаквахме: трима мъже с плейбек. Останах малко разочарована, защото си представях цял оркестър. На плейбека бяха записани барабани и синтезатор. Мая обаче се зарадва, пусна ни и се втурна към ръба на сцената, където музикантите свиреха. Двете с Кайса не я последвахме. Нямаше дори публика, където да се скрием, защото единствените зрители бяха две възрастни дами на близката пейка.

— Извинете — обърна се Мая към единия музикант и му се поклони, — Знаете ли „Качваме се на трамвая“?

Войникът от Армията на спасението изглеждаше шейсетинагодишен. Очаквах да се ядоса, ала той се усмихна, кимна, махна на приятеля си и двамата засвириха, а Мая запя:

— *Качваме се на трамвая,
който ще ни води в рая...*

Войниците запяха с нея. Мая се усмихваше, а в гласа ѝ звънтеше смях. Аз също се усмигнах и оципах Кайса по ръката, но тя се дръпна сърдито с полуотворена уста и изплезен език. Приличаше на крава. Прииска ми се да ѝ го кажа: изглеждаш като глупава крава, Кайса.

***В трамвая Господ ще е ватман,
Исус билети ще раздава.
И колко лесно е за всяка душа,
от Бога просветлена.
За всеки праведен мирянин
место е вече отредено.***

Мая пееше втори глас. Гледах я. Погълзах с очи белите ѝ зъби. Любувах ѝ се, докато отваряше широко очи и ги затваряше в точния момент. Върху тънката кожа на носа ѝ се образуваше бръчка. Изведнъж престанах да се усмихвам. Притаих дъх, а Мая пееше ли, пееше. Струваше ми се толкова прекрасна, че ме заболя стомахът. След края на песента тримата музиканти от Армията на спасението избухнаха в аплодисменти. Аз също ѝ ръкоплясках, и то най-бурно от всички. Удрях дланите си една в друга и тропях с крака. Кайса ме дръпна за лакътя.

— Престани, Герд.

— Не се сърди, Кайса.

Отскубнах се от ръката ѝ. Кайса се приближи до Мая. Трябваше да я последвам, но не успях да помръдна от мястото си, прикована от прозрачното лице на Мая.

— Нали щяхме да ходим в християнската книжарница? — попита Кайса, като ме гледаше, докато шепнеше в ухото на Мая.

— Няма ли да ни попееш още? — попита единият войник.

— Попей ни още, Мая — примолих ѝ се аз.

— Има разпродажба — сериозно напомни Кайса.

Мая се усмихна и ощипа Кайса по бузата.

— Боли ли?

— Нали ме щипеш, как да не боли?

— Питам те за херпеса.

Ако в стомаха ми имаше мехур, щеше да се пръсне от напирация смях. Обаче нямах. Стиснах очи, а под клепачите ми затанцуваха хиляди точки. В християнската книжарница имаше голяма кошница с гумички, моливи, картички за добри приятели. И всяка струваше по-малко от десет крони. Оставаше само да ги разгледаш и да си избереш. Стига да са ти дали джобни пари, разбира се. А те се полагаха на онези деца, които помагат при изпълнението на домашните задължения. Аз нямах джобни, но монетите от мама подрънкваха и горяха в джоба ми като нажежени на грил шишарки. Имах пари за три шоколадови сладоледа от машина в сладкарницата до реката или за купчина гумички, моливи и картички. Избрах второто. Купих си розов молив с пискюлче, гумичка с формата на сърце и малка острилка с надпис „Исус ме обича“. Оставих ги на касата и Кайса избухна в смях. Не в обикновен, а в злорад смях. В смях — наказание. Сякаш искаше да извика в лицето ми: „На ти сега!“. Смахът ѝ звучеше като смесица от смеха на Сив и на Омара. Тилът ми пламна. Не се обърнах да питам Кайса защо се смее.

Мая го направи:

— Кое е толкова смешно, Кайса?

— Смя се на Герд.

— Защо?

— Заради острилката.

— Какво ѝ има?

Не само тилът, а и шията, и ушите ми пламнаха. Да не се състезават?

— Герд не е християнка — заяви Кайса.

Обърнах се.

— Дори не е кръстена. Няма да отиде в рая. Ще изгори в ада, нали, Мая?

Взех плика с покупките от тезгяха, прибрах си рестото, отворих вратата и излязох. Мая ме настигна по улицата.

— Не си тръгвай — помоли ме тя. — Моля те, недей.

Беше бягала, но не се задъхваше. На нейно място Кайса щеше да пъхти.

— Сега разбираш защо ти казах, че е много досадна, нали?

Кимнах. В момента наистина разбирах отлично Мая, защото двете с нея си приличахме. Бяхме от един отбор, двама срещу един. Две неразделни приятелки. Представих си как отсега нататък не Кайса, а аз ще се возя в сребристия мерцедес и ще седя до Мая в училище. Удари моят час. Кайса беше досадна глупачка и повече не исках да се занимавам с нея. Нека я вземе който поиска. Да я наследи. Давах я на всекиго на драго сърце.

— Ще тръгваме ли? — попитах.

— Точно това не бива да правим — възрази Мая. — Още не.

— А как предлагаш да постъпим?

— Да се държим мило с нея.

8

Онова със Сив се случи точно след нещастиято с тате. Мама се изплаши ужасно и веднага я заведе на лекар. Не отидох с тях, но си представям как е протекъл прегледът. Мама и Сив чакат в приемната на лекаря и Сив започва да пее. Първоначално съвсем тихичко, но постепенно повишава децибелите. *I gits weary and sick of tryin', I'm tired of livin' and scared of dyin'*.^[1] Останалите пациенти зяпват сестра ми и мама и започват да се покашлят, да усукват чанти и дрехи с пръсти, да си шушукат. И без да чува какво точно си казват, мама се досеща защо се възмущават. Поне аз така си представям. Мама ощипва Сив по ръката, но Сив започва да пее още по-гръмогласно и с разширени очи. Повдига вежди и се вторачва безпомощно в мама, сякаш песента *And Ol' Man river, he just keeps rollin' along*^[2] сама излиза от устата ѝ. Очите ѝ стават прозрачни, а челото ѝ плувва в пот. Мама закрива устата ѝ с ръка, за да я запуши. Гласът на Сив става по-глух, думите от песента — неясни, но тя не спира да пее. Сив започва да кашля. Дори кашлицата обаче не слага край на пеенето ѝ. Лекарят излиза и ги кани в кабинета си.

— С какво мога да ви помогна?

Ами как с какво! Проблемът е повече от ясен. Какво да каже мама? Пък и как би помогнал който и да е? Мама се отпуска отчаяна върху стола и щом усеща кожената облегалка, Сив млъква.

— Сив... — подхваща мама.

— Болна ли си? — пита я лекарят.

Сив мълчи. Не пее. Стои права до стола на мама и не смее да мръдне. Лицето ѝ пламва. Забила е поглед в пода.

— Непрекъснато пее — обяснява мама.

— Аха. И какво пее?

— Какво пее ли?

Мама се оказва напълно неподготвена за подобен въпрос. Какво значение има какво пее Сив? Нима изобщо има някакво значение? Песните не са симптоми, та лекарят да прецени как да я лекува: ако пее

опера, значи е здрава; пее ли обаче народни песни, е за психиатричното отделение.

— Пее какво ли не — отвърща мама. — Проблемът не е какво, а кога пее.

— И кога пее? — пита лекарят, като се опитва да привлече вниманието на Сив. — Кога пееш?

Сестра ми изобщо няма намерение да го поглежда.

— Непрекъснато — отговаря мама от нейно име. — Докато се храни, докато е в тоалетната, докато си яде домашните, насън.

— Ясно — кимва лекарят, но по тона му личи, че изобщо не вярва на мама.

Изведнъж всичко в кабинета започва да й звучи като музика, дори гласът на лекаря. Напевният му успокоителен глас я вбесява и й причинява главоболие. Тя разбира, че той смята думите й за лъжа. Затова мама дръпва рязко Сив за ръкава.

— Изпей нещо!

Сив обаче не си отваря устата.

— Пей, както преди малко пееше в чакалнята! — настоява мама.

Сив продължава да мълчи.

— Хайде, изпей „O’l Man River“ — подканва я мама. — „На Коледа съм толкова щастлива!“ или „В прелестна градина цъфтят червени рози“. Изпей „Love Me Tender“^[3]!

Тишина. Сив продължава да гледа упорито в пода на лекарския кабинет със здраво стиснати устни. Мама не може да направи нищо, за да я накара да си отвори устата. Лекарят се обляга на стола, допрял химикалка до устните си, и погледът му пада върху снимка на бюрото пред него. Мама също поглежда снимката: момче и момиче, малко по-големи от Сив. Децата на лекаря. Лекарските деца на детския лекар.

— Виж, Гюнвур... — подхваща той.

Мама затваря очи за две секунди. После ги отваря, поглежда Сив и започва да пее:

*Now you say you 're lonely
You cry the whole night through
Well, you can cry me a river
cry me a river*

I cried...
A river...
Over you.^[4]

През цялото време, докато пее, мама не спира да гледа Сив. Чака реакция. Надява се мълчаливата обвивка на Сив да се пропука. Сив обаче продължава да гледа в пода. Стиска устни, забила очи в пода, а мама, тъкмо когато стига до *Over you*, усеща как лекарят докосва ръката ѝ.

— Гюнвур, онова, което преживя, не може да се преодолее за кратко време. Никой не очаква от теб да си стъпиш на краката от днес за утре. Знам колко е трудно заради децата. Ако искаш, ще ти изпиша приспивателно. А ако има нещо друго, с което бих могъл... например през уикенда... нищо обвързващо. Само малко подкрепа, докато... Не е нужно да се справяш сама с всичко това, Гюнвур.

Мама става и хваща Сив за рамото. Доста рязко и грубо.

— Справяме се чудесно и без ваша помощ.

И двете със Сив излизат от кабинета. Сив мълчи, докато се качат в колата. После отново започва:

You drove me
Nearly drove me
Out of my head
While you never shed a tear
Remember I remember
All that you said
Told me love was too plebeian
Told me you were through with me and
Now you say you love me
Well, just to prove
You do
Come on and cry me a river
Cry me a river
I cried...
A river...

Over you.^[5]

Ето така си го представям. Разбира се, може изобщо да не се е случило нищо подобно. Обаче след прегледа мама престана да ни води при този лекар.

Майката на Мая беше наредила три дюшека в стаята ѝ. С това се изчерпваше целият ѝ принос към нашето парти по пижами. Предупреди ни да си донесем спални чували от къщи и неволно си помислих, че у Мария и Свайн-Хакан би било другояче. Те винаги ни купуват шоколадови яйца или ни пускат видеокасета. Дори мама би се постарала повече от родителите на Мая. Например би опекла пица. Както и да е. Все пак отивах да пренощувам в дома на Мая и това ми беше предостатъчно. Когато позвъних на вратата, ми отвори Кайса. Ядосах се, защото си мислех, че даже съм подранила. Явно Кайса се бе погрижила да се появи четирийсет и пет минути по-рано от уговорката. Седнала да обядва с тях. Имало яхния с наденички. Устата ѝ беше изцапана с червен пипер. Гадна подмазвачка, помислих си, защото бях сигурна, че Кайса изобщо не е била гладна.

— Ще спя в средата — заяви тя още щом отвори вратата.

— И кой го казва?

— Ще спя в средата, защото вече си разположих там дюшека.

Дойдох първа.

— Къде е Мая?

— Горе.

— Пусни ме да мина.

Понеже Кайса почти не помръдна, се наложи да я избутам и да се провра под ръката ѝ.

— Майааа! — развиках се аз. — Майаааааа!

Дългият коридор изглеждаше много по-добре от последния път, когато го видях. По боядисаните в бяло стени висяха картини. Лампа на тавана хвърляше ярка светлина, а върху пода бе постлана пътека. Вече изобщо не приличаше на училищен коридор, а на обзаведен коридор в хубава къща.

— Майаааа!

Изведнъж се отвори врата. Сигурно там се намираше кухнята, защото пред мен се появи майката на Мая с престилка — бяла, на червени сърчица.

— В нашия дом не се крещи така, Герд — осведоми ме тя.

Обърнах се да погледна Кайса. Усмиваше се, но не на мен, а на майката на Мая.

— Къде е Мая? — попитах.

— Мила Герд, качи се да видиш дали не е на горния етаж, вместо да вдигаш такава врява.

По лицето на Кайса се разля още по-широка усмивка. Майката на Мая се приближи до нея и прибра косата ѝ с розова фиба.

— Стори ми се доста разрошена. Така е по-добре — отбеляза домакинята.

После ѝ даде кърпичка да си избърше устата. На мен не ми даде нищо. Нито ми приглади косата, нито ми закачи розова фиба. И да бе посегнала да го направи, щях да се дръпна. Сега обаче майката на Мая отстъпи назад, за да ми направи място да мина. Тръгнах по стълбите към горния етаж. Кайса ме последва.

— Руби е голяма сладурана — прошепна тя.

Не отговорих.

— Знаеше ли, че майката на Мая се казва Руби?

Втурнах се бързо в стаята на Мая. Беше прекрасна, със сини пердета и нито едно плюшено пони, докдето ми стигаше погледът. В стаята бяха разположени три дюшека, като на средния нямаше спален чувал. Върху него се бе изтегнало момиче — Мая. Дюшекът на Кайса стоеше избутан до стената. Прекрачих прага и Мая се надигна.

— О, ето те и теб! Струваше ми се, че нииииикога няма да дойдеш!

Докато провлачваше „ниииииикога“, Мая се отпусна назад върху дюшека, а аз се настаних до нея. Кайса продължаваше да стои до вратата. Изглежда ни стъписано.

— И аз съм тук — отрони.

— Да, но знаеш какви са отношенията ни с Герд.

— Не.

— Когато не се виждаме няколко часа, получаваме абстиненция — поясни Мая и се облегна на ръката ми.

Усетих дъха ѝ върху кожата си.

— Затова се налага в средата да спя или аз, или Герд — продължи тя. — Нали разбираш, Кайса? Нищо лично. Ти ще спиш до стената.

Докато изричаше всичко това, Мая ме ритна по прасеца с крака си, чиито нокти също бяха лакирани в бяло. Вече изобщо не ме притесняваше, че майка ѝ Руби не ни пусна видеокасета и не пожела да ми пипне косата.

— Най-справедливо е ти да легнеш в средата, Мая — смотолев Кайса. — Ти си домакинята и следователно имаш право да избираш.

Кайса седна върху дюшека до стената.

— Правилно — съгласи се Мая. — А когато ти организираш парти, ти ще спиш в средата, Кайса.

Кайса ме стрелна с очи.

— А ти, Герд, ще спиш в средата, когато направиш парти у вас.

Знаех какво си мисли: моята стая не става за гости. Беше твърде малка, а и я дялях с момиче, което не спира да пее. Много важно! В момента гостувахме на Мая, а тя принуди Кайса да ѝ отстъпи най-хубавото място.

Преди години на върха на Релинген имало училище, а учителите имали право да бият учениците. Всъщност продължаваха да го правят, макар вече да беше незаконно. По онова време преподавателите удряли палави деца като мен. На тате му останал белег на пръстите от пантоф. С присъщия си лудешки акъл тате тръгнал с велосипед върху леда в Ангелския залив и ледът се пропукал. После се върнал в училище, а учителят, побеснял от гняв и от страх, го нашляпал с пантофа си. Тогава никой не влизал в училището с обувки, всички си имали пантофи, наредени на лавици в коридора. Училището на Релинген било много хубаво и всички съжалявали, когато го затворили, но не си струвало да го държат отворено, защото не се записвали достатъчно ученици и парите не стигали. Учителят, който ударил баща ми, си взел отпуск или го изгонили. Така и никой не разбрал какво точно станало с него, но след случилото се изчезнал. Според мама това се отразило добре на тате, ала баба беше категорична: жалко за съвестния човечец, защото тате бил голям беладжия, а и малко бой никого не бил затрил. Така смяташе баба ми, Ингри Ларшен.

Освен това не спирах да си мисля и за поверието, че в Ангелския залив не един е намерил смъртта си. Тате също изчезна там. Когато не

бдят над залива, ангелите сигурно прелитат над гората и отиват до старото училище на Релинген. Такива мисли се въртяха из главата ми, докато лежах в спалния чувал. Дали ангелите наистина съществуват? А дали баща ми се е превърнал в ангел, въпреки че се славехме като единственото езическо семейство в Съорвик? Може би не гори в ада, а бди над Ангелския залив? Питам се дали ни вижда и какво мисли за новата ми най-добра приятелка.

— Най-голямата ми тайна е свързана с Трине — обяви Мая.

Наближаваше полунощ, обаче навън още не се бе стъмнило съвсем заради настъпващото лято. Скоро идваше юни и единственото наистина черно нещо навън бяха очертанятията на дърветата. Небето продължаваше да синее, а ако направиш фунийка с ръце и погледнеш през нея, тъмният му цвят избледняваше до светлосиньо. Защо — за мен си оставаше пълна мистерия. Така и не успях да я разгадая.

— Натисках се с гаджето ѝ — призна Мая.

Кайса се разкикоти, а аз съжалих, защото не легнах в средата. Тогава бих могла да я спра, да ѝ попреча да се излага така.

— Коя е Трине? — поинтересува се Кайса.

— Най-добрата приятелка на Мая — поясних.

— Вече не — поправи ме тя.

Кайса мигна няколко пъти подред, но се престори на невъзмутима.

— Разкажи ни за гаджето ѝ — поиска тя с превъзбуден и задавен глас.

Гласът ѝ винаги ставаше такъв нощем, когато преяде или не си е отспала, или когато се случва нещо, което я обърква.

— Бяхме на младежко събиране — подхвана Мая. — Вината си е нейна, тя знаеше още преди да станат гаджета, че си падам по него. Харесам ли нещо, Трине винаги се запалва по него. Разбираш ме, нали? — погледна ме въпросително тя.

Кимнах. Кайса — също, но Мая не я видя, защото стоеше гърбом към нея.

— Трине се заприказва с някого, а Себастиан ме попита искам ли да излезем навън. Съгласих се. Понеже ръцете ми бяха много студени, той ми предложи да ги стопли. И започнахме да се натискаме.

Кайса отново се разкикоти.

— Млъквай, Кайса — скастрих я аз. — Мая, сигурна ли си, че Трине не е разбрала?

— Да. Дори ми благодари.

— За какво? — изписка Кайса зад Мая.

— Задето съм държала Себастиан далеч от някакво момиче от другия клас. Това е най-голямата ми тайна. Ти какво ще ни разкажеш, Герд?

Поех си дъх. Най-голямата ми тайна. Трябваше да измисля нещо оригинално. Мая разказа как се натискала с момче. И то не кое да е, а гаджето на най-добрата ѝ приятелка. Освен това ходила на младежко събиране. Несравнимо би било да се похваля с най-интересната си беля: да се обаждам в старческия дом и да говоря глупости в телефонната слушалка.

— Понякога крада — изтърсих гордо.

— От кого?

— Различно, но най-често от мама.

— Пари ли?

— Мммм.

— Аха.

— Не вземам много наведнъж, защото има опасност да забележи.

— И колко вземаш наведнъж?

— Десет крони.

— От портмонето ѝ ли?

— Да. И от плика с парите за месеца.

— Ако тате те хване да крадеш от лавката, ще се обади в полицията — заплаши ме шепнешком Кайса.

Двете с Мая избухнахме в смях. Едновременно. Кайса изпадна в недоумение. Забелязах го, защото лунната светлина озаряваше лицето ѝ, и видях изумения ѝ поглед и изопнатата физиономия. Каква глупачка!

— Нали така се постъпва с всички крадци.

Мая продължаваше да се смее. В очите ѝ избиха сълзи. Зарови лице във възглавницата и когато най-сетне спря да се тресе, остана още няколко минути в същата поза.

— Само те предупреждавам — промърмори Кайса.

— Знаем — отвърна Мая. — Смеем се за друго, нали, Герд?

— Да, за друго се смеем — потвърдих аз.

— Аха.

— Разбра ли защо се смеем?

— Разбра ли, Кайса? — попитах и аз.

— Да, да, разбрах.

— Хубаво.

Мая се обърна леко към нея и Кайса мигом се оживи.

— А ти, Кайса? Ти с каква тайна ще се похвалиш?

— Напикавам се в леглото.

Изстреля го, без изобщо да се замисли. Дори не си пое дъх. Призна си съвсем спонтанно коя е най-голямата ѝ тайна и Мая вече не можеше да се сдържа. Аз — също. Избухнахме в неудържим смях. Започнахме да се превиваме, да се търкаляме по дюшеците, а те се раздалечиха и кракът ми попадна върху студения под, а после и върху дюшека на Мая. Тя се претърколи и ме удари по корема, а аз зарових крака в дюшека, захапах го и завих като вълк. Мая хвърли възглавницата си към тавана и започна да удря с длан по пода. След като ни попремина, Мая попита Кайса дали не е по-добре да ѝ постели найлон под спалния чувал, а аз ѝ предложих гърне. После двете с Мая отместихме дюшеците си в ъгъла, възможно най-далеч от Кайса, защото не искахме да се събудим посред нощ насред голяма жълта локва.

— Разбираш, нали? — попита Мая.

— Нали ти е ясно защо го правим, Кайса? — включих се и аз.

Кайса мълчеше. Обърна ни гръб и спа с лице към стената. На сутринта се събудихме и се заехме да си събираме багажа. Тя се правеше, че всичко си е по-старому и нищо не се е случило.

У дома изчаках мама и Сив да излязат — знаех, че ще се приберат чак след няколко часа — и се вмъкнах в стаята на мама. Не съм глупава. Давах си ясна сметка какво ме чака, ако ме хванат. Стаята на мама винаги се намираше в пълен ред. Вътре имаше кафяв гардероб и спалня, застлана с кувертюра, изплетена от баба ни по майчина линия. Тя е починала отдавна. Не я бяхме виждали. Върху нощното шкафче на мама стоеше нейна снимка. А до нея — снимка на тате в сребърна рамка. Всъщност се оказа, че не е изработена от истинско сребро, защото рамката започна да се лющи, а отдолу се появи черен слой. Мама се опита да почисти черното, но не успя. Каза, че не е важно в каква рамка е снимката на тате. Той не би се разсърдил, ако

види снимката си в рамка с черни петна. Напротив, би му било все едно.

Легнах в леглото на мама направо върху кувертюрата. Взех снимките на тате и на баба и ги вдигнах да ги разгледам на светлината. Погладих с пръст стъклото и избърсах праха в кувертюрата. После ги върнах на местата им, като се помъчих да се сетя къде точно стояха. Изпаднах в паника, защото не бях съвсем сигурна, и се поколебах дали да не изчакам и да оставя намеренията си за друг ден. Ето, помислих си, същата бърза съм като Кайса. Затворих очи и плъзнах длан върху нощното шкафче, отворих го, все още без да поглеждам, бръкнах вътре и когато пръстите ми напипаха твърда хартия, не се сдържах и отворих очи. Не си истински крадец, ако не видиш какво крадеш. Вътре обаче нямаше пари, а изрезка от местния вестник. От скорошен брой, отпреди седмица. Първоначално се разочаровах, но после прочетох:

„БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛИ РИБАРИ

По Време на силната буря, разризила се в четвъртък следобед, в околностите на Нурвик е изчезнала рибарска лодка. Бреговата охрана е засякла сигнали за помощ, а близо до Южния риф е забелязана и ракета, но заради лошите атмосферни условия спасителните екипи не са успели да стигнат до там. На борда на лодката са били двама мъже на възраст около двайсет и девет години. Никой от тях не е намерен. Младежите били на почивка във вила в залива на Нурвик и според техни познати нямали опит в плаването. Не е известно дали на борда на лодката са разполагали със спасителни жилетки.“

Описаната във вестника злополука се бе случила при обстоятелства, съвсем различни от обстоятелствата, при които изчезна тате. Тогава в лодката се возеха не двама трийсетинагодишни мъже, а баща и дете. Не бяха излезли на разходка из залива, а живеяха в Съорвик. И въпреки това мама явно се боеше да не прочетем новината. Беше запазила изрезката. Прилоша ми, докато четях. Стана ми зле и се

почувствах някак странно. Прибрах изрезката в шкафчето на мама, без да се старая да я сложа точно където я бях намерила. Изобщо не проверих дали вътре има пари. Беше ми все едно. Не ми пукаше какво ще си помисли Мая. Излязох от стаята на мама и затворих вратата. После отидох на пристана. Сетих се за онази вечер, когато е станало нещастieto, описано във вестника. Тогава Сив и Робин пееха канон, седнали точно където сега седях аз. По небето проблесна ослепителна ивица, докато двете с мама прибирахме прането. То се намокри и после го проснахме да съхне върху облегалките на столовете в кухнята. На следващия ден и трите се вкиснахме от сутринта, защото нито една от нас нямаше сухи чорапи. Спомнях си какво правехме ние през онази вечер. По същото време рибарите до Нурвик бяха претърпели злополука. От тази страшна мисъл ми се зави свят.

В предпоследния час трябваше да играем футбол във физкултурния салон и Омара не пусна никого да си ходи. Разделихме се на два малки отбора от по петима души, а Мартин Хомлебек често често надуваше свирката и ни смъмряше, че вече сме били достатъчно големи да си късаме шортите.

— Центрирайте! Стига с тези финтове! — викаше Омара.

Краищата на неизменната му усмивка отново бяха закачени за ушите му, но аз почти не го поглеждах. Гледах си в краката. Те подскачаха непрекъснато. Направо не можех да ги спра. Не знам защо Хасе си бе въобразил, че е в състояние да ме надиграе. Досега не го бях виждала да спортува с читави гуменки. Аз също нямах хубави спортни обувки и ритах с овехтелите маратонки на Сив, но поне умеех да играя. Хасе никакъв го нямаше. Беше най-трагичният футболист в класа и винаги риташе с големи тениски, изрисувани с батик и с широки ръкави, и с дълги до глезените оръфани дънки. Защо майка му не ги бе скъсила до коляното, щом е решила да ги реже? Понякога Хасе играеше и по чорапи, но днес беше дошъл с нови черни маратонки. Вероятно те му вдъхваха самочувствието, че ще ми вземе ума с финтовете си. Нямах представа как се е сдобил с тях, но лъщяха с още неолющена кожа. Няколко момичета отбелязаха шепнешком, че в часовете по физкултура е забранено да се носят бутонки. С Айнар играехме в един отбор, а в противниковия бяха Хасе и Мая. Преди Хасе да се усети, им нанизах три гола. Неочаквано той се приближи и започна да ме рита по прасците. Изобщо не играеше, с цел да ми

отнеме топката. Или пък целта му е била точно такава, но не е можел да улучи топката и затова е ритал мен. Кипна ми:

— Престани — промърморих.

Хасе се олюля и излезе извън очертанятията на игрището, но после се затича към мен и продължи да ми нанася ритници.

— Махай се! — просъсках.

Той обаче не се предаде. Риташе с всичка сила, макар отдавна да не владеех топката. Чашата преля. Обърнах се и го ритнах. Нямах бутонки, но пръстите на краката ми са много силни, а и по принцип имам здрави мускули. Хасе изпищя, хвана се за глезена, свлече се на пода и от устата му се изсипаха куп ругатни. Приличаше на сополанко. Докато го наблюдавах, някой ме сграбчи за яката и в ухото ми писна най-пронизителната съдийска свирка на света. Омара. Мачът завърши четири на един за моя отбор.

— Какво ти става, Герд?

Омара стоеше облеган на катедрата. Аз, настанила се върху първия чин, си люлеех краката в очакване на наказание. Днес не ме повикаха преди часовете. Имахме час по английски, но Омара освободи другите.

— Пак ли ще трябва да идвам преди часовете? — попитах.

— Не — Въздъхна Омара.

— Така ли? — обнадеждих се аз. — Но аз не написах онова съчинение на тема „Нещо, за което съжалявам“.

— Така или иначе няма да го напишеш, дори пак да те повикам преди часовете, нали?

Не отговорих. Омара се почеса по главата и кимна разсеяно.

— Не, няма да го напишеш.

После дойде на себе си от странния унес, в който изпадна за момент, и се изкашля. За миг някой сякаш опъна още телта, задържаща усмивката му, и после изведнъж просто я пусна. Не се шегувам. Нали знаете какво става, като пуснеш шнура на щора? Случи се същото. Усмивката изчезна от лицето на Омара с бързо и рязко щракване. Бръчките върху лицето му се изгладиха. Устата му се превърна в права линия, а бузите увиснаха от двете страни на брадичката.

— Знаеш ли какво си мисля, Герд?

Дори гласът му се промени. Металическата нотка изчезна, но изчезна и звучността. Не успях да отговоря, само поклатих отрицателно глава. Нямах представа за какво говори Омара.

— Провалих се — рече той. — Ти как мислиш?

Преглътнах. И през ум не ми бе минавало, че ще попадна в такава ситуация. Все едно се намирах във филм. Трябваше да направя нещо, и то възможно най-бързо. Да кажа нещо умно, та нещата да се върнат към нормалното си положение. Хрумна ми само едно и веднага го казах. Просто нищо друго не успях да измъдрия:

— Така става, защото непрекъснато мрънкам. Откакто съм се родила, все съм недоволна. Още преди тате да изчезне.

Омара се облегна назад, оправи яката на ризата си и се изкашля. Страхувах се какво ли ще измисли. Боях се да не свали напълно маската си, защото нямах никакво желание да разбере какво се крие под нея. За щастие не ми се и наложи. Но продължението на странните му излияния не ми се размина:

— Пази си приятелите, Герд — прошепна той.

— А?

— Не растат по дърветата.

За миг Омара закри лицето си с ръце. После го откри и усмивката му отново се появи на мястото си. Отдъхнах си, скочих от чина и излязох от класната стая, без да се обръщам.

Веднъж си лежах на поляната пред къщи и случайно мярнах сянка зад стъклото на банята. Прокраднах се до прозореца — беше затворен — стъпих върху цокъла, забих нокти в перваза, надникнах и какво да видя! Сив и Робин до мивката. Сив се наведе напред, а Робин Андре се долепи до нея и бръкна в предния джоб на дънките ѝ. Сив обгърна тила му с длан, разроши косъмчетата по врата му и му прошепна нещо. Не чух какво, защото прозорецът на банята е двоен и до мен достигна само неясно мънкане и слаба светлина. Докоснах с длан стъклото, за да проверя дали е нагорещено като електрическа крушка, но установих, че е по-студено от пластмаса и дърво. Малко материали са по-студени от стъклото. Кожата ми настръхна и залитнах, защото се държах само с пръстите на едната си ръка. Тукатси се хванах за перваза и с другата, но в същия миг част от дървената облицовка се отлепи, кракът ми се подхлъзна и аз отново затърсих опипом опора. Успях да се задържа някак. Наистина не чувах какво си шепнат в

банята заради двойния прозорец, но те ме чуха. Робин извади ръката си от джоба на Сив, а тя се втурна към прозореца и го отвори. Залитнах назад и се приземих по гръб в цветната леха.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика гневно Сив, а по шията ѝ избиха червени и бели петна.

— Сигурно е далтонист.

— Какви ги дрънкаш?

— Робин Андре. Навярно затова ти беше написал, че имаш сини очи. Натискате ли се?

— Гледай си работата, Герд.

Сив е вече девойка, помислих си.

С Мая седяхме в кухнята у тях и чакахме майка ѝ да опече първите гофрети. И престилката ѝ, и гофретникът светеха от чистота. Умът ми не го побираше как винаги успява да изглежда толкова спретната. Сякаш мръсотията просто не се полепяше по дрехите ѝ, защото не би могла да се задържи там. Ремонтът на къщата почти приключваше. Чудех се за какво им са толкова много стаи. Хрумна ми, че вероятно искат да си осиновят дете. Питях се дали съм готова за осиновяване.

— Заповядай.

Майката на Мая сложи в чинията ми първата гофрета — голяма и апетитно препечена. Вече беше сервирала купа със сладко и купа със сметана. Посегнах да си сипя, но Мая ме срита под масата. Предупреждението ѝ обаче закъсна. Майка ѝ ме беше видяла.

— У дома имаме обичай да се молим преди ядене.

Мая затвори очи и наведе глава. Досетих се, че от мен се очаква същото, но нещо ме възпираше. Просто не можех да откъсна удивения си поглед от Мая.

— *Ти, Който храниш и най-мъничките птици, благослови храната в нашите паници.*

А-а-мин.

Често пеехме тази песен в училище. Мелодията беше много лесна за изпълнение. Дори аз се справях. Но Мая не я изпя, а я изрецитира като стихотворение.

— Амин — каза майка ѝ.

— Амин — прошепнах аз.

Отворих уста и отхапах от най-меката, топла и вкусна гофрета на света, приготвена с бакпулвер. За мен си оставаше пълна загадка как благодарение на толкова малко количество от бялото прахче, което мама сипваше от червена кутийка, сместа от брашно, мляко и захар бухва и се превръща в пухкав, ароматен сладкиш.

Не си спомням колко седяхме в кухнята, но по едно време на вратата се позвъни. Динг-донг-динг-донг-динг-донг. Досетих се кой е. Двете с Мая се сригахме многозначително под масата. Майка ѝ отиде да отвори.

— Дойде още една гостенка — съобщи тя. — Карине Мария. Да я покания ли вътре, или предпочитате да излезете на разходка с нея?

Знаех кое е възпитано и кое — не. Бях се научила кои жестове се възприемат като мили и кои — като груби и как да правя разлика между тях. Ако почерпиш най-добрата си приятелка с някое лакомство, се смята за дружелюбно държание, но не и ако изсипеш пакетчето ѝ с бонбони върху футболното игрище. Проява на добро възпитание е да вземеш листа с домашните за болна съученичка, но не и да го накъсаш на парчета и да ги изхвърлиш в кошчето за смет до автобусната спирка. Ще те сметнат за добра приятелка, ако позволиш на съученичката си да изпробва първа най-високата люлка, вместо да я избуташ. Така ме учеше Омара. Мама ми повтаряше същото. Дори Сив непрекъснато ми напомняше да се държа дружелюбно и мило с приятелите си и да не ги обиждам. Но според мен всички те пренебрегваха нещо много съществено: на света има и жалки в малодушието си, неверни най-добри приятелки с херпес на устата, които разпространяват твоите тайни и тайните на семейството ти, сякаш устата им не е уста, а пръскалка на градински маркуч.

Мая излезе в коридора. Последвах я и допрях ухо до вратата. Чувах всички думи на Мая, но не и на Кайса, защото тя само мънкаше под нос. И това нейно качество не понасях. Кайса просто не можеше да говори високо, ясно и без да млъква в средата на изречението.

— Няма да изляза — обясни Мая. — Настинала съм.

Кайса смотолевя нещо, а Мая се засмя, но малко пренебрежително.

— Ще видим — отвърна тя. — От сега нищо не знам. Зависи как ще се почувствам утре.

Мън-мън, промърмори Кайса. Мая престана да се смее.

— Не забравяй, че човек може да е болен, без непременно да му личи — отбеляза тя.

Не каза „чао“. Направо затвори външната врата и се върна при мен. Погледът ѝ се спря върху майка ѝ. Оказа се, че не бях единствената, подслушала разговора ѝ с Кайса. Майка ѝ бе слухтяла зад гърба ми през цялото време, без да я усетя. Тя просто умееше да се промъква съвършено безшумно. Стъпваше тихо върху високите си токчета в дрехи, сливащи се с цвета на стените. Присъствието ѝ рядко се забелязваше, но видиш ли я, ти се струваше, че заема двойно повече място от всяка обикновена майка. Инстинктивно прибрах косата си зад ухото и се помъчих да пригладя щръкналите кичури на тила ми, но се притеснявах напразно. Майката на Мая не гледаше мен, а дъщеря си. Сякаш набъбваше и напираше да се разлее из стаята. Очите ѝ не се промениха, но кожата около тях се изду и се образуваха торбички.

— Карине Мария е глупачка! — заяви Мая.

После ме дръпна за ръката и двете се втурнахме нагоре по стълбите. Влязохме в стаята ѝ и Мая затвори вратата. Застана с гръб към нея. Гръдният ѝ кош се повдигаше бурно.

— Пулсът ми сигурно е сто и двайсет — прошепна тя.

— Имаш конфитюр на бузата — казах ѝ аз.

Тя внимателно посегна към лявата страна на лицето си и избърса петното. После започна да барабани с върховете на пръстите по долната си устна, все едно свири на пиано. Питам се дали някога ѝ се случва да прави непохватни движения, които не е обмислила предварително.

Мая се обърна и заключи вратата.

— Хайде да се качим на покрива — предложи.

До бюрото ѝ стоеше красив стол от тъмно дърво със старомоден светлосин калъф. Вдигна го и го отнесе до прозореца. Столът изглеждаше величествен като трон. Ако у нас имаше такъв, никога не биха ми позволили да го използвам. Сега обаче се намирах не вкъщи, а в дома на Мая. Тя се качи върху стола, за да отвори капака на тавана. Тъмното дърво изпука, когато Мая се протегна нагоре, но не се счупи. Тя отвори капака, набра се с ръце и преди да се усетя, се покатерих след нея и се озовахме на покрива.

От там се откриваше чудесна гледка чак до нашата къща, до Ангелския залив. Виждаше се и подножието на Релинген. По склона вървеше Кайса. Не караше нито кьнки, нито велосипед. Вървеше пеш, с обикновени обувки и обикновени крачки. Тук, от покрива, Кайса имаше вид, сякаш нарочно се мотае. Погледната отгоре, почти не личеше да се движи. Все едно искаше да се увери, че ще ни види; все едно очакваше да се покатерим върху покрива. Преполови склона и се обърна. От толкова далеч не виждах лицето ѝ, но забелязах как вдигна ръка над главата си и ни махна. Съвсем бавно. Наляво-надясно. Ръката ѝ не приличаше на ръка, а на хвърчило, което не лети, а тече по въздуха.

[1] Омръзна ми вече да се опитвам. Уморих се да живея, а ме е страх да умра. — Бел.прев. ↑

[2] А Реката на стареца (Мисисипи) просто продължава да си тече. — Бел.прев. ↑

[3] Обичай ме нежно. — Бел.прев. ↑

[4] А сега казваш, че си самотен. Плачеш цяла нощ. Ако искаш, изплачи си очите. Аз си изплаках... очите... по теб. — Бел.прев. ↑

[5] Ти ме побърка, защото през цялото това време не пророни дори една сълза. Спомням си какво ми каза: любовта била прекалено пошла за твоя вкус. Скъса с мен, а сега твърдиш, че ме обичаш. Докажи го: изплачи си очите, както някога аз си изплаках... очите... по теб. — Бел.прев. ↑

9

Срещнах Робин Андре В гората. Зададе се с велосипеда си. Носеше сини шорти. Изобщо не очаквах да спре. Очаквах просто да ме подмине, ала за моя изненада той наби спирачки и спря. Облегна се на кормилото и ме погледна. Застана така пред мен. Чаках да каже нещо, но той мълча цяла вечност. Облегна глава на ръцете си, погледна ме и ми препречи пътя. На брега се запролети, но в гората сякаш бе настъпила есен. Носеше се тежък мирис на смола, беше мрачно и влажно, а около нас хвърчаха стотици хиляди комари, отхапвайки си парченце кожа. Понякога се питах дали изразът „този комар ме изяде“ е просто израз, или действително е възможно комарите да изсмучат всичката ти кръв.

— Прибираш ли се? — попитах най-сетне и напипах раничка на бузата си.

Досега не я бях забелязала.

— Да.

— При Сив ли ходи?

— Да.

Робин Андре сви пръстите си в юмруци, сложи ги един върху друг и започна да удря брадичката си в горния юмрук, сякаш разсъждава усилено върху важен въпрос, върху нещо, което е забравил. Долавях желанието му да го попитам за какво мисли. В гъстата тъмна гора не зеленина, а изсъхнали кафяви иглички и мъжка папрат покриваха земята. Там, между стръковете папрат и бяла съсънка, се спотайваха змии и трябваше да вървиш много предпазливо, за да не настъпиш нещо, което по-добре да не закачаш.

Не исках да разпитвам Робин Андре за какво си мисли. Опитах се да заобиколя колелото му. Той престана да удря брадичката о юмрука си, но не се отмести. Остана си пред мен, препречвайки ми пътя. Принудих се да се покатеря върху един камък и едва не цопнах в калта. Продължих си пътя. След няколко минути го чух да вика:

— Герд, Герд!

Спрях и се обърнах. Обгърнах раменете си с длани, за да не се разтреперя от студ. Идеше ми веднага да хукна, защото кожата ми настръхваше.

— Знаеш ли, Герд...

— Какво?

— Всъщност ти си имала сини очи.

Хукнах през гората.

С Мая седяхме върху леглото ми в обсега на запалената нощна лампа. Върху скрина се мъдреше огледалото на Сив.

— Ще започнем с фаундейшън^[1] — обяви Мая. — Първо се изравним лицето ти и ще му придадем малко цвят.

Мая донесе цяла тоалетна чанта. През живота си не бях виждала толкова различни гримове закуп: фаундейшън, сенки за очи, пудра, спирала за мигли, айлайнър, тоест очна линия, и липстик, което ще рече червило. В чантата на Мая имаше най-различни цветове от всичко: червено, розово, синьо, зелено. Само фаундейшънът, който Мая вземаше от синя кутийка, се предлагаше единствено в светлокафяво.

— Пфу — намръщих се аз.

— Не се прави на интересна, де.

Мая използваше дунапрен. Попи малко фаундейшън от кутийката и после започна да го нанася върху лицето ми. Накара ме да затворя очи и да прехапя устни. Никак не ме щадеше.

— Всеки ден ли се гримираш така? — поинтересувах се аз.

— Не си отваряй устата.

Отново стиснах устни и едва-едва откряхнах клепачите си. Лицето ѝ се намираще само на сантиметри от моето. Понеже дишаше с отворена уста, усетих дъх на кисело мляко.

— Гримирах се, когато ходех в младежкия клуб — отговори тя.

— Заедно с Трине, нали?

— Трине е тъпа овца — отсече Мая.

Избухнах в смях. Мая ми сложи сини сенки и ми лакира ноктите в бяло. После ме накара да си всмукна бузите, намаза ги с руж и мацна малко лилаво червило на устните ми. Донесе ми бял пуловер с коте и ми го даде да го облека. От къде да знам, че точно този следобед баба

ще се тръсне у нас? Да бяха ме предупредили! С Мая тъкмо излязохме в коридора и пред нас се появиха баба и мама. Баба изглеждаше съвсем слабичка, но очите и... Очите ѝ горяха огненочервени. Ей сега ще се развика, потръпнах аз. Изобщо не се спрях да я поздравя. Проправих си път и изтичах навън. Чак когато излязох на двора, открих, че Мая я няма. Обърнах се и я видях през процепа на отворената врата. Държеше баба за ръката. После направи реверанс за сбогом.

— Не, Трине, ти си тъпа овца, помислих си.

Това беше последното посещение на баба у дома. Тя се разболя една сряда. Спомням си го много ясно, защото мама дойде да ме вземе от час по норвежки. За първи път се появи в училище, без да се наконти. Влезе в класната стая по бяла униформа и с разрошена коса. Спомням си, че донесе три кутии с шоколадово мляко. По една за мен, Мая и Кайса. Понеже Айнар четеше откъс от пиесата „Пер Гюнт“, не чух кога мама е почукала на вратата. Разбрах за присъствието ѝ чак когато чух гласа на Мая:

— Благодаря ти, Гюнвур.

За миг си помислих, че в ушите ми писва отражение на звук, което се образува при попадане на въздух между тъпанчето и стремето на вътрешното ухо. Нали понякога чуваме разни звуци, без да съществуват. Едва когато Омара ме хвана за рамото, осъзнах, че всичко се случва в действителност.

— Баба ти е болна, Герд. Събери си нещата.

Качих се в зелената „сапунерка“ на мама и тя потегли към града. Сложи ме да се возя отзад, защото бях по-малка, а и Сив страдаше повече. Сестра ми скърбеше зад големите черни стъкла на чифт слънчеви очила и приличаше на филмова звезда. В момента пет пари не даваше как изглежда. Познавах сестра си и не одобрявах безразличието ѝ към суетата. Робин едва ли би подминал външния ѝ вид с такова безразличие. Щом Сив не оценява очилата си, защо аз да не се направя на филмова звезда, помислих си. Наведох се между двете предни седалки и се опитах да наглася огледалото така, че да се видя.

— Сядай, Герд — скараха ми се в хор мама и Сив.

Казаха го в един глас. С различна интонация, но в един глас.

— Ще ми дадеш ли за малко очилата си, Сив?

— Не.

Не само не седнах, ами се наведох още по-напред. Пресегнах се да сваля очилата от лицето ѝ.

— Защо не ми ги даваш?

— Моля те, Герд, седни и мирувай — прошепна Сив.

— Мамо, нямаме ли още един чифт очила за мен?

— Седни най-после! — скастри ме мама.

Примирих се. Отпуснах се на седалката, обгърнах с ръце корема си и се опитах да изкарам целия въздух от него. Чудех се дали, ако стискам достатъчно силно, ще успея да се вталя. От мен обаче излезе не въздух, а онова, което мислех. Какво съм виновна? От къде да знам? Нямах представа, че стискането на корема води до загуба на контрол и отделяне на думи от мозъка. Аз, разбира се, не си бях изгубила съвсем ума. Наистина си мислех каквото казах, но не биваше да го изричам на глас:

— Баба е зла. Няма да ми е мъчно, ако умре.

Сив се обърна. Очаквах да започне да пее, ала тя направи нещо още по-ужасно:

— Хайде да поиграем на една игра, Герд. Ще броим червените коли по шосето. Става ли? Помогни ми! Наблюдавай какви коли минават, докато стигнем до болницата. Брой само червените.

Опитах се да кажа нещо, но си затворих устата. Четири години, помислих си. В съзнанието на Сив аз още съм на четири години. С какво право ме възприема като невръстно хлапе? Тя, а не аз, има навика да си тананика непрекъснато. Помъчих се да измисля оригинален отговор, подобаващ на възрастен, но не успях. Сив свали очилата и ми ги подаде.

В болницата разрешиха само на мама да влезе при баба, а нас ни накараха да изчакаме времето, отредено за посещения. Със сестра ми отидохме в кафенето да изпием по едно безалкохолно.

— Ще си разделим бутилка лимонада — рече Сив.

— А, не — възпротивих се аз. — Мама ни даде достатъчно пари за две бутилки.

— Няма да купуваме две бутилки — прошепна Сив. — Ще си поделим една, а с остатъка от парите ще купим нещо на баба.

— Сив, направо си невъзможна! Държиш се детински.

Тя се усмихна и започна да пее:

— *A-Wop-bop-aloolop a-lop-bam-boo, Tutti Frutti, all over rootie, Tutti Fnitti, all over rootie...*

Получи се много конфузна ситуация. Стояхме и опашка в кафенето, заобиколени от хора с патерици и без коси. Тези тежкоболни вероятно ще сметнат, че Сив им се подиграва, изплаших се аз. Тя обаче нямаше никакво намерение да млъква. Пееше ли, пееше. Няколко пъти я ритнах по крака, за да се усети, но тя не спря. Ударих я още по-силно и тя най-сетне затвори уста. Дойде нашият ред.

— Слушам ви — усмихна се мъжът на касата.

Носеше червена шапка с козирка с надпис „Дарете кръв“, а до надписа — изображение на голяма червена капка. Изглеждаше отблъскващо, а и ми се струваше неподходящо за болнична среда. Сигурно много от болните в това кафене току-що бяха дали кръв за изследвания, а подобно преживяване не е никак приятен спомен и едва ли, слизайки за чаша кафе като напълно здрави хора, искат някой да им го напомня. Също като в играта „Монопол“. Когато попаднеш в затвора, не слагаш пула си върху правоъгълника с надпис „затвор“, а в ъгъла, където пише „само на посещение“, макар че за да се измъкнеш от затвора, е нужно да пропуснеш три хода в играта или да хвърлиш два пъти еднакви числа на зарове. Или поне аз правех така.

— Една кока-кола и една лимонада — поръчах. — Защо носите такива шапки, щом работите в болница?

Сив се ядоса:

— Защо поне веднъж не отстъпиш, Герд? Какво толкова ще ти коства?

— Мама ни даде пари за две бутилки — настоях. — Една кока-кола и една лимонада.

— Нося такава шапка, защото съм кръводарител — обясни мъжът на касата. — Ти не смяташ ли, че е важно да обединим усилията си?

— Смятам, че не е редно да рекламирате подобни неща в болница — отвърнах. — Всъщност дори ми се струва гнусно. Ако съм на мястото на пациентите тук, не бих искала още някой да ми напомня за болести, особено когато отивам да си купя парче торта. Бих го сметнала за отвратително изнудване. Болните тук са надупчени от игли, а идвайки в кафенето, вие искате от тях да дадат още кръв. Сякаш мъчението в болницата не им стига.

— Знаете ли, донесете ни само кока-кола, без лимонада — помоли Сив. — *I got a gal, named Sue*

She knows just what to do

I got a gal, named Sue

She knows just what to do.^[2]

Мъжът се обърна за малко към Сив и пак погледна към мен:

— Ти не лежиш в болницата, нали?

— Така е. Дойдохме да видим как е баба.

— От какво е болна?

— От сърце.

— В такива случаи често се налага на пациента да се прелива кръв. Моята работа би помогнала на баба ти, ако се нуждае от кръв. Нали искаш тя да оздравее?

— Дайте ни само една сламка — прошепна Сив.

— Не съм сигурна — отвърнах. — И преди да се разболе, сърцето ѝ беше повредено. Едва ли ще се справи. Според мен пораженията са нанесени преди много, много години.

— Герд — строго ме прекъсна Сив, натъртвайки върху р-то: Геррррд.

Затова прозвуча, все едно ръмжи, а не говори. Мъжът зад тезгяха се наведе напред:

— Чуй ме, Герд. Убеден съм, че сърцето на баба ти може да бъде излекувано. В днешно време няма непоправими неща.

— Благодарение на модерните технологии — кимнах.

— Да, точно така.

Сложи две бутилки с безалкохолно върху тезгяха, махна им капачките и пусна по една сламка вътре.

— Заповядайте! Кока-кока и лимонада! Следващият, моля.

— Имаме пари да платим — промърмори Сив. — Няма нужда да ни черпите. *I got a gal, named Daisy, she almost drives me crazy...*^[3]

— И аз имам пари — пошегува се мъжът зад касата, свали си шапката и ми смигна. На мен.

Всички в училище знаеха за болестта на баба, защото през едно от междучасията видели да идва линейка. Май само аз не бях обърнала внимание. На следващия ден съучениците ми започнаха да ме разпитват как е баба. Айнар искаше да знае в кое отделение са я приели. В кардиологичното, отвърнах. Хасе пък се поинтересува дали

от коридора на отделението се виждал паркингът. Да, отговорих. А завесите в стаите червени ли били? Да.

— Супер — отбеляза Хасе.

Айнар ми обясни, че дядото на Хасе починал в същото отделение. Хасе ме посъветва да си купя млечен шоколад от автомата на етаж. Бил ужасно вкусен.

— Тънък, а от задната страна на опаковката има приказка.

— Мамка му — обади се Айнар.

Омара отбеляза колко излишно е да ругаем. После ни накара да отворим учебниците по вероучение на единайсета глава, въпреки че имахме час по природознание. Във въпросната глава се разказваше за смъртта на Исус на кръста. Умрял заради нас, за да не горим всички в ада, а да се превърнем в ангели. А после да махаме с крила над Ангелския залив и да бдим над хората, които се разхождат там и са още живи. Омара вероятно реши да четем за Исус заради мен, но аз не внимавах много-много какви ги приказва. Заех се да оцветявам с червен флумастер брадата на Исус в учебника.

През голямото междучасие с Мая седяхме на скалата зад футболното игрище. Към нас се приближи Кайса. Много ученици се бяха разположили на скалата. Радваха се на хубавото време. Няколко момичета се бяха съблекли по сутиени, лежаха в тревата и се печеха на слънце. Момчетата, седнали по-нагоре, им подсвиркваха, но девойките изобщо не се смущаваха, вероятно дори вниманието им харесваше, не знам. С Мая си навихме крачолите и си събухме обувките и чорапите. Опитвахме се да късаме глухарчета с пръстите на краката си. Оказа се трудна работа. Изисква се техника, за да успееш. Веднъж — още бях малка — ме ужили пчела, докато Кайса и аз ровехме с пръсти из тревата.

Преди Мая забелязах, че Кайса се приближава към нас. Първа сръчках Мая в ребрата.

— Я виж кой идва — прошепнах и завъртях очи.

Мая не успя да го направи на свой ред. Само вдигна рамене и Кайса вече цъфна до нас. Няколко момичета от съседния клас, легнали малко по-нагоре, я повикаха да отиде при тях.

— Идвам след малко — отвърна им тя.

Бузите ѝ бяха сиви.

— Исках само да питам как е баба ти.

Не отговорих. Погледнах Мая, но лицето ѝ не изразяваше нищо. Не разбрах какво си мисли. Мая гледаше напред с празен поглед, все едно аз и Кайса не съществуваме и тя е сама на света.

— Как е баба ти? — повтори Кайса.

— Защо се интересуваш?

— Просто така.

Пак погледнах Мая. Нищо. Дори не мигна.

— Идваш ли, Кайса? — повикаха я момичетата от другия клас.

Не се стърпях:

— Да не би да търсиш свободно място в старческия дом? Да, Кайса, мястото на баба ми ще се освободи и ще могат да приемат момиче, което още си слага памперси.

Чак когато всички млъкнаха, си дадох сметка колко шумно е било преди малко. Виковете от футболното игрище, досега несъществуващи за ушите ми, заглъхнаха. Нямам представа колко високо съм казала това за памперсите. Мая ме погледна, после погледна и Кайса. Очите ѝ засноваха от едната към другата. По непроницаемото ѝ лице не успях да отгатна какво се върти из главата ѝ и все пак някаква сила ми пречеше да спра до тук:

— Знаехте ли, че Кайса се напикава в леглото? — извиках. — Това е най-голямата ѝ тайна. Гнусно, нали? Нищо чудно, че никой не я иска за приятелка. Поне ние с Мая не желаем да спи у нас. Последния път за всеки случай даже си преместихме дюшеците далеч от Кайса.

Кайса ровеше в пръстта с върха на обувката си.

— Само исках да пожелая на баба ти...

Гласът ѝ беше висок, макар да шепнеше. Кайса имаше необикновено висок, шепнещ глас и той буквално ме прониза. Докато я слушах, ме заболя гърлото, нещо ме прободеше в гърдите и сърцето.

— Зарежи, Герд.

И си тръгна. Обърнах се и видях колко голяма публика се е събрала. Бяха ме слушали не само момичетата на скалата и момчетата на игрището, ами и Айнар, и Хасе, и Омара, дежурен да ни наглежда през междучасието.

— Какво искаше да постигнеш с това, Герд? — попита ме Мартин Хомлебек.

Не се развика. Звучеше по-скоро унил. Усетих как бузите ми пламват и се опитах да потърся подкрепа у Мая, но тя седеше гърбом

към мен. Гледаше как Кайса тича към училището.

Звънецът би. Замъкнах се към класната стая сама, защото Мая тръгна към тоалетната. Но когато влязох в стаята, тя вече беше там. Разговаряше с Айнар и Хасе. До тях стоеше Кайса. Сигурно е случайно, помислих си. Едва ли участва в разговора им. Мая не би тръгнала да догонва Кайса. Тримата ме видяха и млъкнаха. Обърнах се с недоумение да разбера причината. Зад мен стоеше Омара. Опитах се да се усмихна на Мая с надеждата тя да ми отвърне и да ме окуражи, но напразно. Омара ни подкани да заемем местата си и да си извадим учебниците по английски. В часа щяхме да четем стихотворение от автора на „Мечо Пух“, а за домашно — да го научим наизуст.

Сив лежеше по бански върху кърпа на поляната. Бе разпиляла косата си върху зелената трева, а ноктите на краката ѝ бяха лакирани в червено. Досега не я бях виждала толкова хубава. Изобщо не исках да ѝ засенчвам слънцето, но така се случи. Тя отвори очи:

— Какво има, Герд?

— Ще ми дадеш ли от твоя лак за нокти?

— Не е мой.

— А чий е?

— На Руби.

Седнах до нея и долепих краката си до гърдите. Обгърнах с ръце коленете си и съвсем заприличах на свит акордеон. Не бях по бански. Дори не си бях съблякла якето. Под дрехите ми се криеха два къси крака, а в тях — едно вечно мрънкало. Бях кисела до мозъка на костите си. Безнадежден случай. Оставаше само някоя сряда да ме изхвърлят заедно с непотребните отпадъци или злото сърце на баба.

— Какво ти е? — попита Сив.

Върза косата си на конска опашка на тила. Чак сега забелязах, че е носела ластик на китката си.

— С Робин Андре влюбени ли сте?

Тя кимна.

— Много ли?

Сив отметна назад глава и погледна нагоре към слънцето. Присви очи, защото не си бе взела слънчевите очила, и ако решише да се изправи, щеше да ѝ се завие свят. Сив кимна.

— И как разбираш? — поинтересувах се.

— Тези неща се усещат — отвърна Сив.

— Но от къде знаеш, че и той е влюбен в теб? Ами ако не е? Ако само се преструва? Ще се натъжиш ли?

Сив стана, взе си кърпата и тръгна към къщи. Преди да влезе, се обърна:

— Защо си такава?

Не отговорих. Стъписах се. Чак когато Сив затвори вратата зад гърба си, се сетих какво трябваше да й кажа. Бих могла да сменя темата, да заговоря колко много ми се иска двете да отидем на екскурзия.

— До Ютгордшой ли? — ще ме попита тя.

— Не, до Испания.

Сестра ми ще се усмихне, ще се обърне по корем, ще отпусне глава върху ръцете си и ще потупа тревата, за да се послегне. Аз ще легна до нея, но преди това ще си съблека якето и ще навия ръкавите на тениската си, за да заприлича на потник, ще си събуя обувките и чорапите и ще легна съвсем близо до Сив. После ще потупам тревата като нея, за да се послегне. Сив ще затвори очи, докато й разказвам. Ето така:

— Коста дел Сол — ще прошепна. — Бял хотел с басейни. Напитки с чадърчета и ягоди. И най-вкусният сладолед на света.

— И хубави сервизи — добавя Сив.

— И страшно хубави сервизи — съгласявам се. — Със сини момчета и момичета, обути в сабо, и с големи кръгли вятърни мелници.

— Да си купим ли един сервиз?

— Не един, а цели два. По един за всяка.

Представях си как със Сив си имаме отделни шкафове с испански сервиз; как двете скачаме от трамплин в Коста дел Сол, как ближем ароматен вкусен сладолед, облечени в току-що изгладени ризи и хубави, а не протрити шорти. Например сини. Слънцето е голямо и оранжево, а не жълто. Виждам всички стриди в морето, толкова е прозрачна водата. В повърхността й се отразява нещо бяло, като облаци. Не, не са облаци, защото небето е ясно. Отразят се ангели. Питам Сив дали е мъчително.

— Кое?

— Да пееш.

Тя се замисля. Отваря очи, а аз я гледам, докато чакам отговор. За миг допускам да се престори, че не ме е чула, но Сив кимва:

— В началото беше трудно. Но после свикнах. Ще се справим, Герд, нали?

Докато всичко това се разиграваше в мислите ми, си представях сестра ми като испанска чаша. По погрешка бе попаднала в Съорвик. Мястото ѝ беше другаде. Сив трябваше да носи синя пола и сабо и да танцува пред вятърна мелница — толкова крехка беше. Изплаших се, че някой ще я удари силно в кухненската маса или ще я събори от витрината. Боях се да не я счупят, да не се образува пукнатина по повърхността ѝ, да не се отлющи парче стъкло. Ако Сив не си бе тръгнала веднага, щях да кажа точно обратното на онова, което казах. Робин е влюбен в теб. Знам го от Мая. А после щях да си поема дълбоко дъх:

— И да не го знаех от нея, то се вижда от пръв поглед.

И щях да се превърна в най-милата малка сестра на света.

С Мая вече се бяхме качили в автобуса за училище. Появи се Кайса. Не исках да ѝ направя място при нас. Нека се настани другаде. Но Мая си вдигна чантата от седалката пред нас. Кайса седна, а панталоните ѝ се сляха с червената кожена седалка, сякаш бяха не от памук, а от восък.

— Ой — прошепнах заговорнически на Мая, но тя не ми обърна внимание.

Кайса се облегна на прозореца и си вдигна краката върху съседната седалка, но без да стъпва. Затова шофьорът не ѝ направи забележка. Ние също мълчахме. Седяхме си трите и се подрусвахме по пътя към училището.

Хоп-нагоре, хоп-надолу, друс-друс-друс:

от Скумперюд пристига товарен микробус.

Докато подскачахме така върху седалките, си издърпахме ръкавите до пръстите. Избягахме да се гледаме. Когато пристигнахме, се оказа, че Кайса все пак не се е размила в седалката, защото стана леко като перце и слезе от автобуса, преди да успея да я спра. Но Мая се бавеше. Вдигна мудро чантата си, облече си мудро якето и сякаш

нарочно слезе бавно по стълбите на автобуса. Спря на спирката. Опитах се да я хвана подръка, да измисля нещо — нищо не ми хрумваше.

— Тя изчезна — отроних.

— Какво?

— Кайса изчезна нататък.

Мая само сви рамене и се отскубна от ръката ми. Тръгна към училището, ала след малко се обърна към мен, все едно внезапно се сети за нещо важно:

— Той не е влюбен в нея, да знаеш.

— Кой?

— Робин Андре.

Преглътнах с мъка.

— Така ли?

— Да. Просто иска да се натиска с някого. Но не е влюбен. Надявам се сестра ти да не си въобразява разни неща. Ще остане разочарована.

Стъписах се и не успях да обеля дума. Стиснах презрамката на раницата и тръгнах към училището с бързи-бързи крачки. Ако ускоря ход още малко, ще литна, помислих си.

Сама си бях виновна. Проявих глупост. Досега изобщо не ми бе правило впечатление, че с Кайса не сме си разменили местата и тя продължава да седи до Мая. А трябваше да го направим. Нали двете с Мая станахме най-добри приятелки. Просто бях подминала този факт. През цялото време, докато Мая идваше у нас да ме гримира и повтаряше, че не можем една без друга, изобщо не се бях замисляла. Но всичко се промени в часа по математика. В стаята цареше ужасна жега. Металните ръкохватки на столовете се бяха нагорещили и ако ги пипнеш, ти пареха кожата. Трябваше да отворим прозореца, но ние продължавахме да си седим на чиновете и да броим колко дни, часове и минути остават до последния учебен ден. 15 юни. Всъщност няма как да съм сигурна какво се въртеше из главите на съучениците ми, но аз правех точно това. Изчислявах оставащото време, докато Омара се изкашля зад катедрата. Пет дни и половина плюс уикенда, мислех си

аз. Четири часа по норвежки, един по природознание. И един, последен по математика. Клатех си краката и тресях целия чин.

— Искам да си поговорим — подхвана Омара. — Става дума за това.

И вдигна някаква книга, за да я покаже на класа. Не беше учебник по норвежки или по математика, нито учебна тетрадка по вероучение, а лексикон. Правилникът не позволяваше да носим такива неща в училище, най-малко пък в час, но въпреки това ги носехме, скрити на дъното на раниците. През голямото междучасие или по време на скучните часове по „Човек и общество“ ги вадехме и пишехме най-съкровените си тайни. Всички желаещи от училището можеха да ги прочетат, защото лексиконите обикаляха от ръка на ръка. Особено сред момичетата. Те рисуваха в лексиконите на приятелките си, пишеха неща от сорта „Казано съвсем накратко — обичам те момиче сладко“, попълваха лексикони за съучениците си и рисуваха себе си с розови флумастери. Аз не се занимавах с моя, защото никак не ме биваше с рисуването. Всичките ми опити приключваха безуспешно. Но веднъж Айнар взе и попълни лексикона ми, без да го моля. Любима банда: „Кис“. Най-големия ми кошмар: „Вмирисани чорапи“. Какъв ще бъда след десет години: „Първият норвежки космонавт“.

Не знаех чий лексикон държи Омара, но по страниците го познах.

— Повечето от вас, предполагам се досещат за какво става дума.

Погледна ме. И аз го гледах. Ей сега ще се разрази гръм, помислих си. Нямах представа къде съм сбъркала. Очаквах да ми наложи наказание, без да го заслужавам.

— Това не е редно. В този клас не правим така, ясно?

Не, нищо не ми стана ясно! Кое не беше редно? Огледах се и по лицата на съучениците ми се помъчих да разбера какво става, но никой не ме погледна. Не искаха да ме погледнат или пък просто не забелязваха, че ги гледам, защото всички бяха забили очи в чиновете си.

— В този клас всички се подкрепяме и се грижим един за друг, нали?

Чух внезапен трясък. Столът на Кайса падна. Тя започна да обикаля от чин на чин и да отваря лексиконите на съучениците ни. В

ръката си държеше гумичка и триеше трескаво съдържанието им.

— Седни си, Кайса — подкани я Омара.

— Искам да го махна.

— Ще го изтриеш през междучасието. Както вече ви предупредих, такива прояви не са приемливи. За следващия път искам да напишете съчинение на тема „Нещо, за което съжалявам“.

Вдигнах ръка.

— Ама... — заекнах, — ама... господин учителю... И аз ли трябва да пиша второ съчинение?

Омара ме погледна някак странно.

— Не, няма нужда да пишеш второ съчинение, Герд.

Не го каза иронично; каза го съвсем сериозно. Стана ми ясно, че за първи път забележката му не е към мен. Не аз бях сбъркала, а всички останали. Звънецът удари. Чак тогава разбрах какво е станало. Прочетох го в лексикона на Айнар, а после и в лексиконите на останалите. Сякаш името мина стотици хиляди пъти пред очите ми. На всички страници, в лексиконите на всички момичета пишеше:

Любима банда: „Спайс гърлс“, „Оейзис“, „Дестинис чайлд“. Какъв ще бъде след десет години: *Ще обиколя Земята. Ще стана филмова звезда. Ще се омъжи за краля.* Най-големият ми кошмар: *Герд Анете Ларшен. Герд Анете Ларшен. Герд Анете Ларшен.*

Пазаруването ми доставяше удоволствие. Обичах да се возя в колата с мама на път за кооперативния магазин и да се оглеждам в огледалото на сенника пред седалката. Над обикновените си очила мама носеше слънчеви, защото слънчевите очила с диоптър струваха прекалено скъпо. Докато бърбехме, постоянно се оглеждах в огледалото и си мажех устните с балсам. Пътуването от нас до магазина траеше не повече от седем минути, но аз успях да наслоя дебел пласт балсам върху устните си. Слушахме две песни. Вкъщи имахме много музика, ала в колата пускахме само една касета: на „Бийтълс“. *We all live in a yellow submarine*, припяваше мама. Беше толкова хубаво. Обичах да слушам как двигателят заглъхва на паркинга пред магазина; как лостът в ръката на мама скърца, когато дръпва ръчната спирачка и освобождава от скорост; как музиката утихва, след като извади ключа. В магазина винаги аз бутах количката

и държах списъка, а мама обикаляше рафтовете и питаше какво още ни е нужно. Така стана и този път.

— Тоалетна хартия, хляб, нискомаслено мляко, какао, рибени кюфтета, бру-сар-ски ножчета...

— Бръснарски ножчета — поправи ме мама. — За краката ми.

— Бру-сар-ски ножчета, бру-сар-ски ножчета — заповтарях аз, като се стараех количката да минава точно по линиите от фуги между плочките върху пода в магазина.

Истината е, че причината за упоритите ми усилия в тази посока не се криеше в някоя глупава забрана, която исках да престъпя. Просто сякаш нещо ме караше да бутам количката само по тези линии и това си е.

Забелязах Кайса и майка ѝ чак когато стигнах до щанда за сирене. Мария държеше тубичка с топено сирене с бекон. Нервираше ме не само Кайса. Дразнеха ме и родителите ѝ. На драго сърце бих се престорила, че не ги виждам, но за жалост се озовах лице в лице с Кайса и чух стъпките на мама зад гърба ми, а после и гласа ѝ:

— Добро утро, добро утро.

Прииска ми се мама да има по-различен глас, по-женствен и благозвучен като майката на Мая, да се бе наконттила с перлената си огърлица.

— Чух, че Ингри е болна — каза Мария.

— Да... Тя не е... В момента е под лекарско наблюдение — отвърна мама.

— Разбирам. Но вече се чувства по-добре или...?

— Заради сърцето — намесих се аз.

— Състоянието ѝ не е съвсем стабилно — отговори мама.

— Да се надяваме, че ще се оправи бързо.

Гласът на Мария заглъхна. През цялото време, докато майка ѝ говореше, Кайса стоеше до хладилната витрина и шареше с пръст по металния ѝ ръб. Изобщо не ме погледна. Дори не вдигна глава.

— Знаеш ли, Кайса — не се стърпях аз, — защо и ти не се подложиш на сърдечна операция?

Най-сетне тя ме погледна. Отвори уста и понечи да каже нещо, но се отказа. Мама ме стисна за ръката над лакътя.

— Какво беше това, Герд?

Нямах намерение да падам по гръб:

— В днешно време всичко е поправимо благодарение на модерните технологии. Дори злите сърца могат да бъдат излекувани. Такива гадни, подмолни сърца като твоето. Потърси помощ в Централната болница. Ще ти стана кръводарител. Редно е всеки, който може да помогне с нещо, да се включи.

Мария закри устата си с ръка.

— Герд, защо не ни дойдеш на гости? — предложи тя между пръстите си. — Отдавна не си се отбивала у нас.

Не успях да ѝ отговоря, защото мама стисна ръката ми още по-силно и ме завлече към изхода. Зарязахме количката с продуктите. Дотогава не бях подозирала, че мама я бива да стиска така.

Почти като Мая. Пусна ме чак на паркинга. Не я бях виждала толкова бясна. Лицето ѝ побеля. Не преувеличавам. Наистина придоби цвета на листовите в тетрадките ми.

— Защо правиш така? — попита тя.

— Кайса е виновна. Аз съм най-големият ѝ кошмар.

[1] Foundation (англ.) — фон дьо тен — Бел.прев. ↑

[2] Излизам с момиче на име Сю. Тя знае какво точно да прави. Много е готина. — Бел.прев. ↑

[3] Излизам с момиче на име Дейзи. Направо ме подлудява... Бел.прев. ↑

Не знаех с какво се занимават Мая и Кайса, но ясно си го представях. Майката на Мая им купува сладки хлебчета и двете отиват на брега. Изтягат се върху големи, меки бели хавлиени кърпи. Дава им ги майката на Мая, Руби. Мария има само твърди кърпи, някога били розови, но после посивели. Ако речеш да се избършеш с тях, ти остъргват кожата. А в дома на Мая всичко беше безупречно. Коса като траурен воал и големи бели кърпи в Ангелския залив. Мая и Кайса лягат върху тях на пясъка, съвсем близо една до друга, и започват да си шушукат за мен. Знаем какво си казват. Мая рисува със съчка по пясъка и пита Кайса какво мисли за мен. Кайса се надига. Силното слънце я заслепява, тя присвива очи и заприличва на плъх. Поглежда рисунката на Мая върху пясъка: кръгове, на пръв поглед не изобразяват нищо, но са точно очертани, красиви и си подхождат.

— Преди ми беше приятно да си правим компания — обяснява Кайса. — Но ти сама виждаш каква е Герд. Непрекъснато мърмори и се кара. Непрекъснато се препирахме.

— Сериозно?

— Да. Проблемът на Герд е, че никога не отстъпва.

— И аз съм го забелязала — съгласява се Мая и вдига очи от кръговете си.

Двете с Кайса се споглеждат и се замислят — всяка за нещо различно.

Мая си отчупва парче от хлебчето. Дава и на Кайса. Хапват, а после се втурват към водата и нагазват. Докато шляпат, изпод краката им хвърчат пръски и двете стават мокри-мокренички чак до кръста, преди водата да е стигнала до коленете им. Не виждам това с очите си, защото не съм при тях, но така си го представям в стаята ми. Лежа си под завивката и се мъча да заспя и да забравя за всичко. Опитвам се да се разболея. Ако остана дълго време, завита презглава, ще повикат линейка, мисля си. Ала никой не вика линейка. Всъщност никой не влиза в стаята ми. Не успявам да заспя. Смехът на Мая и Кайса от

Ангелския залив барабани в тъпанчетата ми като силен неравномерен ритъм.

Излязох из гората и си намерих някаква пръчка. Опънах върху нея рибарска корда с кукичка, а на кукичката окачих дъждовен червей. Откакто тате изчезна, вкъщи вече нямахме въдици. Въпреки че останаха и мрежи, и изкуствена стръв, на мама все не ѝ остава време да ни заведе на риболов. Сив не обича да ходи за риба. А аз обожавам. Усещането, когато рибата дръпне въдицата, ми се струва несравнимо. Обичам да чакам и да се питам дали ще ухапе стръвта. Дори рибата да не кълве, пак ми е приятно.

И така, една вечер просто седнах на пристана с импровизираната си въдица и зачаках. Не разбрах защо Сив изпадна в такава паника. Толкова близо до брега няма много риба, а и да хвана някоя писия, знам как да ѝ видя сметката: ще ѝ счупя врата. Тате ме научи. Научи мен и Сив. Преди стотици милиони години. Знам и как да почистя след себе си. Не бих допуснала пристанът да стане хлъзгав и гнусен само защото съм строшила врата на някаква си писия в близкия кол. Сив обаче има склонността да реагира твърде бурно.

— Какво... какво правиш, Герд?

— Ловя риба.

— Боже господи!

— Не можете да ми забраните и риболова!

Беше се задъхала. Въздухът не ѝ стигаше и не можеше да обели дума, но се посъвзе и думите започнаха да излизат на тласъци от устата ѝ, както рибата дърпа въдицата:

— Влизай... вътре... веднага.

— Защо?

— Трябва... да помогнеш... с вечерята.

— И кой го казва?

— Пише го... в списъка.

— Сив...

Очите ѝ започнаха да сноват трескаво наляво-надясно, както в деня, когато ми показа бележката от Робин Андре. При спомена за това ме присви стомахът. Сив вече дишаше нормално, но мен ме прободеше отвътре.

— Моля те — прошепна тя.

Извадих мълчаливо въдицата и поех по стъпките ѝ в тревата. Най-сетне дойде заветната вечер, когато Робин Андре ще ни гостува. Мама не изпържи палачинки с боровинков сос, но затова пък Сив украси рибените кюфтета с червени домати и къдрав магданоз от градината. Помогнах ѝ да подреди масата.

— Няма ли да сложим испанския сервиз? — предложих аз.

Тя се поколеба и започна да хапе долната си устна. Ако продължаваш да я хапеш, ще ти остане пъпка, помислих си. Ще те загрози и той няма да иска да те целуне. Не ѝ го казах. Сив започна да пее:

— *Лято, лято, здравей, лято. На-на-на-нана. На-на-на-нана.*

Сестра ми прокара пръсти през косата си и се разтрепери. Съжалих, задето ѝ създадох такива колебания:

— Няма нужда да вадим испанския сервиз — опитах се да я успокоя аз.

— Но ние нямаме друг читав сервиз — възрази Сив. — *Ръка в ръка и буза до буза.*

— Сив — предпазливо подхванах аз, — пак пееш.

Сестра ми закри уста с длан и стисна устни.

— Ще подредя салфетките. Ако сложим две зелени и две червени чинии и ги покрием със сини салфетки, ще изглеждат като комплект.

Обърнах се към шкафа.

— Ето какво ще направим: две зелени и две бели чинии.

— *Дай ми всичко, което имаш и което можеееш* — пееше Сив.

Постигнах целта си. Превърнах се в най-милата по-малка сестра на света.

Робин Андре си сипа цели шест рибени кюфтета, щедро количество бял сос и няколко картофа. Не бяхме го предвидили така. Пригответихме по два картофа и по три кюфтета за всеки, но Робин Андре ни развали сметките. За Сив не останаха кюфтета. Тя се постара това да не проличи, но понеже и сосът беше на привършване, в чинията ѝ се търкаляха само картофи. Сив ги замаскира с домати, та мама да не види колко малко храна има. Аз мълчах. Напълних кана със сок и я поставих пред Робин Андре. Упорито избягвах да го

поглеждам. Забих очи в чинията си и в ръцете си. Оставих на мама и на Сив да водят разговора.

— Значи вече сте готови с ремонта? — поинтересува се мама.

— Чакаме само да ни докарат плочки от Осло — кимна Робин. — Остана да направят и кухненския плот.

— Станало е много красиво — обади се Сив. — Някой ден трябва да се отбиеш да видиш, мамо.

Редно беше не Сив, а Робин Андре да покани мама в знак на съседска учтивост. Той не само че не го направи, ами продължаваше да се тъпче. Ядеше с настървение кюфтетата на Сив и непрекъснато си сипваше още и още зеленчуци: моркови, домати. Не мляскаше, ядеше със затворена уста и въпреки това ми се струваше противен. Просто не можех да го гледам. Отвратителен, гнусен като сестра си. Какво виждаше Сив в него? Всички се умълчахме. Бях запалила свещ. Тя огряваше масата и макар зелените и белите чинии определено да не изглеждаха от един сервиз, чистата покривка и отблясъците ѝ им придаваха приятен вид. Продължавахме да мълчим. Най-накрая Сив се престаши:

— Мамо?

— Да?

— С Робин искаме да излезем с яхтата.

Вдигнах очи. Мама остави приборите. Робин се изкашля и си избърса устата със салфетката.

— Ще се разходим до Ютгордшой. През уикенда. Ще останем да преспим там. Имаме ли грил за еднократна употреба?

Връвта, на която висеше ключът на врата ми, сякаш пламна и се нажежи. Или по-скоро стана леденостудена. Усещах едновременно жар и хлад.

— Да — кимна мама. — Май имаме грил... Да, определено имаме.

— Трябва ми ключът — Сив ме погледна. Инстинктивно стиснах ключа и връвта. И двете бяха на тате. И ключът за яхтата, и връвта. А яхтата си беше наша — на мен и на тате. С нея ходехме за риба до Ютгордшой. Сив ме замести само веднъж. Отиде с тате вместо мен само веднъж.

— Дай ѝ ключа, Герд — подкани ме мама.

Стиснах ключа в юмрук и забелязах, че кокалчетата на пръстите ми побеляват.

— Дай й ключа.

— Сив.

— Герд.

Разкъсах връвта. Не знам как успях. От малка носех ключа на врата си. Не го свалях никога — докато се катерех по дървета, докато се къпех в морето, докато спях, докато повръщах, докато карах колело. И въпреки това връвта бе оцеляла. Не издържа и се скъса чак когато сестра ми поиска ключа. Просто се разпадна в ръцете ми.

— Благодаря за вечерята — станах, отидох си в стаята и заключих вратата.

— Ей, Бертил.

Мая и Кайса седяха пред лавката и ядяха сладки. Подминах ги с бързи крачки, но не тичах. Помъчих се да не поглеждам към тях, ала въпреки всичко не се стърпях. Мая носеше нова розова шапка, а Кайса си бе вързала косата на конска опашка.

— Бертил!

Сериозен недостатък на лавката е прекалено голямата площадка пред нея. Докато я пресечеш, седналите пред лавката имат време спокойно да те огледат. Ако не тичаш или не минеш по заобиколния път през гората, те наблюдават в продължение на цяла минута. Аз избрах прекия път. Не тичах, но се опитах да се съсредоточа върху дребни неща наоколо: рак, който се мъчеше да се покатери върху парче дърво; гънка на Кайсината чанта. Мая размаха ръце:

— Не се сърди, де, Бертил — извика тя. — Ела при нас!

Не спрях. Продължих напред.

— Не се казвам Бертил — уточних. — Името ми е Герд.

Кайса мълчеше. Дори не ме погледна, а и аз се постарях да не я поглеждам. Вторачих се напред — към гората, към синьото небе. Прииска ми се да завали. Да можеше да рукне пороен дъжд! Неочаквано до мен се появи Мая.

— Робин и Сив ще излизат из залива с яхтата — рече тя.

Не отговорих.

— Взеха ли ти ключа?

Продължавах да мълча.

— Взеха ти го, нали? Взели са ти ключа. Робин ще занесе и въдица, защото вие нямате. Защо нямате поне една въдица? Според мен е нечувано да живееш в Съорвик и да нямаше въдица.

Ускорих крачка. Тя — също. Почти се изравни с мен. Пресегна се и ме хвана за лакътя.

— Как мислиш, Герд? Дали ще открият рибарите, които изчезнаха в околностите на Нурвик?

Мая сигурно щеше да продължи, но някой я дръпна за ризата и ѝ попречи. Този някой се оказа Кайса.

— Да влизаме.

Спрях в края на площадката пред лавката и ги изпратих с поглед. Усетих, че въздухът не ми стига.

Веднъж, когато бях малка, баба ни разказа — на мен и на Кайса — кои хора горят в ада. Случи се преди изчезването на тате и преди да установят, че баба страда от болно сърце и трябва да се премести в старческия дом. Седяхме на зеления диван в дневната. Умирахме от жажда, защото тичахме по целия път към къщи, за да не изпуснем детското предаване по телевизията. Баба не ни даде нищо за пиене — да сме си налеели прясна вода от чешмата. Не ни позволи и да пуснем телевизора. Не било образователно.

— Няма да тровим детските ви душициии — отсече тя.

После ни разказа какво се случва с децата, които не са кръстени.

— Такива деца — подхвана поверително тя и се наведе към нас, — такива деца горят във вечен огън. Само си представи колко боли, Герд. Всяко кокалче гори, но не изгаря. Разберете гооо! Костите ти се разтапят, кожата — също, но не ставаш на пепел. Никога не изчезваш!

И избухна в зловец смях. Сякаш смехът се намираше в бузите ѝ и изобщо не беше смях, а гнездо от циреи, които се пукат: пук-пук-пук, чуваше се от вътрешността на устата ѝ. Баба се тресеше и си търкаше очите с ръкава на ризата. Имах чувството, че ще се развикам, но за щастие вратата се отвори и влезе тате.

— Момичета, не ви ли се гледа телевизия?

Аз мълчах, но Кайса веднага отговори, че много искаме да гледаме „Гюларш от Града под небесната дъга“, защото обожаваме

Индиго и ръкавиците му без пръсти.

— Не и в моята къщаааа! — закрещя баба.

Престана да се смее и пак стана сърдита. Все едно. Даже предпочитам да я гледам кисела.

— Добре, де — съгласи се тате. — Но може да отидете у вас, нали, Кайса?

Така се отървахме от приказките на баба за ада. Тате ни разреши да излезем. Докато вървахме към къщата на Кайса, не тичахме, макар детската програма да бе започнала. Ръцете ни трепереха. Държахме се една за друга. Случи се сякаш преди цяла вечност, но аз си спомням ясно какво ми каза Кайса. Спомням си къде се спря: до дърво с голям мравуняк в гората. Този мравуняк порасна пред очите ни. Веднъж пъгнахме вътре филия хляб и след няколко дни минахме да видим какво става. От хляба не бе останала и троха.

— Няма да гориш в ада — успокой ме Кайса.

Кимнах и се загледах в мравуняка, в стотиците хиляди мравки, които пълзяха наоколо. Някъде в средата сигурно се намираще кралицата.

— Исус обича всички деца, Герд.

Отново кимнах.

— Но ако искаш, ще те кръстим — прошепна Кайса. — За всеки случай.

Съгласих се. Отидохме в дома на Кайса и тя ме кръсти в кухненската мивка. Опръскахме пода с много вода и Мария помисли, че пералнята се е развалила.

Една нощ се събудих от почукване по прозореца. Къщата ни беше само на един етаж и никой не би хвърлил камък, за да извести за идването си. Значи тази вероятност отпаднаше. Обикновено когато искаше да се обади, че идва при мен, Кайса просто се качваше върху ръба на цветната леха и почукваше с пръсти по прозореца. Такова почукване обаче не се чу, а и приближаваше полунощ. Някой се мъчеше да отвори прозореца. Аз също го бях правила. Често си мислех колко лесно би ни ограбил крадец. Надали някой би си направил труда да влиза в чужд дом, заради евтините бабини украшения и дребните монети в нощното шкафче на мама.

Този път наистина имахме среднощен посетител. Надигнах се в леглото и предпазливо почуках по горното легло.

— Сив! Сив, там ли си?

Явно не. Намирах се сама в тихата стая. Гърлото ми пресъхна. Ами ако крадецът носи пистолет? Как ли изглежда? Дали има мустак? Или просто леко набола брада? Да, така ми се струваше най-правдоподобно: крадец с леко набола брада. В пуловер на райета. Можех да го спра, разбира се. Да грабна нещо тежко и да го цапардосам по главата, когато отвори прозореца. Щях да се превърна в героя на деня. Мама би се гордяла с мен. Кайса би ми завидяла. Сигурно щях да се появя и на страниците на вестника и да получа цвете като награда за проявената смелост. На мен обаче ролята на герой никак не ми подходеше. Много повече ми отиваше да помогна на крадеца да задигне порцелановите фигурки на баба. Тогава щях да се превърна в герой сред крадците. Мафиотката Герд. Щях да избягам от къщи, да си купя черна маска и да започна да крада чантите на възрастни жени и влакови кондуктори. Можех, например, да се престоря на ученичка, която разхожда хорските кучета срещу заплащане, а после да ги отвлека и да поискам откуп от стопаните. С парите сигурно щях да мога да се прехранвам. Докато си го мислех, прозорецът се отвори. Ръката, която се хвана за перваза, изобщо не изглеждаше като лапата на небръснат крадец. Беше прекалено малка и гладка, а ноктите ѝ — лакирани в бяло.

— Мая.

Едва преглътнах.

— Здравсти. Нали не пречи, че влизам от тук?

Поклатих глава. Мая се качи върху перваза. Не беше никак лесно. От цветната леха до прозореца имаше голямо разстояние и само тънък ръб, за който да се хванеш. Сив не можеше, Кайса — също. Досега само аз успях. Сега вече и Мая. Набра се на ръце и седна върху перваза. Това също представлява трудност, защото се налага да пазиш равновесие. Веднъж Кайса ми обясни, че ако залитнеш и паднеш, ще си счупиш главата в паветата на лехата. Ала Мая изобщо не се олюля. Седна спокойно върху перваза, все едно се намира в кресло.

— Знам къде са — прошепна.

— Кои?

— Сив и Робин.

— Знаеш ли?

— Да, на брега са.

— Аха.

— Защо даде на Сив ключа за яхтата?

— Мая, знаеш ли какво представляваш?

Тя не отговори, но аз не бях обмислила продължението и нямах представа какво да кажа.

— Ще дойдеш ли на брега?

Поклатих глава.

— Сигурна ли си? — попита Мая. — Зад гърба ти има чифт дънки.

Бяха на Сив. Протрити на дупето, със стария кожен колан на тате.

— Почакай малко — помолих аз.

Мая кимна и скочи в лехата. Обух дънките, запасах вътре нощницата си и също скочих.

Водата лъщеше неподвижна в мрака. Приличаше на блато. Ако мама се събуди и влезе в стаята ни, ще получи нервна криза, помислих си. Но не се притесних особено. В онзи момент не ми се стори никак важно. С Мая газехме през тревата и пясъка. Аз бях боса и усещах колко мокро е под краката ми, макар да не бе валил дъжд. Явно бе паднала роса. Заобиколихме скалата до Ангелския залив. Минаваше полунощ, но виждах всичко. Луната грееше като слънце. Беше едновременно тъмно и светло. Типично лято в Съорвик.

— Къде са? — попитах.

— Бяха тук.

— А сега къде са?

— Навярно са ме видели и са се махнали. Искаш ли да ги проследим, Герд?

— Сега ли?

— Не. През уикенда. Какво ще кажеш да отидем и ние на Ютгордшой и да си опънем палатка на някое скришно място?

— Нямаме лодка — напомних.

— Ще си намерим.

— Кайса има.

— Какво?

— Кайса има лодка. Отиди с нея.

— Знаеш ли какво е мнението ми за Кайса? — попита Мая.

Не отговорих. Нямах представа какво е мнението ѝ за Кайса, а и не исках да знам. Исках друго: да се разходя по брега нощем, когато навън няма никого.

Тръгнах. Мая — също. Не я поглеждах, но усещах дъха ѝ във врата си.

— Честно казано, Мая, предпочитам изобщо да не се бяхте нанесли в къщата на Релинген — признах аз, гледайки в краката си.

Изглеждаха сиви заради светлината.

— Да — отвърна Мая зад гърба ми. — И на мен ми се ще да не бяхме се местили.

Заварихме баба смалена и прозрачна. Всъщност изобщо не исках да я виждам, но медицинската сестра не ни попита. Явно си помисли, че сме заедно с мама. Наистина бяхме заедно, но предпочитях да я изчакам в коридора или — още по-добре — в кафенето. Баба лежеше в стая, пълна с изпосталели посивели старци. Не ги видях, защото ги отделяха завеси, но през светлия плат личаха очертанията на фигурите им. Сянката на сбръчкана старческа ръка се протегна нагоре и дръпна някакъв шнур. Появи се сестра със спринцовка и чух как старицата зад завесата задиша тежко, докато ѝ сложат инжекцията. Клепачите на баба бяха слепени от гурели и тя ги отвори с мъка. Бялото в очите ѝ се бе превърнало в жълто и аз инстинктивно отстъпих назад. Не за да я обидя. Реагирах съвсем първосигнално. Баба се усмихна с беззъбата си уста. Усмивката ѝ ми се стори по-ужасна и от усмивката на Омара.

— Аха — прошепна тя. — Взела си я със себе сииии?

— Герд сама пожела да дойде да те види — отвърна мама.

— Хмрф — промърмори баба.

— Нося ти нещо — обадих се аз.

Сив изработи картичка с кръст от клечки, ограден с мидени черупки. Вътре написах със сребристо мастило: „Бързо оздравяване, бабче. Поздрави: Герд и Сив.“. Не я сложих в плик, а в малка зелена торбичка от аптеката.

— Заповядай.

Мислех си, че старците на смъртно легло В болницата нямат сили дори да отварят подаръците си, но баба ме изненада. Дръпна рязко торбичката от ръцете ми и извади картичката.

— Това е от Сииив — дрезгаво прошепна тя. — Знаех си, че не е от нея.

— Недей така, Ингри — помоли мама.

— От двете ни е — настоях и аз.

Аз измислих да напишем не „бабо“, а „бабче“. Досега не я бяхме наричали така, но очаквах да се зарадва. Бях сигурна, че възрастните хора обичат такива обръщения. Но сгреших.

— Не се казвам „бабче“ — тросна се тя. — А Ингри Ларшен. Чу ли ме? Ингри Ларшеееен!

Мама понечи да каже нещо, но завесата около леглото на баба се откряна и влезе сестрата.

— Вие ли сте най-близката й роднина? — прошепна тя на мама, за да не я чуе баба. Напразно.

— Зависи от гледната точка — извика баба. — Пред Господ не е най-близката ми роднина, така да се каже.

Мама не я погледна. Кимна.

— Да, аз съм.

— Елате да поговорим — покани я сестрата.

Понечих да кажа нещо, да се втурна след мама, но нещо ме възпря. Това нещо не беше въображаемо, а ръката на баба. Сестрата дръпна завесата пред леглото й. Баба се надигна. Жилестата й набръчкана ръка стискаше пуловера ми. Да, тя наистина не ми позволи да си тръгна. По всичко личеше, че изобщо няма намерение да ме пусне скоро.

— Пусни ме — просъсках аз.

— Сядай — отсече тя.

— Пусни ме!

— Седни на леглото. На ръба.

Пуловерът, с който дойдох, не беше мой, а на Мая. Онзи бял пуловер, дето ми го даде преди цяла вечност. Изобщо не й го върнах. Не ми оставаше друго, освен да седна на леглото до баба.

— Можело значи — доволно констатира тя.

— Ще ме пуснеш ли да си тръгна?

— Първо искам да ти кажа една тайна.

Мълчах. По принцип обичах да ми споделят тайни, но в онзи миг ме обзе предчувствието, че ме очаква неприятна новина.

— Да ти кажа ли какво направих? — прошепна тя. — Завещах моята къща на благотворителна организация в помощ на Индия. Там ще оценят подобаващо парите ми. Е, как ти се струвааааа?

Около баба бяха усукани толкова много кабели. Стотици хиляди. Питях се кои водят до сърцето и с кои ѝ вливат интравенозно храна. Чудех се кое копче да натисна, за да я изключа веднъж завинаги. Преди да действам, мама се появи.

— Тръгваме си, Герд.

Не погледна баба. Само вдигна завесата и ми направи знак да изляза.

11

През онзи следобед се сетих как ще се сдобием с лодка и веднага хукнах през гората, покрай Релинген, над Грувен, към морето. Спрях се чак пред дома на улица „Нурвикстранда“ 22-Б. Айнар и Хасе ме видяха през прозореца и излязоха на верандата. Изглеждаше много уютна със зелените пластмасови столове, облечени в червени калъфи. Върху масата имаше чаши със следи от сок и чинии със сладки.

— Здравсти — поздрави Хасе.

Приблжиха се до парапета, точно над главата ми. Ако искаха, можеха да ми наплюят косата. Не искаха. Чакаха аз да кажа нещо, но аз само се хванах за хълбоците, наведох се към стената на верандата и задишах дълбоко. От стомаха ми се чу клокочене.

— Приключихме с математиката — обяви Айнар.

Кимнах.

— Влизай, ако искаш.

Стомахът ми бълбукаше и пискеше. Усетих бодези по ребрата. Подпрях се на верандата. Долепих лице до неравната грапава стена и усетих как изпъкватите камъни драскат бузата ми.

— Не е нужно да влизаш — успокои ме Айнар. — Да седнем на верандата или, ако искаш, на брега... Ако така искаш... Ако пък не...

Едва тогава успях да си отворя устата:

— Ще ходим на разходка с лодка — отроних.

— Айде бе! — възкликна Хасе.

— Кога? — попита Айнар.

— Утре. Мая, аз и вие. Имате ли палатка?

Айнар кимна.

— Ще отидем до Ютгоршой с лодката на Хасе.

— Ама... — подхвана Хасе.

— Вземете ни в единайсет. Ще плаваме из Ангелския залив.

Вземете сладкиши.

— Ама... — повтори Хасе. — Ама ние... ние...

— Какво?

- Хасе не знае дали ще му позволят да вземе лодката.
- Ако уреди лодка, аз ще му уредя да се натиска с Мая.
- Стига бе! — възкликна Хасе.

Айнар подсвирна. Не ги погледнах в очите. Обърнах се и изминах целия път обратно към къщи. Отне ми час.

Валеше дъжд, но въпреки това Сив и Робин тръгнаха с яхтата. Двете с Мая седяхме на пристана и ги наблюдавахме. Бяхме се долепили една до друга, за да скрием какво има под дупетата ни. Никой нищо не забеляза. Мама и Сив бяха прекалено заети с товаренето на провизиите на борда на яхтата: грил за еднократна употреба, безалкохолно, торба с наденички и супи на прах. Сив беше опекла хляб на шишчета и си бе сплела косата на две дълги плитки. Носеше широка карирана риза. На мен тя би изглеждала нелепо, но не и върху Сив. Робин Андре не откъсваше поглед от нея. Върху ръката му бяха праметнати две оранжеви спасителни жилетки.

Мая ме посъветва да купим нови, в синьо и бяло.

— Да, но предимството на тези е, че имат опора за главата — възразих аз.

Валяха съвсем ситни дъждовни капки. Сякаш върху водната повърхност падаха не капки, а комари. Почти не ги усещах по бузите си, но когато ги пипнах, установих, че са мокри. Бузите ми напомняха мокър пясък.

— Нали не се сърдите, момичета? — попита мама.

Носът ѝ се беше зачервил. Беше в добро настроение. Хвърли последното вълнено одеяло на Сив, приближи се към мен и ми разроши косата. Ето, тук е разликата, помислих си. Докато майката на Мая пригласява щръкналите кичури, моята допълнително ги разрошва.

— Нали знаеш, че яхтата не е само твоя, Герд. И на трите ни е.

Кимнах. Да, знам, отвърнах. Не се сърдя. С Мая бе доближихме още повече една до друга, направо залепнахме. От бузите ми започна да се стича вода.

Робин се качи на лодката след Сив. За късмет мама се обърна към тях и трите им магнахме за довиждане.

Мама, Мая и аз магахме на Сив и Робин, докато лодката се отдалечаваше. Изгуби се зад скалите в Ангелския залив. Ритъмът, в

който се поклащаше яхтата, се предаде и на мен. В стомаха си усещах туп-туп-туп-туп-туп-туп. Мама се прибра вкъщи, а Мая и аз си останахме на пристана, без да говорим. Гледахме водата, все едно не вярвахме, че ще се върнат, ако не ги изпроводим с очи. Туп-туп-туп-туп-туп. Дойдоха. Хасе и Айнар се появиха в малката лодка на Хасе. Погледнах към къщи да проверя дали мама не стои на прозореца. Двете с Мая станахме и вдигнахме онова, което криехме под дупетата си. Две раници с гумени ботуши, спасителни жилетки, наденички, спални чували, бонбони. Качихме се на борда на лодката. Потеглихме.

Мария и Свайн-Хакан не съобщиха за грабежа в полицията. Сега знам причината, но тогава се съгласих с мама.

— Трябваше да подадат сигнал — отсече тя.

Ядяхме гофрети с боровинково сладко в дневната. Съхранявахме го във фризера. Миналата есен аз го приготвих, а мама го замрази в малки бели кофички от кисело мляко. Хапвахме от него всяка събота. Мама премлясва и си облизва старателно пръстите, но въпреки това ръцете ѝ се оцветяват в синьо. Домашното сладко от боровинки винаги оставя упорити сини следи. Чисти се трудно: с нокти и под душа, но колкото и да се мъчиш, се заличава чак след няколко дни. Веднъж с Кайса си нарисувахме цветя със сока от сладкото на коленете. Цели четири дни се разхождахме със сини крака.

— Дали са ги ограбили летовници? — попитах.

Не се случваше често мама, Сив и аз да разговаряме толкова задушевно. Мама се хващаше да опече гофрети за сладкото само когато ни гостуваше баба. Днес обаче ни приготви угощение, макар баба да не беше тук. Понеже у дома си хапвахме само трите със Сив и мама, спокойно седнах върху краката си на дивана и изобщо не се притеснявах дали са мръсни, или не. Ако някой беше казал нещо смешно, щях да се разсмея с отворена уста, без да ме е грижа дали останалите ще видят полусдъвканата гофрета. Ала нито мама, нито Сив казаха нещо забавно. Мама отсече, че не било наша работа да гадаем кой е ограбил лавката.

— Това е задача на полицията.

Кимнах и прегърнах по средата поредната сърцевидна гофрета. После още веднъж. Получи се топка. Питах се дали ще успея да си я

натъпча в устата, при положение че още не бях сдъвкала предното парче.

— Не съм съгласна — възрази Сив.

Мама и сестра ми никога не се караха, защото мама не смееше, а на Сив не би ѝ хрумвало да се кара. Сега обаче надушвах свада. Сив престана да яде. Остави накриво гофретата върху зелената си чиния. Не беше изяла дори половината. Не е възпитано да захвърлиш нахапана гофрета, помислих си аз, но не посмях да ѝ го кажа.

— Моля? — намръщи се мама.

— Според мен не бива да съобщават за грабежа в полицията.

— Защо?

— По-добре да ги оставим на мира.

— Да оставим на мира Мария и Свайн-Хакан?

— Не.

— А кого?

— Крадците. Сигурно се разкайват за постъпката си.

Мама призна, че за първи път чува подобна глупост, и обвини Сив в незрялост.

— Казах каквото мисля — оправда се сестра ми.

Попитах я няма ли да си изяде гофретата, а тя поклати отрицателно глава. Гофретите били ужасни на вкус.

— Мооооля? — Мама се изправи наполовина.

Сив направо стана и излезе от дневната. Това се случи няколко седмици преди Мария и Свайн-Хакан да ме обвинят в кражбата. Тогавя, докато бягах от лавката с празни ръце — те не ме почерпиха с бонбони „After Eight“ — се сетих за Сив и за гофретата. Бях сигурна, че сестра ми защити крадците заради мен, защото ме е подозирала в грабежа. Приближавахме се до острова от по-трудната за акостиране страна. Тази част не се виждаше от височината. Дори да се покатериш на прословутата бреза, пак остава скрита от погледа. Забелязах, че Хасе се безпокои за лодката.

— Всичко наред ли е?

— Ами... ами...

Той повдигна вежди, огледа се и наклони глава. Разбрах защо се тревожи. Вятърът се бе усилил, а дъждовните капки шибаха повърхността на водата като плюнки. Сякаш ангелите плюеха над Скагерак. Хасе и Айнар изглеждаха разколебани и явно предпочитаха

да се приберем и да дойдем друг ден. Не знаеха защо сме дошли на острова. Не им бяхме казали за Сив и Робин. Мая си лапна палците на ръцете и изглеждаше непоколебима.

— Защо искаш да се прибираме, Хасе? — попитах аз.

— Вали — отвърна той.

Мая избухна в смях, аз — също. Спогледахме се с усмивка. Сетих се за онази нощ в къщата им, когато останах да спя при нея. Обзе ме радостно усещане. Усетих пеперуди в стомаха. Ала после се сетих какво стана след това и пеперудите спряха да пърхат. Престанах да се смея. Дори не се наложи да си мисля за нещо тъжно. Смахът ми секна от само себе си.

— Знаем, че вали, Хасе — отвърнах.

Той не обели дума повече. Само поклати глава и погледна крайбрежната скала. Намирахме се съвсем близо до нея, но не можехме да се доближим повече. Мая протегна ръце. Придаваше си вид на вещица в плаването, ала изобщо нямаше представа какво прави. Освен това не прояви търпение. Хвана се за скалата без жилетка. Хасе се прокашля. Айнар се наведе напред. Понечи да я предупреди. Мая скочи на сушата. Лодката се олюля и се удари в скалата.

— Всичко е наред — рече тя.

— Проклятие — изруга Хасе.

— Не бъди такъв пъзльо — сопна се Мая.

Ако някой друг си бе позволил да скочи така на сушата, Хасе щеше да побеснее. Аз, например, бих го вбесила с подобна постъпка.

Мая и Хасе тръгнаха да търсят място за палатката. Айнар и аз слязохме до брега, събухме си обувките и чорапите и си навихме крачолите на панталоните до коленете, макар че валеше дъжд и не беше никак топло. По гърба ми полазиха тръпки, а прасците ми настръхнаха. Айнар го забеляза.

— Защо се налага да пазим Сив? — попита той.

— Какво?

— Видях ги. Сив и Робин. Лодката им е тук, до острова. Питам те защо дойдохме тук.

— На палатков лагер.

— Не е вярно. Защо трябва да я наглеждаме? — настоя Айнар.

Отпуснах глава назад и погледнах облаците. Замислих се. Нямам представа как Айнар успя да ме предразположи. Вероятно заради

противното си лице или защото се познавахме от съвсем малки, но никога не бях ходила у тях. Кой знае. Просто изведнъж ми се прииска да му призная истината.

— За да не се напука — отвърнах.

— В смисъл?

— Ако Мая или брат ѝ я изпуснат на земята, Сив ще се счупи.

Сестра ми е като испанска чаша.

Айнар кимна.

— Да не мислиш, че се шегувам? — попитах аз.

— Не ми е минало през ум. Ти никога не се шегуваш, Герд.

Гласът му премина във фалцет на *нишикога*. Не го каза нормално, а пискливо. Гласът на Айнар бе започнал да мутира. Той пламна като божур. Идеален момент да го взема на подбив, помислих си. Не го направих. Престорих се, че не съм чула нищо, и погледнах посинелите пръсти на краката си.

С Мая се заехме да опъваме палатката, а през това време Хасе и Айнар запалиха грила. Докато забивахме колчетата, ги слушах как се препират. Айнар непрекъснато недоволстваше, а Хасе само отвърщаше „да“, „не“ или „няма да я бъде тази“ и от време на време избухваше в смях. После се включваше и Айнар. Двете с Мая не се смеехме. Почти не разговаряхме. Отваряхме си устата само когато се налагаше да обсъдим нещо по палатката:

— Дай ми чука.

— Къде е ципът?

— Това колче ми се струва забито накриво.

Приключихме и се настанихме на завет под висока скала, откъдето плувците често скачат. Най-после Хасе и Айнар запалиха грила. Беше четири следобед, намирахме се на остров Ютгордшой, целите мокри-мокренички и премръзнали, и ядохме студени, мокри и прегорели бонбони маршмелоус. Седяхме по двама на найлонова постелка. Мая и Хасе на едната, аз и Айнар на другата. Мая започна да разказва за старото си училище:

— Там много често се натискахме.

Айнар заби поглед в земята, а Хасе кимна.

— Сигурно защото в града нещата се случват по-рано...

— Ами... ами... ами... — подхвана Хасе.

— Всички твои съученици ли го правеха? — попита Айнар.

— Повечето. Аз най-често се целувах със Себастиан.

Изправих се. Просто не ме свърташе да седя при тях. Лицето и ръцете ми измръзнаха, а дъждовните капки се вмъкваха под дъждобрана ми. Дори гумените ми ботуши пропускаха вода. Покатерих се върху близката скала. Никой не пожела да ме придружи. Не ме и попитаха къде отивам. Всъщност не отивах никъде. Искях просто да се раздвижа и да се кача нависоко. Озовах се върху скалата за отскок и легнах по корем върху мокрото. Изобщо не се подвоумих, защото и без това и кожата, и дрехите ми бяха подгизнали. Понякога дъждът ме успокоява. Опрях брадичка о почервенелите си преплетени пръсти. Ако мама ме видеше, веднага би ми казала да си сложа ръкавици.

— На островите никога не се знае какво може да те сполети — би ме предупредила тя. — Капризите на времето често са напълно непредвидими. Спомням си, веднъж валя градушка в началото на юни. Навън грееше слънце и изведнъж заудряха ледени топчета. И знаеш ли какво стана? Градушката уби всички трицветни теменуги. И не само тях. Загинаха и бялата съсънка, и гълъбовите очички, и розите ми. Оцеляха единствено глухарчетата. През онова лято с баща ти се влюбихме един в друг. Лятото на глухарчетата.

Не носех ръкавици, пък и за щастие над острова не се изсипа градушка. Валеше съвсем обикновен дъжд. Топлех си ръцете с дъх. И докато си лежах така върху скалата и си топлех ръцете, чух нечий смях. Плъзнах се напред по корем. Смееше се Мая. Почти се надвесих над скалата и извъртях глава малко встрани, за да я чувам. Нито тя, нито Айнар, нито Хасе подозираха, че ги подслушвам. Не ме виждаха. За тях бях напълно невидима. Бях ангел.

— Мама казва така — рече Мая.

Хасе промърмори нещо неясно. Говореше още по-тихо от Мая и изобщо не чух какво казва.

— Хайде да измислим как да я накараме да получи пристъп — продължи Мая. — Тогавата ще разбере каква е всъщност. Отдавна си го мисля, само дето не знам как да постъпим. Освен това съм чувала, че ставала агресивна. Виждали ли сте я такава?

— Не — отвърна Айнар.

— Но сигурно и до вас са стигали слухове за лудостта ѝ? Не ви ли се струва гадно да спите на остров, където има такава откачалка?

Особено ако се извие буря.

Не аз се изправих. Сякаш някой друг стана от скалата, събу гумените ми ботуши и съблече дъждобрана. Не аз, ангелите го направиха. Бяха ме следвали по целия път от Ангелския залив до Ютгордшой, защото явно са знаели какво ще се случи. Нали умеят да предсказват бъдещето. Разбрали са, че ще ми е нужна закрилата им. Ангелите направиха всичко това вместо мен. Но скочи не друг, а аз.

Когато вали дъжд и навън е студено, водата ти се струва приятно хладка. Всъщност тя също е студена, просто кожата ти не го усеща. Въпреки това ледени тръпки ме пронизаха до костите.

Никога няма да се стопля, помислих си.

Сигурно защото не съм се размразявала. Сигурно защото всъщност се чувствам на пет години.

Когато бях на пет, скочих от пристана до къщата ни в Съорвик. Тате завърза въже на кръста ми и държеше единия му край от сушата. Така се научих да плувам под вода. Под вода и с отворени очи. Само летовниците се гмуркат с водолазни маски и шнорхели.

— Ние, момчетата, разчитаме на дробовете си — каза ми тате.

Поех си дълбоко въздух и го задържах, докато плувах между медузи и писии. Събирах бодли от морски таралежи и водорасли в торбичка, закрепена пред корема ми. Не обръщах никакво внимание на смъденето в очите. Изпусках съвсем бавно въздуха от дробовете си, докато се оглеждах наоколо.

— Долу, под водата, е почти тихо — предупреди ме тате. — Не се чуват звуците, които обикновено чуваш; чуват се други, по-различни, например песента на глухарчетата.

— Не знаех, че глухарчетата пеят.

— Тези, които живеят на сушата, не пеят. Но какво според теб се случва с всички останали пухчета, отлетели във водата? Да не мислиш, че се примиряват с мисълта за приближаващата смърт? Не, разбира се. Те пеят.

— Защо?

— За да ги чуят ангелите, да ги уловят и да ги отнесат отново на брега. Откъде според теб са се появили всички глухарчета в Ангелския залив?

— Тате?

— Да?

— Дали ангелите ще ме изведат на брега, ако ми се случи нещо лошо?

— Не.

— Защо?

— Защото ти не си пухче от глухарче.

— А какво съм?

— Ангел.

— Мърморлив ангел.

— Да, много кисел, мърморлив ангел. Който непрекъснато говори сърдито. Точно това ти е най-хубавото.

— Не ме лъжеш, нали, тате?

— Никога не лъжа, Герд.

Скочих. Притаих дъх сред медузи и писии. Обградиха ме водни таралежи, водорасли и цял пасаж скумрии. Въпреки тъмнината и студа около мен продължих да задържам въздуха в дробовете си, опитвайки се да не вдигам никакъв шум.

Първо не чух нищо. После обаче някой се разпищя. Не беше глухарче, а Мая.

Намирах се върху нея. Удрях я и я щипех безжалостно. Изобщо не подозирах, че в зачервените ми премръзнали ръце има толкова сила. Навярно Айнар и Хасе също не бяха подозирали, защото имаха вид на хора, които за пръв път в живота си виждат подобно нещо. Сякаш досега не са присъствали на бой. Защо стоят безучастно, помислих си. Защо не ме издърпат настрани? Защо не се развикат? Те не помръдваха. Стояха като заковани, като вкаменени — същински скали. Сливах се с планината зад гърба им. Аз продължавах да налагам Мая.

— Ако... докоснеш... сестра ми... дори... с пръст, ще те убия! Чуваш ли? Чуваш ли, Мая?

Тя мълчеше. Сякаш и тя се превърна в скала. Чух друг глас. Тя хвана ръцете ми и ме изправи със спокойни, внимателни, но категорични движения. Не беше нито ядосана, нито доволна, нито изненадана.

— Достатъчно, Герд. Стига толкова — рече тя с глас, който не звучеше тихо, както обикновено.

Сестра ми говореше високо, ясно и отчетливо. Макар да не бях чувала този неин глас от години, бих го познала винаги. Защото приличаше на татковия.

След това се случиха много неща наведнъж. Робин Андре донесе аптечка и одеяла. Сив почисти раните върху лакътя на Мая.

— Не исках да я обидя — хлипаше тя.

Сив и Робин се спогледаха. Той явно искаше да разбере какво мисли тя за случилото се. Постъпката му ми хареса. Беше хубаво, че държи на мнението ѝ. Накрая Робин се обърна към Мая:

— Стой мирно и не говори.

Сив мълчеше. Напои щедро тампон с риванол и притисна раната на Мая.

— Дали... дали... — подхвана Хасе.

— Ще ѝ остане ли белег? — попита Айнар.

— Според мен и на двете ще им останат белези — обади се Сив.

— Големи ли?

— Да. На бузите, а Мая ще има и белег на челото.

— Айде бе! — възкликна Хасе.

Айнар подсвирна:

— Ще имате доказателство, докато сте живи.

Опитах се да се усмихна, но на Мая изобщо не ѝ стана весело:

— Не ми трябва доказателства! — извика тя. — Не искам никакви белези! Исках само да разбера защо Сив е станала такава.

— Мълчи! — смъмри я Робин.

— А и не само аз не я харесвам. Мама също смята, че Сив не е подходяща компания. Дали в болницата ще ми дадат мехлем срещу белези?

От очите ѝ хвърчаха искри. От очите на Робин — също. Кой знае какво щеше да стане, ако на небето не се бяха появили светкавици.

Бурята прииждаше на талази. Понякога идва точно така — на тласъци, друг път се промъква около теб и се надига постепенно, а в някои случаи я забелязваш чак когато запищи пронизително пред теб, все едно маскирано като призрак хлапе се връща от скучен карнавал.

Забелязах, че гребените на вълните се превърнаха в бита сметана, а дъждовните капки от комари заприличаха на плюнки. Усетих как вятърът се усилва и си обух чорапите и обувките, защото ми стана студено. Бурята се изви изведнъж. Вятърът ни заудря с мощните си пориви и преобърна палатката. Вероятно щяхме да я вдигнем, ако не бяхме забелязали малка червена лодка — вълните я подмятаха на няколко метра от сушата. Не беше лодката на Хасе, нито

нашата яхта. Носът на непознатата лодка пореше разпенената вода и приближаваше острова. Всеки път когато светла ивица прорезеше небето, я виждахме малко по-близо до нас. Но най-ужасното беше, че зад нея плаваше парче пластмаса, а върху него лежеше нещо като вързоп. Погледнах Сив. Тя се бе вторачила към вързопа с разширени неспокойни очи.

— Да не би... — подхвана Мая, — ... да не би да е... Едва ли е...

— Не — прекъсна я Сив с татковия глас. — Той си отиде. Според мен е един от двамата изчезнали рибари.

За наш ужас нито лодката, нито тялото приближиха достатъчно брега. Обиколихме острова, без да ги изпускате от очи, но през цялото време течението ту ги отнасяше навътре в морето, ту ги тласкаше към сушата.

— Ето, косата му се подава над вълните — посочи Сив. — Виждате ли я?

— Мамка му — изруга Айнар.

— Става ми лошо — оплака се Мая.

— Да продължаваме ли да следваме лодката? — попита Робин Андре.

— Да — кимна Сив.

— Да — настоях и аз.

Катерехме се по скалите, слизахме върху пясъка, а на места се налагаше да се държим за ръце, за да не се подхлъзнем върху лепкавите водорасли. Хасе хвана Мая. Няма да те огрее, колкото и да се стараеш, помислих си подигравателно аз. Внимавах къде стъпвам. Питам се колко ли комична гледка сме представлявали: Мая с охлузени ръце, аз, увита в одеяло, Сив и Робин, хванати за ръце, Айнар и Хасе с прогизнали дрехи, полепнали по тялото. Накрая стигнахме до противоположната страна на острова, където вятърът още не бе успял да отнесе палатката на Сив и Робин. Яхтата стоеше завързана за тежък каменен къс.

— Така нищо няма да постигнем — предупреди Робин. — Ще се наложи да издърпаме лодката на брега. Освен ако някой не се осмели да преплува до нея?

Погледна ме и се усмихна. В усмивката му нямаше злорадство, напротив. Изглеждаше добронамерен. Опитах се да се усмихна и аз. Получи се гримаса. Сив поклати глава:

— Никой няма да плува до лодката. Падат мълнии. Ще изчакаме вълните да я изхвърлят на брега.

Неочаквано нещо се разтrese. Не идваше от сърцето ми. Почто, и сърцето ми биеше бързо, но видях, че зад скалата се приближава лодка. Лодката на момиче с шия, покрита с червени петна, с малко пухкаво лице и розови бузи, с две къси руси опашки и червени херпеси в ъгълчетата на устните. Лодката на Кайса. Сив се разкрещя:

— Седни долу, Кайса! Клекни! Намери нещо пластмасово! Долепи си петите! Опасно е! Седни и направи всичко възможно да стигнеш до брега!

За миг онзи плах глас на Сив, който прилича на фонова музика, се появи отново. Вятърът отнесе виковете ѝ и Кайса не я чу. Тя само сви дланта си във фуния зад ухото и насочи лодката към нас. Право към брега.

Небето се разтrese и над главите ни прогърмя.

Ако се возиш сам в морето по време на буря, се смаяваш и мълнията се възползва от възможността да те удари. Бурята те напада, а ти си напълно безсилен. Никой не може да я спре, няма къде да се скриеш. Дори да умееш да се гмуркаш, въздухът в дробовете ти все някога ще свърши, а и под вода пак не си в безопасност. Рибите също умират, ако ги удари мълния. В лодката ти представляваш най-високата точка. И да легнеш върху дъното на лодката, няма да ти помогне. Може да те спаси единствено пластмасов капак. Всичко друго е безполезно. Е, в случай че си християнин, има и друг изход: да се помолиш на Исус и на всички ангели да те закрилят още малко. Но ако не си достатъчно религиозен и са те кръстили в кухненска мивка, ако лъжеш прекалено често, държиш се подло с приятелите си и ги принуждаваш да ядат мравки, ако им се присмиваш, задето се напикават в леглото, тогава ангелите едва ли ще ти се притекат на помощ. А пък ако към всичко това добавим постоянно недоволство, просто легни в лодката и очаквай ада. Всяко кокалче започва да гори, но не изгаря. Целият лумваш в пламъци, костите ти се разтапят, кожата — също, но никога не ставаш на пепел. Никога не изчезваш. Обречен си, освен ако някой ангел не чуе молбите ти и не се смили над теб. И ето, той те вдига на ръце и започва да те върти във въздуха на поляната под лятното слънце. Роклята ти се вее. Все по-високо и по-високо, а ти крещиш от въодушевление.

— Мила моя Герд — прошепва ангелът. — Радвам се, че в семейството ни има мъжко момиче.

А ти се заливаш от смях, докато ти секне дъхът.

Никой от нас не откъсваше поглед от пламналото дърво: брезата на острова. Стига да се покатериш на някой от ниските ѝ клони, пред теб се открива целият свят: Ангелския залив, Нурвик, Релинген, Южния риф. В далечината се намира Дания и ако присвиеш очи и ги заслониш с ръка, може дори да се престориш, че виждаш град Скаген. От брезата се открива хубава гледка. Единствена Кайса не гледаше към дървото. Или пък го бе забелязала, докато буташе мъртвия рибар с греблото на лодката. За първи път виждах мъртвец. Този бе престоял близо седмица във водата. Някъде бях чела, че след като умреш, започваш да гниеш. Нямах представа какво е тялото на допир. Кайса го докосна с греблото и внимателно започна да го тика към брега. От това нямаше да ѝ останат белези, но тя не се нуждае от белези, за да докаже, че е преживяла това-онова. Хасе и Робин ѝ помогнаха да издърпа лодката на сушата.

— Не ми се щеше да го оставя да се носи по водата — обясни тя, — Би било... много... мъчително за близките му.

Погледна ме. Захапа бузата си. Не можех да продумам и затова мълчах. Всички мълчаха. Мая се наведе предпазливо над мъртвеца. После се обърна, побягна настрани и повърна поне двайсет изгорели мокри бонбони марשמелоус върху пясъка.

12

Докато се прибирахме към Ангелския залив, облаците се разкъсаха и небето се показа. Така и не разбрах от къде дойде бурята. Не ми стана и ясно и как се появи слънцето. Но то грейна. Вълните изчезнаха. Трите ни лодки плаваха спокойно към къщи една след друга. Хасе, Айнар и Робин се возеха в лодката на Хасе; Кайса и Мая — в жълтата лодка; Сив и аз — в нашата яхта. Изведнъж чух гласа на Сив, без дори да съм я видяла да си отваря устата. Разнесе се тихо и ефирно като пухче на глухарче:

— Да ти разкажа ли какво точно се случи?

— Не.

— Тате предложи да отидем за риба. Влезе в стаята и ме попита искам ли да го придружа. Сърдиш ли се, че стана така?

— Не.

— Преди мислех, че ми се сърдиш, задето тате покани мен, а не теб. Не знам защо беше решил така.

— Не ти се сърдя.

— Добре.

— Мхм.

— Когато тръгнахме, времето не беше лошо.

— Аха.

— Мълния може да те удари дори когато бурята е на цяла миля от теб.

— Аха.

— Виновна беше и въдицата...

— Новата ли?

— Не, старата. Случи се, защото тате държеше въдицата. Не разбрах защо целият почерня. Аз седях върху пластмасовия капак.

— Аха.

— Седях върху синия капак в жълтата лодка. Вероятно затова не пострадах.

— Кога скочи от лодката?

— След като заобиколихме островчетата до Нурвик, разбрах, че тате няма да се събуди.

— И си стигнала до сушата с капака.

— Точно така.

— Но защо пееше?

— Не знаеш ли?

Поклатих отрицателно глава.

— Пеех песента на глухарчетата.

— За да те чуят ангелите?

— Да. За да ме чуят и да ме измъкнат на брега.

— Какво точно пееше?

— Песента за кокошките на Пол.

— *Кокошките помъкнал из гората Пол* — започнах аз.

— *А те се пръснали по хълма гол* — присъедини се Сив.

Тогава за последен път чух сестра ми да пее.

Баща ми загина от мълния два дни преди трийсетия си рожден ден. Не присъствах на злополуката, но знам какво се е случило. Ясно си го представям. Особено ако затворя очи. Виждам как баща ми се промъква на пръсти в детската ни стая рано утринта. Бос е, обут в дънки с петна от боя на коленете. От него се носи мирис на кафе. Още не се е сресал. Застава на вратата и ни гледа. Сив и Герд спят на двуетажното легло. Сестри сме, но не си приличаме. Сив има гладка коса и хубава кожа, спи завита до брадичката с ръце, скръстени върху корема, и дъхът ѝ се чува съвсем слабо. А аз съм смъкнала чаршафа насън, събрала съм завивката на топка под корема си, скърцам със зъби и забивам пръсти в дюшека. Освен това бълнувам. Тате се опитва да разбере какво бръщолевя, но не може. Приближава се до леглото предпазливо, за да не изскърца подът. Вдига си съвсем леко краката и ги плъзга върху студените дъски, за да не ни събуди. Спира се до главата на сестра ми.

— Сив — прошепва той, едва-едва размърдвайки устни.

— Да.

— Будна ли си?

— Вече да — отвръща тя и сяда в леглото.

— Чуй Герд.

Двамата затаяват дъх за малко. Слушат ме, докато бълнувам. Смят се, но тихо, за да не ме събудят. Все пак е почивен ден, а и аз изглеждам дълбоко заспала.

— Какво сънува според теб? — пита тате.

— Че е на риболов.

— Да я изненадаме ли?

— Как?

— Искаш ли да ѝ наловим риба за закуска?

— Скумрия!

— Да, скумрия. Ще те чакам в дневната — прошепва тате.

И тръгват. Тате и Сив, само двамата. Два дни преди трийсетия рожден ден на баща ми. Той решава да вземе сестра ми, а не мен. Взема сивата рибарска чанта, розовата кофа, големите зелени гумени ботуши с пробити подметки и сестра ми. После потеглят в жълтата лодка и той изчезва завинаги. Ако не беше изчезнал, баща ми щеше да помогне на Мая и семейството ѝ да ремонтират къщата на Релинген. Но тате изчезна в жълтата лодка, под жълтата мълния, във вълните до островчетата при Ютгордшой. На следващия ден Сив извадила новата му въдица от килера и се качила на скала до Ангелския залив. Строшила я на парчета и ги хвърлила във водата. Ето такава беше истината и щеше да си остане такава още стотици милиони години, независимо как си я представям. Не съм присъствала, а и вече няма какво да направя.

Когато заобиколихме скалите до Ангелския залив, видяхме мама, Мария, Свайн-Хакан, родителите на Мая, на Айнар и на Хасе, дребно момиче без брадичка и линейка. Очакваха ни. На сушата мама ни стисна в прегръдките си и ни каза, че сме красавици. Побъркала се от тревога да не ни се случи нещо.

— Мамо, намерихме единия рибар — съобщих аз. — По-точно Кайса го намери.

— Сериозно?

— Да. Тялото му се носеше над водата близо до Южния риф върху парче пластмаса. Близо до мястото, където тате изгоря.

Мама понечи да попита какво означава това, но зад нас се чу силен плясък и всички се обърнахме. Бащата на Мая ѝ бе зашлевил шамар. Кайса се сепна. Мама се опита да извърти главата ми в друга посока, но аз видях как върху бузата на Мая се образува алено петно.

Сякаш върху голямата Мая се появи друга Мая. Питам се коя от тях е истинската.

„Скъпи Омаре,

Най-после предавам съчинението си на тема «Нещо, за което съжалявам». Знаем, че закъснях доста, но все пак успях да го напиша. Не искам да остана на поправителен през есента, защото не съм си написала домашните. Ако изобщо на есен сме още тук. Това не е никак сигурно, понеже баба завеща къщата на някаква благотворителна организация. Още не знаем дали адвокатите ще се съгласят, че баба е имала проблеми не само със сърцето, но и с главата, тоест страдала е от старческо слабоумие. Сив се оправя, а баба почина в деня на летния празник, организиран от сдружението на жителите в Съорвик. Ингри Ларшен. 15 юни. Въпреки всичко се получи хубаво тържество. Оплетох венец от глухарчета и го пуснах във водата. Знаеш ли какво става със стъблата на глухарчетата, когато ги потопиш във вода? Нагърчват се. Съчинението ми няма да оправдае очакванията ти, но поне съм искрена, а според мен хората, които не се подмазват и не лъжат, заслужават някакво уважение.

НЕЩО, ЗА КОЕТО СЪЖАЛЯВАМ

От Герд Анете Ларшен

Знам за какво ти се иска да се разкайвам и знам защо. Искаш от мен да съжалявам, задето принудих Кайса да яде мравки, задето нагрубях Сив и задето се опитах да пребия Мая, защото смяташ, че така Исус ще ми прости и ще отида на небето. Е, вероятно не на голямото небе, където са Господ, баба и хората от молитвения дом, но поне на малкото небе над Ангелския залив. Предполагам, че си ме представяш как пърхам с крила заедно с баща ми и бдя над всички малки сърдитковци, които тичат из

Сървик. Много мило от твоя страна, но това е възможно само ако вярваш в Господ, а аз май не вярвам. Във всеки случай не ме е страх, че ще горя в ада. Освен това не се разкайвам за нищо. Нито за боя, нито за мравките. Най-малко съжалявам за недоволството си. Според мен то е предимство. Благодарение на него преодолях страданието много по-успешно, отколкото Сив с помощта на песента на глухарчетата. Тате би се съгласил с мен. Вече не мисля за него толкова често. Преди постоянно ми беше в ума. Сигурно и това ще ти се стори грешно. Понякога и аз се чувствам малко виновна, но не съм го забравила. Просто не мога да мисля непрекъснато за него, защото ще полудея. Всъщност и за това не се разкайвам. Е, съжалявам малко, но от това не ме заболява стомахът. Това е всичко.

Поздрави, Герд“

Сив оздравя психически и престана да пее, но се разболя от белодробно възпаление. Не беше толкова тежко. Мина ѝ за две седмици. Стори ми се странно, че се разболя тя, а не аз, която скочих от скалата. Сив лежеше в леглото, а пребледнялото ѝ отслабнало лице се подаваше над завивката. Държах я за ръка, макар да се нуждаех от две ръце, за да пазя равновесие, защото стъпвах върху ръба на моя дюшек и се протягах към нея. Тя не се възпротиви и гледах да не падна.

— Липсва ли ти, Сив? — попитах я веднъж.

Мама не вярваше склонността на сестра ми да пее да изчезне и ме накара да ѝ обещаю никога да не отварям дума за тате. За жалост ѝ обещах нещо невъзможно.

— Много ли ти липсва?

Сив кимна.

— Понякога си въобразявам, че съм намерила малка част от лодката — прошепна. — Виждам парче дърво на брега и започвам да се надявам да е от носа или парапета на нашата лодка. Обзема ме увереност, сядам на брега и чакам ли, чакам вълните да изхвърлят

остатъка от лодката. В Ангелския залив ангелите бдят над хората, мисля си в такива моменти. Може би не всичко е изгубено и просто им е било нужно повече време, докато спасят баща ни.

Кимнах и стиснах силно ръката ѝ. Сетих се да я питам още нещо.

— Сив?

— Да?

— Защо си толкова влюбена в Робин?

Вечерта, когато се върнахме от остров Ютгордшой, ги видях да седят на пристана. Не пееха, но Сив бе отпуснала глава върху рамото на Робин Андре. Надявах се да ми сподели какво харесва у него. Имах чувството, че пропускам нещо, и ми се искаше да ми обясни, но тя не го направи. Започна да кашля. Наведе се към стената и извади нещо от чантата до възглавницата.

— Това е от баба.

Подаде ми някаква картичка. От едната страна пишеше „Училище Релинген“, а отдолу имаше малки четириъгълници с червени кръстчета в тях. От другата страна бе отпечатано изображение на Исус и агнета. Върху агнетата някой бе написал с детски почерк „Йорген Ларшен“.

— На тате е — обясни Сив. — С този купон си е купувал мляко от училище.

Погладих с върха на пръстите си жълтата хартия и се помъчих да си представя баба в благородна светлина. Никак не ми беше лесно, но донякъде успях. Ето я, сбръчкана и отслабнала, с мътни склери на очите. Не е толкова противна. В жълтото на очите ѝ проблясва нещо синьо. Представих си как Сив, приседнала на ръба на леглото ѝ, я държи за ръка. В болницата е тихо. Никой не тича из коридорите. Апаратите не бръмчат. Чуват се само сърцата на Сив и баба, които туптят в синхрон. Малкото гадно сърце на баба и голямото великодушно сърце на Сив. Тогава баба ѝ подава купона на тате.

Повъртях в ръце жълтата хартийка. Беше суха и грапава.

— Баба ми я даде точно преди да издъхне — поясни Сив.

— Дала я е на теб, но не и на мен.

— Да, така е, но аз държа да я запазим заедно.

Кимнах.

— Хубава е.

— Качи се при мен — подкани ме Сив и се отмести.

— На горното легло ли?

Тя кимна. Покатерих се и се мушнах под завивката до нея. Тя започна да ме милва по косата и да ми разказва колко сладка съм била като малка. Първият ѝ спомен бил как на три години ме гушкала като бебе и си представяла, че съм нейна кукла.

След няколко дни закачихме купона на хладилника до списъците с домашните задължения. Не помня колко време ми отне да забележа, че тате беше оцветил брадата на Исус с червен флумастер.

Надявах се Кайса да откаже, когато родителите на Мая я поканиха да прекара с тях и дъщеря им лятната си ваканция, но тя прие с голямо удоволствие. Семейството на Мая има вила пак на морето, само че в друг град. Кайса дойде у нас, за да ѝ помогна в избора на дрехи.

— Горката Мая — отбеляза тя.

— Защо я съжаляваш?

— Родителите ѝ я бият.

Кайса не е виновна, че не разбира всичко. Тя наистина е позряла, отколкото си мислех, но някои неща ѝ убягваха. Мария и Свайн-Хакан обаче притежаваха несравнима интуиция. След заминаването на Мая и Кайса плажът на Съорвик се напълни с туристи и те ме повикаха да работя в лавката.

— Ще ми трябва помощ за подредбата на стоките — каза Мария.

Съгласих се. Зареждах рафтовете със сладък прах в кутийки с формата на шайба за хокей, дъвчащи бонбони, фъстъци, „After Eight“, лакрицови бонбони, чипс и пакетчета със стотици хиляди видове шоколадови копчета. От толкова много сладко започна да ми се повдига. Вече не исках и да чуя за лакомства. Желираните бонбони, които ми подаряваха, изобщо не ме изкушаваха. Мария непрекъснато ме подканяше да си вземам каквото ми се яде. Разказа ми какво се случило, когато някой нахлул в лавката им. Един ден слънцето печеше, а двете се бяхме излегнали на шезлонгите. Редувахме се кой да обслужва клиентите, които се появяваха от време на време. Беше спокойно: случи се половин час да не влезе клиент. Мария ми обясни защо хората разправяли, че станали жертва на вандализъм.

— Върху паркинга бяха запалени двеста коледни свещи за елха. Сестра ти винаги е умеела да съчетава нещата. В случая: свещите образуваха думи.

— Какво беше написала?

— Прибери се, глупав татко. С двеста свещи.

Моята сестра — безбожница се бе опитала да призове ангелите. Усмихнах се и отпих от бутилката с кока-кола. Затворих очи, докато хладката сладка течност се стичаше в гърлото ми.

От време на време се упражнявам в опресняването на спомени, свързани не само с Мая, Кайса, Робин и Сив. Опитвам се да си спомня мама, която се прибираще с все по-набръчкано чело; испанския сервиз в синьо и бяло; вкуса на сладолед близалка; крясъците на чайките над Ангелския залив през прозрачните делници. Но в съзнанието ми тези спомени избледняват. Странното е, че един-единствен спомен става все по-ясен с всеки изминал ден, откакто престанах да бягам боса из съорвикската гора. Лицето му се появява пред мен все по-ясно. Лицето на мъж с рижа брада и сини очи, с увит около врата черен шал, макар лятото да е близо. Още пазя този шал. Понякога, когато долепям буза до него в леглото, долавям миризмата на лак, риба и бензин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.